# DOUĂ SOŢII

ÎN CIUDA AVERTISMENTELOR SOŢIEI SALE, KINZO, meşterul care făcea încălţări cu talpă de lemn, se dădu jos din pat ca să tragă o pipă. Reuşise să reziste fără să fumeze în timpul bolii, dar acum că se simţea puţin mai bine, dorinţa era prea puternică pentru a i se putea împotrivi. Aşteptă până ce nevastă-sa, Odai, plecă la cumpărături şi ieşi clătinându-se în stradă să cumpere tutun, apoi răscoli prin toată casa, căutându-şi pipa pe care aceasta i-o ascunsese.

Când Odai se întoarse acasă cu fiica lor de cinci ani, agăţată în spate, nu-şi putu crede ochilor.

— Ce faci? întrebă ea, încercând să-i smulgă pipa din mână. Vrei să te prindă doctorul Baian fumând?

— Lasă-mă în pace. Câteva fumuri nu pot să-mi facă rău.

O împinse cât colo, continuând să fumeze. Era încă foarte palid, cu ochii umflaţi de boală.

Exact în acea clipă, Baian intră prin uşa din spate. Trecu fără zgomot în spatele lui Kinzo şi-l pocni peste ceafă. Când Kinzo se chirci apucându-se de cap, Baian îi luă pipa din

mână, o rupse în două şi o băgă în kimono, împreună cu tutunul rămas.

Baian era un uriaş de peste 1,80 m, dar se mişca cu o graţie surprinzătoare pentru masivitatea trupului său. Ochii-i erau ca două crăpături înguste, ascunse în spatele unor sprâncene proeminente şi uneori era greu să-ţi dai seama dacă erau închişi sau deschişi. Ţeasta o avea rasă, asemenea celor mai mulţi doctori în timpul acela.

Nu se ştiau prea multe despre viaţa lui particulară, în schimb circulau zvonuri din belşug:

— *Se spune că a învăţat meserie la Kyoto.*

— *Nu-ţi vine a crede că un om voinic, cu degete aşa de groase, poate lucra cu atâta delicateţe.*

— *Se mişcă aşa uşor, că uneori mă îngrozesc privindu-l lucrând.*

— *Da, dar ştie precis ce face.*

— *Nu încape îndoială! Mă supăra mijlocul de trei luni, iar el m-a vindecat în cinci zile.*

— *Aşa repede?*

— *Da, dar trebuie să fie într-o dispoziţie anume ca să te vadă — dacă n-are chef de lucru, nu se răzgândeşte orice ar fi. E un tip ciudat Baian ăsta. Ştiai că nu scoate o vorbă când îşi îngrijeşte pacienţii?*

De data asta însă, Baian, tăcut de obicei, se grăbi să glăsuiască:

— Ai şi uitat că era cât pe-aci să mori zilele trecute? Nevastă-ta nu te-a vegheat zi şi noapte ca să te vadă acum otrăvindu-te singur, de îndată ce te simţi un pic mai bine Dacă te apuci iar de fumat, n-o să mai rezişti nici trei zile.

Baian vorbea liniştit, dar pe măsură ce-l asculta, Kinzo începu să tremure.

După plecarea lui Baian, Kinzo se întoarse spre Odai şi spuse:

— I-ai auzit vocea? M-a speriat de moarte.

— Ce vrei să spui? Mormăia pe sub nas ca de obicei!

— Nu, era înspăimântător. Credeam c-o să mă omoare.

— Lasă prostiile! Dar să ştii că avea dreptate. Gata cu tutunul!

— Bine, cum vrei tu.

Din clipa aceea, Kinzo a stat liniştit în pat şi a făcut exact ce i-a spus nevastă-sa. Odai nu credea că felul în care Baian îi vorbise bărbatului ei avusese ceva care să-l sperie, dar era recunoscătoare pentru efectul pe care-l avusese asupra lui. Voia doar ca el să se facă bine cât mai repede, ca să se poată întoarce la lucru, în prăvălie.

Casa lui Kinzo se afla la jumătatea drumului care urca dealul, ducând spre Shinagawadai. Pe atunci, zona mai era încă o suburbie a oraşului Edo, oferind privelişti cuprinzătoare spre sud şi vest, peste câmpuri şi păduri. Temple, case ţărăneşti şi conace ale boierilor şi samurailor punctau coastele împădurite.

Puţin mai departe, spre sud, era un altar numit Kijinomiya. Legenda spunea că pe la începutul secolului, shogunul vâna prin împrejurimi şi un fazan a zburat spre altar, intrând apoi înăuntru, ca să scape. Shogunul a întrebat localnicii cum se numeşte altarul. Când a aflat că acesta n-avea nume, a hotărât să-i spună Kijinomiya — Altarul Fazanului.

Adăpostită în codru, pe celălalt mal al râuleţului care curgea în dreptul intrării în altar, se afla căsuţa cu acoperiş de paie a lui Baian.

Deşi acesta arăta de peste patruzeci de ani, n-avea de fapt decât treizeci şi cinci. Locuia singur, fără servitori.

Singura ajutoare era Oseki, nevasta unui ţăran localnic, care venea să-i facă curăţenie şi să spele.

Când Baian se întoarse în ziua aceea de la vizitele obişnuite, în faţa uşii găsi un coş plin cu peşte. Deşi era de felul lui un tip indolent şi prea puţin interesat de bani sau de bunuri materiale, era un doctor foarte priceput, care primea deseori daruri simple de la pacienţi, ceea ce părea să probeze faptul că, în ciuda comportamentului său neplăcut, era iubit. Niciodată nu trata cazuri care îi depăşeau competenţa şi cu toate că îl durea sufletul să întoarcă spatele unor suferinzi, le recomanda pur şi simplu, să se ducă la un doctor mai bun.

Duse peştele la bucătărie, lingându-se pe buze dinainte. Era după Anul Nou, iar iarna era anotimpul cel mai potrivit pentru peşte.

Turnă puţin sos de soia şi *sake* într-o tigaie, apoi puse peştii la prăjit. Când fură gata, îi duse la masă şi-şi turnă o porţie mare de *sake* rece, înainte de a începe să mănânce.

Norii grei care acopereau cerul încă de dimineaţă cernură o rafală de fulgi de nea şi, deşi era doar patru după-amiază, fu nevoit să aprindă o lampă înainte de a se aşeza la masă.

— Scuzaţi! se auzi o voce răguşită la intrare. Doctorul Baian e acasă?

Baian dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură restul de *sake*, înainte de a răspunde.

— Dumneata eşti, Ichibei? Intră! strigă el, fără să se ridice de la masă.

Ca şi Baian, Ichibei era un om voinic. Se purta foarte politicos şi, în hainele lui scumpe, arăta ca un proprietar de magazin sau negustor bogat.

Intră în cameră şi se aşeză la masă în faţa lui Baian.

— Iar a început să ningă, zise.

— N-ar fi trebuit să ieşi pe o vreme ca asta.

— Ai dreptate, mă aşteaptă un palanchin* la ceainăria de peste drum.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Mai întrebi? Eu vin la dumneata pentru un singur motiv. Aş vrea să te ocupi de cineva pentru mine.

În ciuda respectabilităţii aparente, Ichibei era un şef cu influenţă în lumea interlopă, care controla bordelurile din cartierul central al oraşului Akasaka. Avea peste şaizeci de ani, dar mâna care punea pe masă, în faţa lui Baian, treizeci şi cinci de galbeni de aur părea aceea a unui om mult mai tânăr. Scrută chipul lui Baian, încercând să-i surprindă reacţia.

Baian întinse leneş mâna, numără monedele, apoi dădu din cap aprobativ.

— Deci o faci?

— Ar fi bine să-mi spui mai întâi câte ceva despre treaba asta.

— E vorba de o femeie.

— O femeie?

— La Yagenbori e un restaurant mare, numit Manshichi. Vreau s-o omori pe soţia patronului.

Baian tăcu şi pe faţă nu i se putu citi nimic, dar era surprins. Cu trei ani în urmă, i se plătiseră cincizeci de galbeni ca s-o omoare pe prima soţie a patronului. Desigur, Ichibei nu ştia nimic. Atunci, cel care-i ceruse acest serviciu fusese Kahei, mai-marele regiunii Honjo.

---

* palanchin — un fel de lectică. *(n.t.)*

Baian nu-i spuse nimic din toate acestea lui Ichibei, n-avea nici o legătură cu treaba de acum şi cu îndeletinicirile lui, singurele lucruri care contau pentru a accepta sau nu erau suma ce urma să fie plătită şi persoana mijlocitorului. Identitatea victimei n-avea nici o importanţă. Atât Ichibei, cât şi Kahei, erau clienţi în care Baian simţea că putea avea încredere deplină.

Baian reflectă o vreme, apoi se întinse să ia banii care reprezentau jumătate din preţul lui, şi-i strecură în kimono.

Ichibei surâse fericit.

— Nu-i nici o grabă. Ştiu că mă pot încrede în tine pentru o treabă ca lumea, zise el ridicându-se de la masă.

## Regulile jocului

Când un ucigaş profesionist ca Baian era plătit pentru a omorî pe cineva, întotdeauna mai erau implicate încă două persoane. În primul rând, cel care formula cererea iniţială şi plătea. Apoi, mijlocitorul — un şef din lumea interlopă precum Ichibei, care păstra la dispoziţie mai mulţi ucigaşi plătiţi şi făcea aranjamentele necesare. Ucigaşului plătit nu era niciodată dezvăluită persoana care plătea pentru crimă, iar mijlocitorului îi revenea sarcina să se ocupe de treabă şi să hotărască dacă victima merita sau nu să moară.

Mijlocitorul nu era niciodată implicat direct în executarea crimei, el doar încredinţa sarcina unui profesionist adecvat. Dar trebuia să fie cu multă băgare de seamă în privinţa treburilor pe care le aranja, fiindcă adesea el trecea drept un membru respectabil al societăţii şi nu-şi putea permite să fie implicat în vreun omor.

Ucigaşii plătiţi lucrau doar pentru bani şi nu-şi băteau capul cu amănunte; de fapt, nu li se permitea să ştie altceva în afară de identitatea victimei. Ei trebuiau să aibă încredere totală în mijlocitor. Pentru serviciile sale, acesta încasa jumătate din sumă şi dădea restul ucigaşului plătit.

La Edo aveau loc o mulţime de crime şi nu exagerăm dacă afirmăm că majoritatea erau făcute de ucigaşi plătiţi, ca Baian. Cu două sute de ani în urmă încă nu se pomenea de ştiinţele juridice, iar cum un profesionist nu lăsa urme care să indice crima, autorităţile nu puteau face mare lucru.

În noaptea aceea, Baian stătea în pat întrebându-se cine îl plătise pentru a o ucide pe prima soţie a proprietarului restaurantului şi cine ar putea dori moartea celei de a doua. Aşa ceva se întâmpla foarte rar: un contract făcut pentru ambele soţii ale aceluiaşi om şi acelaşi asasin plătit să facă amândouă treburile. Baian simţea că treaba asta avea nişte dedesubturi. Ca regulă, un ucigaş plătit nu-şi pierdea vremea cu nimicuri precum motivele, dar în acest caz Baian nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

Majoritatea asasinilor profesionişti se fereau să ucidă femei, dar atâta vreme cât era vorba de bani buni, Baian n-avea asemenea scrupule.

Exista un singur om în care Baian avea suficientă încredere pentru a-i vorbi de munca lui: prietenul şi tovarăşul său întru crimă, Hikojiro. Dar Hikojiro n-ar face niciodată o treabă ca asta.

— Nu ştiu cum poţi tu, Baian, spuse Hikojiro. Eu n-aş omorî niciodată o femeie.

— Prostii. O femeie e mai uşor de ucis decât un bărbat. De obicei bărbaţii mai au şi ceva calităţi, dar femeile — ele sunt toate rele la suflet.

*

* *

La două zile după vizita lui Ichibei, Baian plecă de acasă dis- de-dimineaţă.

— S-ar putea să lipsesc două sau trei zile, îi spuse el lui Oseki.

Baian ajunse la Yagenbori puţin după douăsprezece şi se duse să prânzească la restaurantul Manshichi. Purta un kimono scump de mătase, o haină neagră şi o pălărie de culoare galben-verzuie. Arăta impunător şi cine-l vedea îşi închipuia imediat că e un doctor vestit.

Yagenbori îşi luase numele de la un canal construit special pentru transportul pe apă al orezului, până la magaziile statului. Canalul fusese astupat cu cincizeci de ani în urmă şi zona era renumită acum pentru restaurantele şi localurile sale de distracţie. Actualul proprietar la Manshichi era un bărbat de vreo cincizeci de ani, pe nume Zenshiro; restaurantul aparţinea familiei sale de patru generaţii.

Când Baian venise pentru prima oară la restaurant, acum trei ani, acesta era ticsit de clienţi. E drept că asta se întâmpla seara, dar oricum schimbarea pe care o suferise era uimitoare. Yagenbori devenise şi mai popular în acele zile, dar, din anumite motive, prosperitatea părea să fi trecut pe lângă Manshichi. Deşi era ora prânzului, erau puţini clienţi şi chiar separeul în care stătea Baian părea întunecat.

Afacerea cu restaurante are ceva mai special, cugeta Baian, dar atunci când patronul se ocupă cu adevărat şi personalul e mulţumit, locul emană un sentiment de prosperitate. Pe de altă parte, atunci când afacerea începe să şchioapete, chiar şi pereţii şi toate accesoriile par să-şi piardă strălucirea, iar atmosfera devine apăsătoare.

O chelneriţă intră cu o sticlă de *sake.*

— Nu pari prea ocupată azi, comentă Baian.

— Nu, domnule, răspunse ea puţin încurcată.

Era bine făcută şi părea să fie destul de plăcută, cu ochi mari, negri, pe o faţă palidă. Îi turnă o ceaşcă de *sake* şi el îi dădu un bacşiş substanţial.

— Dacă n-ai prea multă treabă, ce-ar fi să-mi ţii de urât?

— Mi-ar face plăcere, domnule, răspunse ea cu un zâmbet.

— Cum te cheamă?

— Omoto.

Baian era în ţinută de gală, dar se purta natural, cu atâta farmec, încât Omoto fu imediat atrasă de el.

— Veniţi aici pentru prima oară?

— Nu, am mai fost o dată, acum vreo trei ani.

— Serios?

— Se pare că s-au schimbat multe de atunci.

Omoto nu zise nimic, dar expresia ei arăta că e de aceeaşi părere. În afară de momentele în care se duse la bucătărie să-i aducă prânzul şi încă nişte *sake,* ea stătu cu el, având grijă ca ceaşca de băutură să-i fie tot timpul plină.

Mâncarea nu era chiar la fel de bună ca la ultima vizită şi unul din vase era puţin ciobit pe margine. Îi arătă aceasta lui Omoto, dar ea ridică din umeri ca şi cum ar fi spus că n-avea ce să facă.

Rămase cam două ore, răstimp în care Omoto ajunse să se simtă în largul ei. Când Baian o întrebă ce s-a întâmplat de au apărut atâtea schimbări în restaurant, ea coborî vocea şi spuse:

— Totul a început de când şeful s-a recăsătorit.

Băuse destul *sake* pentru a deveni puţin indiscretă.

— Adică patronul a mai fost însurat?

— Da.

— Şi ce-a păţit prima lui soţie? S-a îmbolnăvit?

— Nu, era foarte sănătoasă. Era o persoană plină de tact şi avea grijă de personal. Era o plăcere să lucrezi pentru ea.

— Înţeleg. Deci de aceea afacerea mergea aşa bine.

Încântată de Baian, Omoto continuă povestea:

— Da. Pe urmă, într-o zi, s-a îmbolnăvit brusc şi a murit.

— Nu zău?

— Da. N-am să uit niciodată. Se dusese să se roage la Altarul Hachiman, la Fukagawa, şi a leşinat deodată, în mijlocul mulţimii. Nu şi-a mai revenit. Poliţiştii au spus că a fost probabil un atac de inimă.

— Aşa, deci, murmură Baian pe un ton neutru, în timp ce mintea îi rătăcea spre acele zile.

Era în mijlocul mulţimii, în faţa altarului. Când soţia patronului a trecut, i-a introdus un ac în ceafă, fără ca cineva să observe ce face. Acul, de vreo zece cm lungime şi puţin mai gros decât cele pe care le folosea pentru acupunctură, pătrunsese în sus până atinsese creierul şi distrusese nervii care duceau la măduva spinării.

Femeia scosese un vaiet slab şi se clătinase pe picioare înainte de a leşina. Atunci când însoţitoarea ei strigase după ajutor, Baian deja dispăruse în mulţime.

Deşi poliţia a examinat cadavrul în amănunţime, n-a putut stabili cauza morţii. În acele zile medicina era abia la începuturi şi ideea de a face o autopsie nu i-a venit nimănui.

Baian nu-şi putu stăpâni un sentiment de mândrie care creştea în el în timp ce asculta descrierea făcută de Omoto pentru o treabă executată perfect. Şi totuşi, dacă victima fusese o persoană atât de cumsecade cum o descria Omoto, de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă?

Încă nu putea trece peste coincidenţa de a fi fost plătit s-o omoare şi pe a doua soţie a patronului de restaurant. Se ocupa de astfel de treburi de peste zece ani, dar nu mai auzise de aşa ceva. Bănuia că era mai mult decât o simplă coincidenţă şi se hotărî să afle tot adevărul înainte de a-şi îndeplini sarcina.

— Stăpâna de-acum e tare greu de mulţumit, zise Omoto, oftând. Personalul nu rezistă prea mult aici şi totuşi stăpânul lasă toată conducerea localului pe seama ei.

Când Baian plecă, vârî o monedă de aur în brâul de la kimonoul lui Omoto şi-i şopti la ureche:

— Fă-te liberă mâine şi vino să ne întâlnim la restaurantul Izutsu din Asakusa. Te aştept pe la zece dimineaţa.

Fără a aştepta răspunsul ei, se ridică şi plecă.

## O după-amiază cu Omoto

Restaurantul Izutsu din Asakusa era pentru Baian ca o a doua casă şi se oprea întotdeauna acolo când trecea prin acea parte a oraşului. Era o clădire foarte elegantă, în partea de nord a Templului Hashiba. O pădurice de bambus creştea în spate şi de acolo aveai o privelişte minunată, spre malul celălalt al râului Omoi, unde se afla Altarul Masaki Inari.

Baian îi salvase mai demult viaţa lui Yosuke, proprietarul restaurantului Izutsu, veghindu-i la căpătâi până la deplina însănătoşire. De atunci, plin de recunoştinţă, Yosuke nu precupeţea nici o cheltuială când venea Baian.

Plecând de la Manshichi, Baian luă o barcă spre Asakusa şi petrecu noaptea la Izutsu.

În dimineaţa următoare, la zece, după un mic dejun servit la o oră înaintată, una dintre chelneriţe o conduse pe Omoto în camera lui. Locuia într-o anexă din grădina restaurantului. Soarele strălucitor în aerul impede de iarnă dădea un luciu alburiu hârtiei translucide din care erau făcute uşile. Dar acestea erau toate închise din care cauză încăperea rămânea în umbră, căci lui Baian nu-i plăceau camerele luminoase.

Nici unul din ei nu scoase vreun cuvânt până ce li se aduse *sake*-ul şi fură din nou lăsaţi singuri. Baian privea tot timpul cu încordare chipul lui Omoto. Ea îşi feri privirea, dar se vedea cum roşeaţa se ridica împurpurându-i obrajii.

— Vino şi stai aici. A fost greu să scapi?

— Nu, le-am spus că mătuşă-mea de la Honjo e bolnavă.

— Perfect. Spune-mi, de câte ori ţi-ai omorât mătuşa ca să te întâlneşti cu un bărbat?

— Arăt eu ca o femeie care face aşa ceva?

— Glumeam şi eu.

În timp ce vorbea, Baian se trase lângă ea, o luă în braţe şi o sărută.

— Ai o piele foarte moale.

— Te rog, nu... şopti ea, gâfâind.

— Nu, ce?

Nu răspunse. În îmbrăţişările puternice ale lui Baian, cordonul se dezlegă curând şi din kimonoul desfăcut, îi ieşiră la iveală sânii plini.

— E bine să te mai distrezi din când în când, nu? şopti Baian, în timp ce ea stătea ghemuită în braţele lui, cu ochii închişi strâns. Dădu uşor din cap, apoi îl îmbrăţişă cu o putere neaşteptată.

Patru ore mai târziu Baian o conduse pe Omoto şi ea se întoarse la Yagenbori cu o mulţumire adâncă zugrăvită pe chip. La plecare, Baian îi mai dăduse o sumă de bani.

— E bine să te mai distrezi din când în când, spuse el.

— Da.

— Hai să ne mai întâlnim. Dacă te chem, vii să mă vezi?

— Sigur că da.

— Am fost făcuţi unul pentru altul.

— Te rog, nu! protestă ea. Mă faci să mă simt prost.

În scurtele pauze dintre izbucnirile furtunoase ale amorului lor, Baian reuşise s-o chestioneze în legătură cu Manshichi, fără ca ea să-şi dea seama. El asculta atent tot ce spunea despre ea însăşi, fapt care o făcea să se simtă flatată. Nu era grozav de frumoasă, dar avea un trup bine făcut şi era o plăcere pentru Baian s-o folosească pentru scopurile lui.

Baian mai rămase la Izutsu încă două zile înainte de a se întoarce acasă, la Shinagawadai. În acea noapte începu să ningă şi când se trezi în dimineaţa următoare, văzu că stratul de zăpadă depus era destul de gros.

Rămase în pat până ce Oseki termină curăţenia, curând după prânz. Se sculă apoi şi puse la încălzit o oală cu zeamă de carne, adăugă nişte ridiche albă şi *tofu** prăjit şi le lăsă pe foc. După aceea, în timp ce mânca, scoase o sticlă de *sake* şi începu să se gândească la tot ce aflase până atunci.

Omoto îi spusese că stăpâna actuală de la Manshichi, Omino, avea douăzeci şi cinci de ani şi că mai demult lucrase ca prostituată într-un local din Honjo. Frumuseţea ei era atât de vestită, încât ajunsese chiar să pozeze pentru un artist. Cu cinci ani în urmă, Zenshiro, proprietarul de la Manshichi,

* tofu — gen de paste făinoase foarte subţiri, făcute din soia, care se pregătesc într-o mare varietate de moduri şi se pun în aproape toate mâncărurile japoneze. *(n.t.)*

îşi pierduse minţile după ea în aşa hal, încât venea zilnic s-o viziteze la stabiliment

— Asta a fost înainte ca eu să încep să lucrez la restaurant, spusese Omoto, dar am auzit că toată lumea vorbea. Înainte fusese un om foarte la locul lui; nu bea, nu fuma şi umbla vorba că nu cunoscuse nici o femeie în afară de nevastă-sa. Cu toate astea, şi-a pierdut capul de tot când a cunoscut-o pe Omino şi a cheltuit sume enorme cu ea. Totuşi, nevastă-sa nu părea să fie prea tulburată de necredinţa lui şi continua să-şi vadă de treabă, ca întotdeauna, ca să menţină afacerea pe linia de plutire. Nu i-a reproşat niciodată nimic şi când a fost întrebată, a spus numai atât: „E un om bun. Asta e doar o toană. În curând o să-i treacă." Eu am început să lucrez la Manshichi cu vreo trei luni înainte de moartea ei.

Omino se mută la Manshichi la mai puţin de un an după moartea stăpânei şi îl obligă pur şi simplu pe Zenshiro s-o ia de nevastă. Deşi rudele nu puteau crede că o ia în serios şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-l oprească, el nu le-a ascultat şi cei doi s-au căsătorit chiar în restaurant. Fiica lui Zenshiro de la prima soţie n-a putut suporta să locuiască sub acelaşi acoperiş cu mama vitregă şi a plecat la rudele mamei sale.

De îndată ce a preluat afacerea, Omino i-a obligat să plece pe toţi cei care nu-i plăceau. Asta a creat o situaţie foarte neprielnică şi, la un moment dat, personalul a scăzut la o treime din numărul iniţial. Pentru a reface numărul de angajaţi, ea a adus bucătari şi chelneriţe noi şi a sfârşit prin a deveni adevăratul şef.

Deşi fusese în stare să-şi comercializeze propriul trup bărbaţilor în localul unde lucrase, nu avea îndemânarea

necesară pentru a conduce un restaurant de clasă. Toţi noii ei angajaţi erau harnici cât stătea cu ochii pe ei, dar cum se întorcea cu spatele făceau tot ce le era în putinţă s-o tragă pe sfoară. Avea încredere în cei care-i gâdilau vanitatea, dar bucătarii găteau mâncăruri de proastă calitate, însuşindu-şi banii pe care îi economiseau, iar chelneriţele nu se osteneau să facă curăţenie ca lumea, preferând să pălăvrăgească sau să se ducă după cumpărături. În mod normal, treaba a început să meargă prost.

Zenshiro stătea în pat cea mai mare parte a zilei, sculându-se doar seara, pentru a bea cu Omino. Devenise palid şi slăbise foarte mult. Nu se gândea decât la noua sa soţie şi toţi erau de acord că nu mai avea mult de trăit dacă nu renunţa la acest mod de viaţă.

După ce-şi termină friptura, Baian desenă un plan al restaurantului Manshichi. Se mai duse o dată acolo ca să stea de vorbă cu Omoto şi, împreună cu informaţiile pe care reuşise să le obţină de la ea şi din propriile observaţii, îşi făcu o idee asupra felului în care arăta clădirea.

Singurul lucru pe care nu reuşise să-l descopere era cine îl plătise pentru a o omorî pe prima soţie a lui Zenshiro.

## Târgul

Baian rămase acasă chiar şi după topirea zăpezii, aventurându-se doar să-l viziteze pe Kinzo şi alţi pacienţi.

Nu mai avea nici o veste de la Ichibei. Era limpede că acesta avea încredere în Baian şi oricum nu era nici o grabă să finalizeze treaba.

Peste câteva zile, primi acasă vizita unui om pe nume Gomyo. Acesta avea vreo şaptezeci de ani şi puţini în lumea interlopă nu auziseră de el. El fusese acela care, în urmă cu trei ani, la cererea lui Kahei, şef peste regiunea Honjo, îi ceruse lui Baian s-o ucidă pe prima soţie a lui Zenshiro.

— Cum o mai duci? îl întrebă el pe Baian, intrând în cameră.

— Sunt bine şi trebuie să spun că şi dumneata arăţi foarte bine. Cu ce te pot ajuta astăzi?

— Am venit să te întreb dacă te poţi ocupa de cineva în numele meu.

Omul pe care-l dorea mort era un înalt funcţionar oficial, numit Ito. Nu era treabă uşoară. Samuraii locuiau împreună, în conace mari, şi era foarte greu să te apropii de ei.

— Nu-i grabă, atâta vreme cât o faci în... să zicem... un an.

Puse pe masă şaptezeci şi cinci de monede de aur, drept avans. Asta însemna că cel care dorea moartea lui Ito fusese de acord să-i plătească lui Kahei 300 de galbeni. Existau tot soiul de certuri între samuraii din ierarhia superioară şi adesea se recurgea la violenţă pentru a putea fi rezolvate, deci nu se putea şti cine a plătit pentru această treabă.

— Sper că eşti de acord. E destul de greu şi nu ştiu cui aş putea să mă adresez.

— Chiar aşa?

— Da, nimeni altul n-ar putea s-o facă.

Baian medită câtva timp, apoi spuse:

— O fac cu o singură condiţie!

— Care?

— Vreau să ştiu cine a plătit acum trei ani ca să fie ucisă soţia patronului de la Manshichi.

În ochii lui Gomyo apăru o străfulgerare de surpriză.

— Nu mă întreba de ce vreau să ştiu, continuă Baian. Nu-i nimic deosebit, mă interesează şi atât.

Gomyo rămase tăcut şi-l privi cercetător pe ucigaş.

— Ştiu că încalc regulile prin curiozitatea mea şi dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic — dar trebuie să găseşti pe altcineva să facă treaba asta, spuse Baian cu răceală.

— Se pare că n-am de ales, zise Gomyo oftând. Ştiu că mă pot încrede în tine să nu faci vreo prostie, dar va fi vai de mine dacă află şeful că ţi-am spus.

— Mulţumesc.

— A fost soţia actuală, Omino.

— Cum?

— Da. La început n-am vrut să acceptăm această sarcină, dar cererea a fost făcută de şeful regiunii Shiba, deci n-am putut refuza. Acest şef era omul cel mai puternic din lumea interlopă a Edo-ului. Pe atunci, Omino era prostituată şi lucra pentru un proxenet pe nume Shinsuke. E un tip tare afurisit şi probabil că el i-a aranjat treaba. Îmi pare rău, n-ar trebui să-ţi spun toate astea — dar acum accepţi?

Baian nu răspunse ci pur şi simplu luă banii în tăcere.

— Mulţumesc. Şeful va fi foarte încântat. Te asigur că treaba asta n-o să-ţi lase un gust amar ca cea de la Manshichi. Shinsuke e periculos, chiar dacă o spun eu.

— Te-ai făcut foarte vorbăreţ o dată cu vârsta.

— Aşa e, dar ştiu că pot avea încredere în tine.

— Am şi uitat ce mi-ai spus.

— Bine, atunci poţi să te apuci de treaba cu Ito.

— O s-o fac în curând. Complimente şefului.

— Îi transmit.

*

* *

A doua zi, Baian se duse la Manshichi. Omoto se grăbi să-l întâmpine şi-l conduse într-un separeu.

— Stăpâna vrea să te cunoască, spuse ea, aducându-i nişte *sake*.

Baian căzu o clipă pe gânduri.

— Bine.

Ar fi fost prima oară că o întâlnea pe femeia care îl plătise s-o omoare pe prima soţie a patronului şi pe care urma acum s-o ucidă.

— Scuză-mă, spuse Omino şi se strecură în cameră.

Baian rămase înlemnit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Omino.

— Iartă-mă, se scuză Baian, eram surprins de frumuseţea ta fără seamăn.

— N-ar trebui să mă linguşeşti aşa, spuse Omino apropiindu- se de el şi turnându-i de băut. Umărul ei îi atinse pieptul. Chiar prin kimono, el îi simţi moliciunea trupului. Înghiţi cu greu.

Omino îşi cunoştea farmecul şi se hotărî să-l facă să se simtă ca acasă. Îşi dăduse seama că el era unul dintre puţinii ei clienţi permanenţi şi după felul în care îi mergeau afacerile în momentul de faţă, nu-şi putea permite să-l piardă. Dar după scurtă vreme, Baian se ridică în picioare.

— Din păcate eu trebuie să plec, spuse.

— Aşa repede? Nu mai poţi să stai puţin cu mine?

Nu vorbise deloc ca o stăpână de restaurant de lux. Lucrase atâta timp ca prostituată, încât nu mai cunoştea alt mijloc să-şi distreze clienţii de parte bărbătească.

Omoto îl conduse spre uşa principală.

— Voiam să te rog să ne întâlnim mâine la Izutsu, dar mi-am amintit de o treabă urgentă. Luăm legătura curând, n-ai nici o grijă.

— Aştept, şopti Omoto cu ardoare.

Când ajunse în stradă, opri un palanchin şi spuse să fie dus la Shinagawadai.

Când Oseki veni dimineaţa să facă curăţenie, fu surprinsă să-l găsească pe Baian încă în pat.

— A trebuit să-mi mai amân puţin treburile, spuse el leneş.

În noaptea aceea îşi pregăti ácele de acupunctură. Avea foarte multe. Îl curăţă pe fiecare cu alcool şi le ascuţi pe cele mai groase, folosite pentru a lua sânge. Mai erau încă trei ace deosebit de tari, fiecare de câte zece cm lungime, de care se ocupă în mod special — acele lui de asasin.

## Vizitatorul de noapte

După noaptea în care ninsese, zilele se încălzeau din ce în ce mai mult.

Cinci zile după vizita lui Gomyo, Baian plecă de acasă, spunându-i lui Oseki că se întoarce târziu.

În toiul nopţii se furişă neobservat în clădirea Manshichi. Se urcă pe acoperişul unei case vecine şi se târî de pe un acoperiş pe altul, până ajunse la grădina interioară a casei. Mişcările lui erau lente, ca de obicei, dar se deplasa cu uşurinţă şi graţie, străbătând noaptea fără a face nici cel mai mic zgomot care să-l trădeze. Dacă vreun vecin l-ar fi văzut cum aluneca precum o fantomă pe acoperişuri, nu şi-ar fi crezut ochilor.

Se strecură din grădină pe sub podelele clădirii şi merse de-a buşilea până ajunse sub duşumeaua unei magazii. Cu un cuţit desfăcu o scândură din podea şi se căţără înăuntru. Clădirea era tăcută şi, furişându-se pe coridoare, auzea respiraţia servitorilor din camerele prin dreptul cărora trecea. Purta un kimono de culoare închisă, cu marginea de

jos vârâtă în brâu, în partea din spate. Avea pantaloni bleumarin, şosete *tabi** şi o mască dintr-un material închis. Ţinea sandalele de pai în cordonul kimonoului, astfel că nu făcea nici un zgomot când mergea.

Ajunse la dormitorul principal, de unde se auzea o respiraţie neregulată. Crăpă uşa şi aruncă o privire înăuntru, unde-l văzu pe Zenshiro care dormea singur.

Închise uşa şi-şi continuă drumul spre camera lui Omino, după colţ. Se strecură în camera vecină cu dormitorul şi deschise fără zgomot uşa. Era întinsă în pat, îmbrăţişată cu un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani. Hainele lor zăceau împrăştiate prin toată camera.

Baian bănuia că bărbatul trebuie să fie fostul peşte al lui Omino, Shinsuke. Se furişă în odaie şi îngenunche o clipă la piciorul patului, neluându-şi ochii de la ei. Lângă perna lui Omino era o tavă pe care se aflau o sticlă cu apă şi o ceaşcă. Se întinse după ea, dădu la o parte ceaşca, apoi turnă apa în tavă.

Scoase din kimono o foaie de hârtie groasă şi o puse în apă, să se înmoaie. Apoi îşi prinse pe un deget al mâinii drepte un inel gros de piele. Mişcându-se cu deosebită agilitate, scoase cu stânga din kimono unul din acele criminale şi-l prinse între buze.

După aceea puse hârtia udă pe *tatami*,** lângă pat, şi privi faţa lui Omino în lumina slabă din cameră.

Părul îi era răvăşit şi gura îi atârna pe jumătate deschisă, lăsând să i se vadă dinţii înnegriţi după moda vremii. Umărul

---

* tabi — un fel de ciorap de pânză, înalt numai până la gleznă, cu un singur deget, pentru degetul mare. (n.t.)

**tatami — împletitură vegetală care serveşte pentru dormit. (n.t.)

stâng îi era dezgolit şi i se vedeau numeroase urme de muşcături pe corp, mărturii ale freneziei cu care cei doi făcuseră dragoste în noaptea aceea.

În timp ce o privea, pe faţa lui trecu o umbră greu de descris, de furie şi regret.

Deodată făcu o mişcare bruscă: cu o iuţeală aproape supraomenească, luă foaia de hârtie cu stânga şi i-o lipi pe faţă. Trase aşternutul şi-i dezgoli pieptul, apoi apucă cu mâna dreaptă acul pe care-l ţinea în gură. Ochii lui Omino se deschiseră îngroziţi simţind hârtia de pe faţă, dar înainte de a apuca să strige, Baian îi înfipse acul drept în inimă. Trupul ei tresări de două ori, apoi rămase inert. Bărbatul întins lângă ea continua să sforăie.

Odaia duhnea a *sake* şi sex. Baian făcu o strâmbătură dezgustată şi-i acoperi trupul cu cearşaful, înainte de a se retrage tiptil din cameră.

Două ore mai târziu era în propriul dormitor şi bea o ceaşcă de *sake.* Nu mai era mult până-n zori. Se băgă în pat şi adormi adânc, cât ai clipi din ochi, cu o figură destinsă.

## Povestea lui Baian

Se apropia primăvara şi împreună cu ea vremea caldă. Cireşii de pe malul râului Okawa înfloriseră deja. Restaurantele şi localurile de distracţie de pe maluri erau ticsite de lume, care venise să admire cireşii înfloriţi. Acesta era sezonul cel mai aglomerat. Izutsu nu făcea excepţie, fiind plin de clienţi, dar în timp ce corpul principal era foarte zgomotos, anexa părea aproape părăsită. Baian venise însoţit de Hikojiro, care locuia în apropiere.

Hikojiro arăta de peste cincizeci de ani, dar Baian n-avea nici o idee despre vârsta lui adevărată; tot ce ştia era că Hikojiro e mai bătrân ca el. Mulţi credeau că face scobitori pentru a-şi câştiga traiul, dar adevărata lui ocupaţie era crima. Baian îl învăţase să se folosească de ácele criminale. Lucraseră împreună de mai multe ori în trecut şi fiecare admira îndemânarea celuilalt. Nu existau secrete între ei, de aceea puteau să se destindă şi să bea laolaltă.

— Vrei să spui că tu ai omorât-o pe patroana de la Manshichi? exclamă Hikojiro surprins, după ce Baian îi relatase întreaga poveste. Cum am auzit, mi-am spus că aici e mână de profesionist.

Cadavrul lui Omino fusese descoperit în dimineaţa următoare, când o servitoare venise s-o trezească. Nu era nici urmă de iubit al lui Omino, care trebuie c-o ştersese îndată ce realizase ce s-a întâmplat. Aşa cum presupusese Baian, bărbatul era Shinsuke, iar fuga nu i-a folosit la nimic, fiindcă a fost prins curând.

— M-am culcat cu ea, dar n-am omorât-o, a spus Shinsuke. Când am văzut că e moartă, am intrat în panică şi am fugit, dar atât şi nimic mai mult. Cu cât încerca mai mult să explice, cu atât era mai rău. După sângele uscat de pe pieptul lui Omino, poliţiştii au tras concluzia că fusese asasinată cu un obiect în formă de ac.

— Se spune că va fi executat cât de curând, spuse Hikojiro.

— O merită.

— Proprietarul restaurantului era deja bolnav şi şocul provocat de vestea morţii soţiei sale s-a dovedit prea mare. A murit şi el curând.

— Da, da...

— Fiica lui stătea la rude, dar s-a întors să preia afacerea. Familia îi va găsi un soţ bun şi o va ajuta să pună din nou Manshichi pe picioare. Numai despre asta se vorbeşte acum. Dar aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

— Ce?

— Un om să omoare ambele soţii ale aceluiaşi bărbat.

— Aşa e, spuse Baian lăsând ceaşca jos. Ştii? Sunt sigur că cea de-a doua soţie era sora mea.

— Ce-ai zis? Hikojiro nu-şi putu ascunde surprinderea. Vorbeşti serios?

— Da, era leit maică-mea. Două persoane nu puteau semăna aşa mult dacă n-ar fi fost rude.

— Ţi-ai dat seama de asta înainte s-o omori?

— Da.

O chelneriţă intră în odaie cu altă sticlă de *sake* şi un platou cu peşte soté cu muguri de bambus. Priviră în tăcere, ascultând o pasăre care cânta în grădină.

— Păsările sunt ocupate să-şi facă cuiburile, spuse Baian după plecarea chelneriţei.

Hikojiro îşi bău *sake*-ul, privindu-l din când în când pe Baian. Acesta, ghicind la ce se gândea, se hotărî să-i explice:

— Nu ţi-am vorbit niciodată prea mult despre mine, aşa-i? M-am născut la Fujieda, unde tata începuse o afacere cu găleţile de lemn pe care le confecţiona.

— Şi sora ta?

— Cred că avea patru sau cinci ani când a murit tata. Părea să aibă mereu gripă şi plângea aproape tot timpul. Scutură din cap. Nu mi-am închipuit că o să ajungă aşa o femeie nemaipomenită.

— Avea acelaşi nume?

— Nu, în zilele acelea i se spunea în alt fel, dar asta nu înseamnă nimic — femeile îşi schimbă numele tot timpul.

— Dar eşti sigur că stăpâna de la Manshichi era într-adevăr sora ta?

— Da, fără nici o îndoială, spuse Baian cu răceală. În ziua în care a murit tata, mama a plâns mult cu lacrimi amare, dar a doua zi a fugit cu alt bărbat, lăsându-mă să mă descurc singur. Totuşi, pe sora mea a luat-o cu ea.

— Da...

— Femeile sunt îngrozitoare. Lacrimile lor nu înseamnă nimic. Moartea tatei trebuie să fi fost pentru mama ca un răspuns la o rugăciune, dar tot ne-a servit spectacolul cu plânsul peste cadavrul lui.

Vorbea cu o vehemenţă neobişnuită.

— Nu mai aveam nimic, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu-l întâlneam pe Etsudo, un doctor care tocmai trecea pe acolo de la Edo în drum spre casă, la Kyoto. M-a luat cu el şi m-a tratat ca pe fiul său. M-a învăţat tot ce ştiu despre acupunctură.

— Deci aşa ai ajuns doctor.

— Da, dar lucrurile n-au mers chiar cum plănuisem eu. Râse amar. A murit când aveam douăzeci şi cinci de ani şi la scurt timp după aceea am ucis pentru prima oară.

— O femeie?

— Da. Era exact ca mama şi sora mea. Nu mă gândesc la cum arăta, ci la felul în care se purta.

Chelneriţa mai aduse *sake* şi două castronaşe cu supă pe o tavă. Supa de peşte era specialitatea restaurantului. Pe suprafaţa fiecărei porţii, plutea câte o floare de orhidee.

— N-o să mai omor vreo femeie pentru bani.

— Îmi dau seama.

— Să nu mă înţelegi greşit, n-are nici o legătură cu faptul că mi-am omorât sora.

— Eh?

— Acum că ştiu cum a fost, îmi pare rău că am omorât-o pe prima stăpână a restaurantului.

— Dar a fost vina ticălosului ăla, Kahei.

— Da, şi de aceea nu mai vreau să mai lucrez pentru el, spuse destul de nemulţumit. Şi totuşi mai am ceva de făcut pentru el.

— Ai şi acceptat?

— Da, pentru 150 de galbeni.

— Atunci trebuie să fie o afacere serioasă.

— Da, un samurai. Am la dispoziţie un an ca s-o fac.

— Pare interesant.

— Da, dar mai întâi trebuie să mă ocup de o treabă pe care n-am terminat-o, apoi mă gândeam să plec în vacanţă la Atami, înainte de a începe pregătirile pentru povestea cu Ito.

— Apropo...

— Ce?

— Cum ziceai c-o cheamă pe fata de la Manshichi cu care te-ai împrietenit?

— Omoto.

— Ai mai văzut-o?

— Nu, răspunse, cu o undă de blândeţe în privire. A fost o femeie drăguţă şi vreau să-mi rămână astfel în amintire.

— Cum adică?

— Nu se ştie când ar putea să se schimbe şi să devină ca mama sau soră-mea — ştii, în fundul inimii, toate femeile sunt la fel.

## ASASINUL NESIGUR

ERA ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ MINUNATĂ DE PRIMĂVARĂ, ÎN grădina hanului Tachibanaya. De cealaltă parte a gardului, o întunecime amenințătoare învăluia crângul de cedri din jurul Altarului Kishimonjin şi aerul era încărcat de vaierele pelerinilor în rugăciune.

Impozanta poartă principală de la Tachibanaya arăta că e vorba de ceva mai mult decât un han obişnuit de suburbie. Un senior din clánul Kii îl alesese drept reşedinţă oficială de câte ori vizita oraşul Edo, capitala Japoniei de Est.

O clădire mică se ridica pe terenul aparţinând hanului. Deşi cu acoperişul ei de paie arăta ca locuinţa unui ţăran sărac, o privire mai atentă descoperea că la construirea ei nu se făcuse nici o economie. Era simbolul gustului auster al clasei războinice, care dispreţuia expunerea ostentativă a opulenţei.

Un samurai bine îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani, tocmai era condus de-a lungul cărării care lega casa ţărănească de clădirea principală a hanului. Din felul în care

proprietarul, în persoană, Chubei, îl salutase pe oaspete la intrare, era limpede că samuraiul era un om cu oarecare importanţă. Numele lui era Kawamura şi era funcţionar superior în clanul Kii. În mod inexplicabil venise fără suită, călătorind incognito într-un palanchin obişnuit.

— Ştiu că nu mai e nevoie să-ţi spun, zise Kawamura, în timp ce Chubei îi turna *sake* într-o ceaşcă de porţelan, că vizita mea trebuie să rămână secretă.

— Înţeleg perfect, excelenţă, spuse Chubei.

— Peste o oră aştept un bărbat pe nume Iseya. Va veni însoţit de o femeie.

— Îi conduc aici îndată ce sosesc, excelenţă.

Cei doi stătură o vreme la taclale, apoi Chubei se întoarse la han. Kawamura rămase să bea de unul singur, privind afară spre grădină, prin uşile glisante date de perete. Ochiul ager al lui Kawamura urmări un fluturaş alb care zbura din floare în floare şi umbra unui zâmbet îi înflori pe buze. Apoi puse ceaşca jos şi se îndreptă spre toaletă.

Când se întoarse în cameră, observă imediat că ceva era în neregulă. Uşile de hârtie translucidă care dădeau în grădină fuseseră închise, dar uitându-se în jur nu văzu pe nimeni în încăpere.

Cine ar fi putut să le închidă? se întreba Kawamura. Şi de ce? Nu comandase să fie închise şi într-o astfel de zi splendidă nici nu era nevoie, până la sosirea oaspeţilor săi.

Se duse să le deschidă, dar în acel moment simţi prezenţa cuiva în spatele lui. Se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat uriaş năpustindu-se spre el, fără un sunet.

Kawamura încercă să strige după ajutor, dar mâna uriaşului îi înăbuşi strigătul în gât. Un obiect metalic strălucind în mâna liberă a asasinului a fost ultimul lucru pe care l-a mai văzut Kawamura. În clipa următoare era mort.

Fujieda Baian lăsă trupul neînsufleţit să alunece pe podea. Se aplecă peste cadavru ca să scoată acul de zece centimetri pe care-l înfipsese în creierul lui Kawamura prin ureche, îl şterse şi-l băgă apoi în kimono.

Baian inspectă dintr-o privire camera, apoi deschise puţin uşa spre grădină ca să se asigure că totul e în ordine. Tocmai voia să iasă, când auzi ceva în spate. Surprins, Baian se întoarse tocmai la timp ca să vadă o femeie tânără ieşind dintr-un dulăpior situat într-un alcov. Ieşi din odaie, ţipând, dând puternic din mâini, ca şi cum ar fi înotat.

Nu mai avea timp să se ocupe de ea. Nu, nu-i adevărat, ar fi putut să se descurce, dar era prea împietrit de uimire ca să facă vreo mişcare. E drept, fusese plătit să-l ucidă numai pe Kawamura, dar în momentul în care un asasin a fost văzut, era obligat să-i desfiinţeze pe martori.

Baian blestemă în gând. Nu-şi putea permite să mai stea. Traversă în fugă grădina, sări gardul şi dispăru printre copaci.

## Fiertură de moluşte

În seara următoare, prietenul lui Baian, Hikojiro, îl vizită la casa lui din Shinagawa, o suburbie sudică a oraşului Edo.

Când sosi Hikojiro, Baian făcea baie, cu trupul lui uriaş înghesuit într-o băiţă mică de lemn.

— Bună seara, strigă Hikojiro, intrând în casă.

Plescăitul apei încetă, dar nu se auzi nici un răspuns. Hikojiro trecu prin bucătărie şi găsi un coş cu moluşte şi un altul cu *tofu* pe care Oseki le pregătise probabil pentru cină.

— Ei, Baian, se pare că ai fost ocupat azi.

— Da, am o mulţime de pacienţi în momentul de faţă care nu-mi lasă prea mult timp liber, răspunse Baian din baie.

— Să încălzesc nişte *sake?* întrebă Hikojiro.

— Da. Dar nu vrei să faci mai întâi o baie? Eu sunt aproape gata.

— Nu, o să fac înainte de culcare.

Cu o zi înainte, Baian fusese acasă la Hikojiro, lângă Asakusa, şi-i povestise că o femeie l-a văzut în timp ce-şi îndeplinea misiunea. Hikojiro înţelesese repede ce voia Baian de la el.

— Nici o grijă, îi spusese el. O să mă interesez pe ici, pe colo, să văd ce pot să aflu.

În timp ce Baian termina baia, Hikojiro aprinse focul şi puse o cratiţă cu zeamă de carne la încălzit. Adăugă apă, sare, *sake* şi sos de soia pentru aromă. Apoi puse deoparte moluştele, *tofu* şi prazul tăiat mărunt, gata de fiert, şi se apucă să încălzească *sake*-ul.

Începu să plouă.

— E cam frig azi, observă Hikojiro.

— Ai venit exact la timp.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Cred că mă paşte o răceală şi n-aş fi vrut să mă prindă ploaia.

— Fii liniştit, îţi fac un tratament de acupunctură mai târziu — asta o să te pună pe picioare.

— Mulţumesc mult. Sunt sigur că acele tale mă vor face să mă simt alt om.

— Acupunctura se face de obicei când eşti sănătos, nu după ce te îmbolnăveşti. E acelaşi lucru cu toate tratamentele medicale, dar oamenii de rând nu pricep asta. Ei aşteaptă să fie bolnavi şi atunci încep să ţipe după medicamente şi tratament, când e deja prea târziu.

— *Sake*-ul e gata, spuse Hikojiro, turnând din sticla încălzită în ceaşca lui Baian. El luă o înghiţitură, apoi turnă o ceaşcă plină pentru Hikojiro.

— Ce-ai reuşit să afli?

— Femeia care te-a văzut se numeşte Otoki. E chelneriţă, lucrează la han.

— Am înţeles... zise Baian pe gânduri.

— Am stat peste noapte la localul de distracţie de lângă Altarul Kishimojin şi am avut noroc — o fată pe care am cunoscut-o acolo mi-a spus că servea şi ea uneori la Tachibanaya, când erau prea aglomeraţi.

— Şi?

— Păi, ce să-ţi spun, a fost un tărăboi întreg după plecarea ta. Poliţaii erau peste tot, ca să nu mai vorbesc de cei din clanul Kii. Oricum, continuă Hikojiro, Otoki le-a spus poliţiştilor că tocmai se ducea spre căsuţă când a auzit pe cineva ţipând. S-a dus să vadă şi l-a găsit pe Kawamura, unul din clienţii cei mai buni, zăcând pe podea. L-a strigat de mai multe ori, dar când şi-a dat seama că e mort, s-a speriat şi a ţipat. Fata de la local auzise povestea chiar din gura unei chelneriţe de la Tachibanaya. Otoki n-a spus că te-a văzut. Eşti sigur că n-o cunoşti?

— Am zărit-o o singură clipă, dar nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată. Tu ai văzut-o? întrebă Baian.

— Nu, la Tachibanaya era închis, cum era şi firesc. De altfel, omul pe care l-ai omorât era unul din cei mai puternici membri ai clanului Kii.

Baian dădu din cap aprobator.

— Cred că trebuie să fi fost un om tare rău, cugetă Hikojiro.

Baian aprobă din nou.

— Fiertura e gata, spuse Hikojiro, schimbând subiectul.

Beţişoarele lui Baian se întinseră spre cratiţă, dar apoi se opriră, zăbovind deasupra unei farfurii cu vinete murate preparate în casă de Oseki, înainte de a reveni să ia o bucată de *tofu* din cratiţă.

— Nu-ţi stă în fire să fii aşa nehotărât. Oricum, când ai de gând s-o omori?

Baian zâmbi şters şi îndesă o bucată de *tofu* în gură.

— S-ar putea să n-o fac.

— Cum adică? exclamă Hikojiro mirat. Oricine surprinde un asasin în exerciţiul funcţiunii trebuie să moară. Asta e regula după care ne conducem şi o ştii la fel de bine ca şi mine. Ce-ai spus acum nu ţi se potriveşte.

— Ştiu că ai dreptate, dar totuşi...

## Alegerea lui Hikojiro

Hikojiro rămase la Baian trei zile şi-şi dădu seama că acesta nu exagerase cu nimic când spusese că e foarte ocupat. În fiecare dimineaţă, după un mic dejun frugal, Baian se grăbea să plece şi făcea vizite la domiciliu până după-masă. Când se întorcea acasă, alţi pacienţi îl aşteptau. Hikojiro se trezi obligat să facă pe asistentul.

— N-am ştiut niciodată cum e munca ta, spuse Hikojiro.

În fiecare seară, după ce pleca şi ultimul pacient, Baian era atât de plin de sudoare, încât trebuia să facă o baie. Asta

nu din cauza căldurii, ci a enormei încordări necesare pentru precizia acupuncturii. Când se aşeza la masă după baie, corpul uriaş al lui Baian părea că a intrat la apă. Cearcăne negre îi înconjurau ochii.

— De ce trebuie să am atâţia pacienţi aşa, deodată? se plângea el stând la masă cu Hikojiro.

Hikojiro stătuse în casa lui Baian, aşteptând ca el să hotărască ce va face cu Otoki. Însă, în ciuda răbdării lui Hikojiro, Baian ocolise subiectul.

Într-o seară, Hikojiro nu mai răbdă.

— Mâine plec acasă, zise el.

— M-am hotărât azi, spuse Baian.

— Deci asta explică totul.

— Ce explică?

— Cât am stat la tine, ai ciugulit tot timpul din mâncare, fără să te poţi hotărî ce vrei. Astăzi a fost alt fel.

— Chiar aşa? N-am observat.

— Deci care e hotărârea ta?

— N-o voi face.

— Cum?

— N-o s-o omor pe Otoki.

Hikojiro rămase tăcut.

— Nu înţeleg. M-a văzut, dar n-a spus nimic autorităţilor. Oricum, m-am hotărât să n-o ucid, iar dacă asta înseamnă că voi fi prins şi pedepsit, atunci fie. Era şi timpul ca norocul meu să se termine. Am fost văzut la lucru, deci nu mai sunt bun de ucigaş plătit.

Hikojiro ridică în tăcere ceaşca cu *sake*. Nici Baian nu mai spuse nimic.

În dimineaţa următoare, Hikojiro plecă.

— Mai trec eu pe aici în curând, spuse el vesel.

Baian se mulţumi să dea din cap şi-l urmări cum pleacă.

În noaptea precedentă, ascultând sforăiturile lui Baian, Hikojiro se hotărâse să acţioneze. „Dacă Baian nu are de gând să facă nimic în legătură cu femeia aia", îşi zise el, „atunci o voi face eu pentru el".

Nu ştia de ce Otoki hotărâse să-l protejeze pe Baian, dar ştia că în femei nu trebuie să ai încredere. Chiar dacă nu spunea autorităţilor, putea pălăvrăgi cu cineva care ar fi făcut-o. Femeile, în ce-l privea pe Hikojiro, întâi vorbesc şi abia pe urmă gândesc. Dacă ea ar fi moartă, n-ar mai fi nici o problemă.

Când ajunse acasă scoase arma sa favorită: o ţeavă de suflat. Apoi se răzgândi, alegând în schimb un pumnal cu lama scurtă. Îşi pregăti şi acul ucigător pe care învăţase să-l folosească de la Baian.

„Dacă e să aleg între femeia asta şi Baian", îşi spuse Hikojiro ascuţindu-şi pumnalul, „ştiu ce voi prefera".

În acea noapte, pe drumul spre casă, se oprise la frizer să se tundă. A doua zi dimineaţă se bărbieri cu grijă şi îmbrăcă un kimono proaspăt călcat. Arăta acum din cap până în picioare ca un negustor bogat.

Porni spre Zoshigaya, unde ajunse pe la prânz. Trecu pe lângă localul de distracţii, unde stătuse mai demult câteva zile, şi se duse drept la Tachibanaya.

— Aş vrea să mănânc de prânz, îi spuse chelneriţei de vârstă mijlocie care-l întâmpină la intrare.

— Pe aici, vă rog, domnule, spuse ea conducându-l înăuntru.

Hikojiro fu surprins de faptul că localul era atât de aglomerat în ciuda crimei recente, dar apoi îşi dădu seama că majoritatea clienţilor erau probabil pelerini din afara

orașului, în drum spre altarul de rugăciune învecinat, care n-aveau habar ce se întâmplase.

Chelnerița îl conduse într-o cămăruță plăcută care dădea spre grădină. Îi turnă o ceașcă de *sake* și el luă o înghițitură.

— Chelnerița Otoki mai lucrează aici? întrebă el neglijent.

— Sigur, domnule. O cunoașteți?

— Când am venit aici ultima oară cu familia ea ne-a servit. A fost foarte drăguță cu copiii. Dacă e aici...

— Îmi pare rău, domnule, dar e plecată.

Hikojiro îi strecurase chelneriței un bacșiș bun, astfel că ea era mai mult decât dispusă să vorbească.

— A aflat azi-dimineață că fratele ei, Sotaro, e bolnav și și-a luat liber ca să-l îngrijească. Cred că vine peste vreo două zile. Apoi îi mărturisi: știți, e singura ei rudă în viață.

— Chiar așa? spuse Hikojiro, încurajând-o să continue.

— Lucrează la prăvălia de pungi Kagiya, la Akasaka. E unul din cei douăzeci de ucenici, dar plănuiește să aibă prăvălia lui, într-o zi.

Dându-și seama că pentru moment nu mai putea face nimic, Hikojiro își termină masa și comandă un palanchin.

De îndată ce fu sigur că nu mai poate fi auzit, spuse:

— La Akasaka, repede!

## Sfatul lui Kinzo

— Nu-i bine deloc, știu, spuse Kinzo, meșterul care făcea încălțări cu talpă de lemn. Dar fii pe pace, cunosc un doctor care o să-l facă bine cât ai clipi.

Kinzo stătea în bucătăria prăvăliei de pungi Kagiya şi bea ceaiul pe care i-l dăduse servitoarea Omitsu.

Kagiya era o prăvălie vestită pentru pungile din piele pentru tutun pe care le vindea. Proprietarul, Risuke, îşi comanda cea mai mare parte din marfă la Kyoto, unde erau cei mai buni meşteri artizani din Japonia. Printre clienţii săi se numărau mulţi lorzi din provincie şi curteni. Prăvălia era mică, dar această îndeletnicire rămăsese în familia lui Risuke de cinci generaţii încoace şi el devenise renumit în părţile locului.

Soţia lui Kinzo, Odai, lucrase la Kagiya înainte de măritiş, deci atât ea, cât şi Kinzo erau prieteni cu Risuke. Proprietarului de la Kagiya îi plăceau foarte mult nişte biscuiţi din făină de orez, care se făceau aproape de locuinţa lui Kinzo, la Shinagawa, astfel că de câte ori acesta trebuia să se ducă la Akasaka, îi aducea lui Risuke biscuiţi.

În ziua aceea, Kinzo se dusese la bucătărie ca să primească banii pentru biscuiţi şi un mic bacşiş pentru osteneală, de fapt adevăratul motiv pentru care voia să facă drumul.

— Tu eşti, Kinzo? spuse soţia lui Risuke, intrând în bucătărie. Din păcate, stăpânul e plecat, dar va fi încântat să vadă biscuiţii.

— Lăsaţi, doamnă, nu-i mare lucru.

— Ce fac Odai şi copiii?

— Bine, doamnă. Dar aud că bietul Sotaro nu e bine deloc.

— Da, săracul, arde tot de fierbinţeală. Şi-a pierdut pofta de mâncare şi ieri a vomitat de câteva ori. Azi a leşinat mereu. Stăpânul e aşa îngrijorat că a trimis după doctor, dar nu s-a văzut nici o îmbunătăţire.

— Asta seamănă cu ce am avut eu mai demult.

— Acum arăţi foarte bine.

— Asta mulţumită unui doctor care locuieşte în apropiere. Tocmai îi spuneam lui Omitsu despre el. Îl cheamă Fujieda Baian şi face acupunctură — deşi, ca să fiu sincer, seamănă mai mult cu un luptător de *sumo**.

Nevasta lui Risuke căzu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Ieri, Sotaro s-a simţit aşa de rău, că am trimis după sora lui. Doctorul ăsta al tău ar vrea să vină să-l vadă aici?

— Sigur, las' pe mine, răspunse Kinzo, bătându-se cu pumnul în piept, plin de încredere.

— Aşteaptă puţin aici, zise ea intrând în casă.

Kinzo şuguia cu servitoarea când soţia lui Risuke se întoarse cu o tânără frumuşică, de vreo douăzeci şi ceva de ani.

— Ea e Otoki, sora lui Sotaro. I-am spus de doctorul Baian şi ar vrea foarte mult ca el să-l consulte, dacă se poate.

*

* *

Hikojiro coborî din palanchin puţin mai departe de Kagiya.

„Şi acum?" îşi spuse el. „Nici măcar nu ştiu cum arată Otoki".

Zări un restaurant cu paste făinoase peste drum, unde putea sta la o masă şi bea ceva, în timp ce supraveghea clădirea. Dar tocmai traversa când un bărbat şi o femeie intrară pe o uşă laterală la Kagiya.

În clipa când o văzu pe femeie, Hikojiro fu convins că era Otoki. Era scundă şi arăta bine, dar croiala kimonoului şi coafura nu cadrau cu o fată dintr-o familie de negustori respectabili.

Deşi chipul îi era palid şi avea cearcăne vineţii, Hikojiro considera că Otoki era tipul de femeie pe care bărbaţii o

---

* sumo — sport naţional, foarte răspândit, practicat de oamenii deosebit de solizi şi puternici. *(n.t.)*

găsesc irezistibilă. Lucrând la un han de categorie superioară şi întreţinând clienţii bărbaţi în fiecare zi, ea învăţase cum fiecare mişcare poate emana senzualitate. Bărbatul care o însoţea era în mod evident subjugat de farmecul ei.

Hikojiro n-avea cum să ştie de Kinzo că era vecinul şi pacientul obişnuit al lui Baian. Se hotărî să-i urmărească pe cei doi.

Era ora trei într-o după-amiază de primăvară şi soarele strălucea încă sus, în înaltul cerului. Hikojiro blestemă în gând în timp ce-i urmărea de-a lungul străzii Ushinakizara. „Omul ăla fiind cu ea, nu pot face nimic înainte de căderea întunericului“, îşi zise.

Cei doi traversară podul Azabu, apoi trecură prin cartierul de temple Mita, ca în sfârşit să ajungă la drumul Nihon-Enoki.

„ Se pare că... nu, nu se poate“. Hikojiro începu să se îngrijoreze. Cu fiecare pas pe care-l făceau, se apropiau de casa lui Baian. Însoţitorul ei era oare de la poliţie?

Cei doi traversară Shiroganedai şi Hikojiro nu se mai putu îndoi de destinaţia lor. Partea dreaptă a drumului pe care mergeau era străjuită de codrul Kijinomyia. Casa lui Baian era la câteva minute de acolo.

## Povestea lui Otoki

Tatăl lui Otoki se ocupa cu confecţionarea de pipe. Mama ei murise când Sotaro avea şase ani şi Otoki îl crescuse în locul ei. Deşi tatăl nu era băutor sau afemeiat, avea un singur viciu, şi anume jocurile de noroc. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber colindând de la un local de joc la altul, dar întotdeauna se asigura mai întâi ca ai lui să aibă ce mânca.

Era un meseriaş priceput, lucra pentru un mare magazin din centrul oraşului, dar executa şi comenzi speciale pentru câţiva clienţi particulari, printre care şi Risuke, proprietarul magazinului Kagiya. De aceea, când Sotaro a ajuns de treisprezece ani, Risuke s-a oferit să-l ia ucenic. Otoki avea optsprezece ani pe atunci.

— Acum e rândul tău, i-a spus într-o seară tatăl. Ai dus o viaţă grea cu mine, dar o să am grijă să te măriţi bine şi să nu mai ai nevoie de nimic.

Din păcate a murit subit, înainte să se poată ţine de promisiune şi Otoki a rămas să se descurce singură. Avea puţine rude şi nici una nu voia s-o ia la ea.

De Anul Nou, Otoki împlinise nouăsprezece ani, dar tot nu avea unde să se ducă. Stăpânul de la Kagiya se oferi s-o angajeze, dar ea simţi că n-ar fi drept faţă de Sotaro să lucreze în acelaşi loc, deci refuză.

Apoi, într-o zi, Chubei, proprietarul de la Tachibanaya, veni să comande o pipă nouă. Tatălui lui Otoki nu-i plăcea să lucreze pentru el, fiindcă era un client mult prea pretenţios, dar plătea bine, deci nu-l putu refuza.

Otoki îl întâlnise pe Chubei de mai multe ori în trecut, dar în ultimul an ea devenise dintr-o adolescentă lungă şi stângace o femeie frumoasă. Chubei abia reuşea să n-o devoreze cu privirea. Auzindu-i povestea, el îi oferi o slujbă la han.

Chelneriţele la Tachibanaya nu căpătau salariu, dar li se permitea să păstreze bacşişurile, deci cu cât munceau mai mult, câştigau mai bine. Otoki a reflectat timp de trei zile, apoi s-a mutat la Tachibanaya.

De atunci se scurseseră şase ani, ani grei pentru ea. La cei douăzeci şi cinci de ani era prea bătrână pentru măritiş.

Cât a lucrat pe post de chelneriţă a avut legături cu mai mulţi clienţi, ceea ce justifica o mare parte din câştigurile ei.

Se hotărâse să economisească bani pentru a-l ajuta pe Sotaro să deschidă un magazin propriu. Acum acesta era singurul lucru care conta pentru ea, şi muncea mai abitir ca niciodată să strângă cât mai mulţi bani, visând la vremea când va locui cu el şi-l va ajuta în negoţ. Sotaro îi păruse întotdeauna mai mult ca un fiu decât ca un frate şi acum îşi dădea seama că el era singurul fiu pe care-l va avea vreodată.

## Vizită la domiciliu

Când Kinzo a intrat în casa lui Baian, însoţit de Otoki, pentru Hikojiro a fost mai mult decât o surpriză.

„Ce naiba se întâmplă? se întrebă de unul singur, în timp ce dădea fuga iute în spatele casei. Cel puţin omul nu s-a dovedit poliţai. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus lui Otoki să aştepte afară în timp ce el intra, cu măciuca în mână. Omul intrase liniştit cu femeia, ca şi cum ar fi vizitat un prieten vechi. În orice caz, Kinzo nu semăna deloc cu omul care ar fi fost ales să menţină liniştea şi pacea.

Femeia care-i făcea menajul lui Baian, Oseki, ieşi şi-l găsi pe Hikojiro dând târcoale.

— Ce faceţi aici? întrebă ea.

— Păi... nimic. Baian e acasă?

— Da, tocmai l-a văzut pe ultimul pacient, când a apărut meşterul pantofar cu o femeie; voiau să-l vadă. Doctorul a spus că nu mai are nevoie de mine, deci să mă duc acasă.

— Ai zis că e meşter pantofar?

— Da, şi mai e şi beţiv.

Hikojiro lăsă să-i scape un suspin de uşurare şi păşi în casă, trecând pe lângă Oseki. Se ghemui în bucătărie ca să asculte ce se petrece în camera alăturată, dar auzi doar cum Kinzo explica lui Baian de ce venise la el cu Otoki.

— Ajutorul dumitale ar fi nepreţuit, adăuga Otoki, când Kinzo termină. Hikojiro observă că vocea ei tremura un pic.

— Acum poţi pleca, Kinzo, spuse Baian. Am să merg cu doamna să-i văd fratele.

— Chiar aşa? răspunse Kinzo. Fratele dumitale va fi vindecat precis, ai să vezi.

— Păi... asta-i.. îngăimă Otoki, spaima simţindu-se acum limpede în vocea ei.

„Se pare că nici Baian, nici femeia nu erau pregătiţi pentru această întâlnire", îşi zise Hikojiro, permiţându-şi puţin răgaz.

— Nu-ţi face nici o problemă, acum totul va fi perfect, spuse Kinzo voios, neînţelegând de ce Otoki era aşa necăjită. Păi, atunci, eu plec.

Kinzo ieşi fără ca Otoki să aibă ocazia să-l oprească. Plecarea lui a fost urmată de o pauză lungă.

— Tu eşti ascuns în bucătărie, Hikojiro? strigă Baian.

— Da — răspunse Hikojiro, dar rămase în ascunzătoare.

— Ies cu doamna, să-l văd pe fratele ei. Vrei să ai grijă de casă cât lipsesc eu?

— Sigur că da.

Hikojiro îl auzi pe Baian sculându-se, iar femeia scoase un vaiet slab.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Baian. N-am de gând să-ţi fac vreun rău. Mi-ai salvat viaţa, ce pot face eu în schimb este să-ţi îngrijesc fratele şi să-l fac bine, dacă e omeneşte posibil.

Baian îşi adună ácele, apoi se îndreptă spre uşă, femeia urmându-l nesigură.

Hikojiro se grăbi să iasă prin spate, ajungând la timp ca să vadă faţa palidă a lui Otoki, pe când trecea. Era complet intimidată de statura uriaşă a lui Baian şi nu-i putea rezista, era neajutorată.

Apusul era aproape şi ţipetele copiilor care se jucau se auzeau din codrul învecinat.

„Deci până la urmă totul va ieşi cum trebuie", îşi zise Hikojiro. „Ea e ca un iepuraş hipnotizat de şarpe". Nu se îndoia câtuşi de puţin că Baian era pe cale s-o ucidă pe Otoki. „Asta aş numi eu ceea ce înseamnă să sari din lac în puţ", se bucura în sinea lui. „Mă întreb unde o să-i facă de petrecanie. Bănuiesc că nu va dura prea mult, aşa că ar trebui să pregătesc *sake*-ul".

Hikojiro încălzi apa pentru baie, apoi trecu în bucătărie şi începu să cureţe legumele pentru cină, fluierând.

Cu toate acestea, Baian nu se întoarse decât noaptea, foarte târziu. Hikojiro era atât de îngrijorat, încât dăduse mai multe raite pe drumul dinspre Shiroganedai, sperând să-l zărească. În sfârşit, umbra uriaşă a lui Baian apăru în cadrul uşii.

— Unde ai fost? îl întrebă Hikojiro în loc de salut. S-a terminat?

— Da, e gata.

— Ce bine! Ar trebui să-ţi fie recunoscătoare că ai omorât-o tu. Cel puţin a murit fără să sufere.

— Ce tot vorbeşti?

— Păi... Otoki.

— Nu i-am făcut nimic.

— Dar...

— M-am dus să-i îngrijesc fratele şi cred că se va face bine.

Baian zâmbea în timp ce Hikojiro îl privea uluit.

— Eşti sigur că ai făcut ce trebuie?

— Da, m-am hotărât. Dacă ea se duce la autorităţi şi o să fiu arestat şi executat, aşa să fie.

— Dar e o nebunie!

— Toţi trebuie să murim odată şi odată, chiar tu ai spus-o. Deodată, Hikojiro îşi dădu seama că în seara aceea Baian se comporta alt fel ca de obicei. Trupul lui enorm părea plin de demnitate.

Hikojiro nu mai spuse nimic.

— *Sake*-ul e gata? întrebă Baian. O să-ţi povestesc despre Otoki la un pahar.

## Chelneriţa tăcută

Otoki refuzase să spună autorităţilor ce văzuse în ziua aceea fiindcă nutrea gândul că acel Kawamura merita să moară. Când l-a văzut pe Baian strecurându-se ca o pisică în odaia dinspre grădină şi omorându-l pe Kawamura, era prea îngrozită ca să strige. Dar când se pregătea să fugă, nu s-a mai putut controla. Fugise fiindcă se temuse pentru propria viaţă, nu fiindcă-l văzuse pe Baian ucigând.

— Credeam că o să mă omori şi pe mine, îi spusese ea lui Baian.

Abia când Otoki a ajuns la han şi a dat alarma, şi-a dat seama că-i părea bine să-l vadă pe Kawamura mort. Era aproape ca şi cum fusese ucis în numele ei. Şi nu numai

într-al ei, ci în numele tuturor femeilor care suferiseră de pe urma lui. Atunci s-a hotărât ca sub nici un motiv să nu dezvăluie amestecul lui Baian.

Fusese obligată să se culce cu Kawamura de trei ori. Le asaltase pe toate chelnerițele mai tinere de la han. Nici una nu se culcase cu el de bunăvoie, ci pentru că le-o ordonase Chubei și deci nu avuseseră de ales.

Deoarece chelnerițele trăiau din bacșișuri, cele mai multe acceptau să se culce cu clienții, dacă li se oferea o sumă destul de mare. Dar totuși nu erau prostituate obișnuite și aveau dreptul să refuze.

Kawamura era altceva; nu plătea niciodată. Și totuși Chubei insista ca ele să se culce cu el. Patronajul clanului Kii conferea hanului un prestigiu pe care Chubei nu voia să riște să-l piardă. Kawamura era unul dintre cei mai puternici reprezentanți ai clanului și el venea nu numai pentru compania chelnerițelor, ci și pentru a ține reuniuni secrete cu Chubei și cu alți membri ai clanului.

— Nu știu despre ce vorbea Kawamura cu musafirii lui, spusese Otoki. Dar orice ar fi fost, precis era vorba de sex și bani. Își folosea poziția pentru a-și garnisi propriile buzunare.

Ea lăsă ochii în jos.

— Desigur, Chubei e alt fel, adăugă cu voce scăzută, dar lui Baian îi sună ca și cum ar fi vrut să spună de fapt: „Desigur, Chubei e la fel de rău ca și ceilalți".

Chelnerițele nu puteau suferi să aibă relații sexuale cu Kawamura, dar nu aveau ce face.

— Nu-l puteam refuza, dar ticălosul făcea lucruri îngrozitoare... era ca o fiară.

— Da' ce căutai tu în dulap în ziua aceea? Urma să te întâlneşti cu el mai târziu?

— Nu, nici vorbă. Eram acolo la ordinul lui Chubei.

— Adică Chubei îţi spusese să te ascunzi în dulap?

— Da, ca să trag cu urechea la conversaţia lui Kawamura.

Baian închise ochii o clipă.

— Te culci cu Chubei? întrebă cu o voce liniştită.

— N-am făcut-o nici o dată, răspunse Otoki cu hotărâre. În ziua aceea, Kawamura urma să se întâlnească cu un om pe nume Iseya. Spusese că urma să aducă şi o femeie cu el, adăugă ea.

— O femeie?

— Da.

— Era prima oară când venea la Tachibanaya?

— Nu ştiu, dar nici una din fete nu mai auzise de el.

— Şi a apărut Iseya ăsta după ce l-am omorât pe Kawamura?

Vocea lui Otoki se transformă într-un murmur şi clătină din cap.

— Deci n-a venit.

După ce Otoki dăduse alarma se iscase o zarvă teribilă. E mai mult ca sigur că Iseya, văzând că e ceva în neregulă, plecase o dată cu sosirea poliţiei. Dar Baian bănuia că Hanemon, şeful din lumea interlopă care-l plătise să-l ucidă, folosise vizita lui Iseya ca să-l ademenească pe Kawamura la restaurant în ziua respectivă.

— Ai face mai bine să rămâi aici şi să ai grijă de Soţaro. Nu pleca din casă, orice s-ar întâmpla, o avertizase Baian.

Ochii lui Otoki se umplură din nou de spaimă.

— Te-ai mai ascuns în dulapul ăla să spionezi clienţii şi altădată, nu-i aşa? Fii sinceră.

Otoki lăsă ochii în jos.

— Avea încredere că nu vei vorbi, n-am dreptate?

Ea nu răspunse nici de această dată.

— Bănuiesc că te plătea bine pentru asta.

— Spune-mi... îi ceru Otoki.

— Ce?

— De ce...

— De ce l-am omorât pe Kawamura?

— Da.

— Ca să răzbun pe cineva care a murit din cauza lui.

De fapt, Baian fusese plătit cu 150 de galbeni de către Hanemon ca să-l omoare pe samurai. Dar îl crezuse pe mijlocitor când acesta îi spusese: „Cu cât mai curând e îndepărtat de pe lumea aceasta, cu atât mai bine pentru toţi".

Hanemon era acela care-i spusese că în acea zi Kawamura urma să vină la restaurant.

— Cred că ar fi cel mai bine să-mi spui mie ce-ai auzit când Chubei te-a pus să spionezi, dar pentru asta, mai întâi trebuie să te fac să ai încredere în mine. Aş vrea totuşi să te gândeşti, pentru binele tău. Vin poimâine să-l mai văd pe Sotaro.

## Moarte subită

După două săptămâni de tratament intens, starea lui Sotaro începu să se îmbunătăţească. Atât Otoki, cât şi stăpânul lui Sotaro, Risuke, erau foarte mulţumiţi.

— Sper că n-o să ne uiţi în viitor, spuse el, şi chemă un palanchin să-l ducă pe Baian acasă la Shinagawadai.

Apoi se întoarse către soţia sa:

— Când o să cad bolnav, vreau neapărat să fiu tratat de doctorul Baian.

Baian fusese foarte aglomerat şi înainte de a se ocupa de Sotaro, dar acum avea treabă până peste cap. Chiar şi după ce băiatul se mai înzdrăveni, el nu putu să-şi tragă sufletul. Trebuia să-i viziteze pe ceilalţi pacienţi, neglijaţi pentru moment.

Peste câteva zile, Baian auzi că Otoki a murit asasinată.

Când Baian îi spusese că ar trebui să stea la Kagiya, ea se hotărâse să părăsească Tachibanaya şi să accepte o slujbă în magazin, cu pensiune completă. Un funcţionar de la Kagiya se dusese să-i spună lui Chubei că Otoki nu se mai întoarce. Chubei nu păruse deloc surprins. Indiferenţa lui aparentă o încurajase pe Otoki să meargă la han să-şi ia lucrurile. Nu-i păsa ce se întâmplă cu hainele ei, dar nu voia să piardă economiile de cincizeci şi şapte de galbeni, care însemnau şase ani de muncă grea şi umilinţe. Ascunsese comoara ei undeva în pământ, lângă han.

— Am auzit că o să locuieşti cu fratele tău. Mă bucur mult pentru tine, spuse Chubei zâmbind. Ştiu că pot avea încredere, dar ţine minte, nu trebuie să spui nimănui ce ai văzut şi auzit cât timp ai lucrat aici.

— Sigur că nu.

Otoki era tare fericită. Se gândise totdeauna cu groază la Chubei şi nu-şi închipuise că va fi uşor să plece. Fiind puţin speriată de ce i s-ar putea întâmpla în timpul vizitei la han, adusese cu ea pe unul din funcţionarii de la Kagiya.

— Păi, cam asta-i tot, spuse funcţionarul în timp ce plecau. Mi-era frică să nu încerce să te oprească.

— Da, acum s-a terminat. Îmi pare rău că te-am cărat până aici de pomană, se scuză Otoki.

— Lasă, nu-i nimic.

O luară spre Akasaka, în lumina soarelui de primăvară, pe o scurtătură, tăind câmpurile de la Takadanobaba.

Un ţăran le găsi cadavrele a doua zi dimineaţă, într-un crâng de bambuşi. Poliţistul identifică trupul funcţionarului după o amuletă pe care o purta la gât. Când aflară de la Kagiya că cei doi porniseră spre Tachibanaya, ancheta se mută acolo.

Chubei spuse autorităţilor că Otoki venise să-şi ia lucrurile. O condusese chiar el şi habar n-avea ce se mai întâmplase după aceea.

Otoki şi funcţionarul fuseseră înjunghiaţi şi, fiindcă banii ei dispăruseră, poliţiştii hotărâră că mai mult ca sigur era treabă de tâlhari. Cazul a fost închis din lipsă de probe.

*

* *

Veni vara. Într-o după-amiază, imediat după sezonul ploilor, Chubei se înfăţişă la magazinul de pipe al lui Tokunosuke, la Fukagawa, ca să ridice pipa de argint pe care o comandase.

Tokunosuke fusese ucenic la marele meşter Goto Heizaemon de la Kyoto şi acum era considerat maestru el însuşi. Chubei dăduse comanda cu doi ani înainte şi era atât de încântat că în sfârşit pipa era terminată, încât abia aştepta să ajungă acasă s-o încerce.

În ziua aceea participase la o întrunire secretă, la Akasaka, cu un reprezentant al clanului Kii şi, cu toate că nu se aşteptase ca pipa să fie gata, trecuse pe acolo la întâmplare. Încântat să audă că poate să o ia, îi plătise lui Tokunosuke zece galbeni peşin şi porni spre casă.

„Toate îmi merg de minune azi“, îşi spuse.

Chubei părăsi casa meşterului şi o luă la dreapta, pe o străduţă îngustă, ducând spre strada principală, unde putea găsi un palanchin să-l ducă acasă.

Străduţa avea numai vreun metru şi jumătate lăţime şi o străbătuse pe jumătate, când un bărbat atât de voinic, încât umerii păreau să atingă pereţii caselor de pe ambele părţi, apăru la capătul îndepărtat şi se îndreptă spre el.

Chubei se dădu la o parte, lipindu-şi spatele de perete, pentru a face loc uriaşului.

— Tare cald azi, nu-i aşa? zise străinul, cu o plecăciune.

Chubei îl ignoră, privindu-l semeţ.

— Scuzaţi, spuse uriaşul, în timp ce Chubei se întoarse într-o parte, încercând să treacă pe lângă el.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai auzit Chubei. Când piepturile lor trecură unul pe lângă altul, Baian îl împinse deodată cu forţă spre un zid, acul ucigaş sclipind în mâna lui dreaptă. Ochii apropiaţi ai lui Chubei se bulbucară gata să-i iasă din orbite şi trupul îi înţepeni, lipit de perete.

Baian alergă de lângă Chubei spre capătul străduţei, în timp ce Hikojiro, care venea în spatele acestuia, ca să-i taie orice încercare de fugă, se repezi spre canalul din cealaltă parte a străzii şi sări într-o bărcuţă care-l aştepta.

Doi negustori ambulanţi, cu pălării mari de paie, mergeau pe drum spre canal. Unul ducea o mulţime de plase de ţânţari în spate, iar celălalt striga, pentru a face reclamă mărfii.

Baian ieşi repede de pe străduţă şi sări în barcă, aruncând o scurtă privire spre negustorii ambulanţi, în timp ce traversa. Bărcuţa plutea deja de-a lungul canalului, în timp ce

cadavrul lui Chubei se prăbuşea încet-încet de-a lungul zidului, spre pământ.

Era amiază şi foarte puţină lume pe străzi. Cei doi negustori trecură de străduţă, fără să arunce măcar o privire.

— Şi totuşi, spuse Hikojiro, în timp ce barca aluneca pe râu, chiar crezi că Chubei a omorât-o pe Otoki?

— Da, probabil a plătit pe cineva s-o facă. Otoki ştia prea multe secrete de-ale lui, n-o putea lăsa în viaţă.

— Aici sunt de acord cu tine.

— Oricum, e mai bine pe pământ fără el.

— Totuşi, păcat de Otoki, spuse Hikojiro. Era de treabă pentru o femeie.

Hikojiro vâslea, strecurându-se prin traficul intens de pe râu spre cheiul Kitashinbori. Baian stătea în spate, mâna cu care ţinea de obicei acul ucigător atârnându-i în apă. Avea un evantai alb ca să-l ferească de arşiţa soarelui.

Nori albi de vară stăteau grămadă în înaltul cerului, deasupra Golfului Edo.

# PATRU ASASINI

SOARELE ÎNCEPUTULUI DE VARĂ STRĂLUCEA PESTE Atami, o localitate balneară la vest de Edo — Baian se odihnea lângă un altar, de pe muntele care domina oraşul, ascultând ţârâitul monoton al greierilor în copacii dimprejur. De pe stânca unde stătea, vedea aburii ca nişte nori ridicându-se de la izvoarele fierbinţi, care curgeau printre porţile altarului, şi în depărtare marea, ce semăna cu o fâşie albastră lipită pe orizont.

Baian venise la Atami când primăvara era pe sfârşite, după ce-l ucisese pe Kawamura, un samurai corupt din clanul Kii, la cererea şefului din lumea interlopă, Hanemon. Fusese bine plătit pentru crimă — cincizeci de galbeni, destui pentru ca o familie întreagă să poată trăi mulţi ani — aşa că nu avea nici o grabă să se apuce din nou de treabă.

După ce comitea un asasinat, Baian pleca într-o vacanţă, pentru puţină odihnă. Acest răgaz îl ajuta nu numai să uite ce făcuse, dar şi să strângă forţe noi pentru ce urma.

„E timpul să mă întorc la Edo şi să mă apuc de lucru" îşi zise, ridicându-se alene în picioare.

Mai avea o treabă care-l aştepta în oraş şi, cum primise deja un avans, nu mai putea amâna. Un samurai era mult mai greu de ucis decât un ţăran sau un negustor. Se cheltuiau mult timp şi bani pentru a aduna informaţiile necesare şi pentru a face apoi pregătirile adecvate.

Coborând treptele altarului, Baian simţea cum un flux de energie îi invadează trupul. Îşi făcuse plinul de mâncare bună, *sake* şi băi fierbinţi în izvoare. Când ajunse la piciorul scărilor, soarele după-amiezii arunca sclipiri pe craniul lui ras.

Se plimbă prin oraş, trecând prin dreptul hanului oficial, o clădire impunătoare unde trăgeau marii domni care vizitau oraşul, apoi coborî dealul prin pânza de aburi ai izvorului principal. Cum trecea prin dreptul unui han mai mic, un *ronin** — un samurai care nu recunoştea alt stăpân în afară de propria sabie — care se uita pe o fereastră de la etaj, urmărind alene cu privirea trecătorii, avu o tresărire bruscă şi se trase înapoi, ferindu-se vederii.

Hanul de pe malul mării la care trăsese Baian nu avea un izvor fierbinte propriu, aşa că dimineaţa şi seara el se ducea în oraş să se îmbăieze în izvorul cel mare. Urmându-şi drumul spre hanul unde locuia, el nu-l observă pe *ronin,* care se strecură în stradă pe urmele lui.

Soarele apunea. Baian intră în han să-şi ia prosopul şi, ieşind, îi spuse proprietarului că urma să plece a doua zi. Se întunecase când trecu prin dreptul hanului *roninului,* în

---

* ronini (ad literam: oameni rătăcitori) — samurai săraciţi, declasaţi. *(n.t.)*

drum spre baie. Apa sărată a mării se amesteca cu sulful de la izvoarele fierbinţi şi rezulta o aromă îmbătătoare. Pe drum, Baian trecu pe lângă un grup de pescari care se întorceau acasă după o zi petrecută pe mare.

*Roninul,* revenit la postul de observaţie de la fereastră, îl privea pe Baian cum urcă dealul. Era înalt şi musculos, dar şuviţele albe din părul aranjat cu grijă arătau că se apropia de cincizeci de ani. Fruntea şi obrajii îi erau brăzdate de riduri dese, iar în ochi îi ardea o flacără vie.

Un al doilea *ronin,* mai tânăr, intră în cameră întorcându-se de la baie.

— La ce te uiţi, Inoue? întrebă el.

— Îl urmăream pe bărbatul care trece pe drum.

— Un bărbat?

— Da, stă la hanul de pe malul mării. Când l-am văzut prima oară, am crezut că greşesc. S-a schimbat mult de la ultima noastră întâlnire, dar nu i-aş putea uita niciodată chipul. Oricât m-aş strădui, nu pot să uit.

— Ce-a făcut?

— Mi-a ucis soţia.

— Când?

— Acum zece ani.

— Acum înţeleg de ce nu poţi să uiţi.

Inoue tăcu.

— Vrei să te ajut? întrebă tânărul şi bondocul lui tovarăş, dar Inoue făcu semn că nu e nevoie.

— Se presupune că un ucigaş plătit omoară numai pentru bani şi am fost mulţumit cu aceasta până în clipa în care l-am văzut, dar pe bărbatul ăsta l-aş ucide cu plăcere pe gratis. După haine pare să fie doctor.

— Se pare că a început anotimpul ploios, spuse Baian deschizând fereastra şi privind grădina udă.

Rodiul era în floare.

— Ştii, Hiko, nu mi-a plăcut niciodată floarea aia, murmură el.

El şi Hiko stăteau în căsuţa din grădina din spate a restaurantului Izutsu, unde se oprea adesea când avea treabă în oraş. Era acolo de zece zile, dar nu pusese piciorul afară de când sosise. Venise direct aici după întoarcerea de la Atami şi, în drum, se oprise acasă doar pentru o scurtă vreme. În acea seară i se alăturase Hikojiro, care locuia în apropiere.

— Cât ai de gând să stai aici?

— Nu ştiu încă.

— Hî?

— Tot ce ştiu e că cineva m-a urmărit de la Atami până înapoi la Edo şi m-a văzut intrând în casă.

— Eşti sigur că nu-i doar o închipuire?

— Foarte sigur.

— Atunci cine crezi că ar putea fi?

— Nu ştiu, n-am putut să-l văd nici o dată, dar ştiu destulă meserie ca să-mi dau seama când sunt urmărit.

— Şi chiar n-ai idee cine putea fi?

— Nu, sunt zece ani de când am devenit ucigaş plătit şi, deşi am omorât vreo douăzeci de oameni în acest răstimp, din câte ştiu nimeni nu m-ar putea recunoaşte.

— Cu mine e la fel.

— Totuşi, există un om care ştie despre o femeie pe care am omorât-o când eram tânăr.

— Cine?

— Soţul ei.

— Oh!...

— Ei, să nu vorbim acum despre asta, spuse Baian bătând din palme pentru a chema chelneriţa să mai comande *sake*. Când am plecat de acasă pentru a veni aici, doi bărbaţi au încercat să mă urmărească, dar m-am descotorosit repede de ei. Nu sunt mulţi care să mă poată urmări dacă eu nu vreau.

— Asta aşa e.

— Şi de când am venit aici n-am ieşit deloc.

— Nici eu nu ştiam că eşti aici.

— Aş vrea să-ţi cer un serviciu.

— Ce? Ştii că sunt gata să te ajut şi nu vreau nimic în schimb. Asta e plăcerea mea.

— Îţi sunt recunoscător, Hiko.

— Nu-ţi face probleme, e rândul meu să te ajut. De atâtea ori m-ai ajutat la treabă în trecut, că acum mă bucur să am, în sfârşit, ocazia să te răsplătesc. Ce vrei să fac?

— Kahei mi-a cerut să omor un samurai numit Ito, secretarul personal al lordului Arima.

— Un samurai, zici? O treabă foarte anevoioasă.

— Da, dar plăteşte o sută cincizeci de galbeni pentru asta şi mă şi asigură că nu e nici o pagubă dacă Ito moare.

— Totuşi...

— N-ai putea să afli câte ceva despre el? Poate mă ajută să găsesc o soluţie.

— Las' pe mine, pentru moment n-am nici o treabă şi cred că n-ar fi rău ca tu să mai stai ascuns încă o vreme.

— Mulţumesc mult, ştiam că mă pot baza pe tine, spuse Baian punând un teanc de douăzeci şi cinci de bancnote, înfăşurat cu o fâşie de pânză, în faţa lui Hikojiro.

— Bine, dacă insişti... spuse Hikojiro, rânjind, şi strecură pachetul în partea din faţă a kimonoului, tocmai în momentul când fata apăru cu *sake*, găluşti şi *sashimi** de ton.

După plecarea chelneriţei, Baian luă o bucată de peşte crud, apoi îşi şterse o picătură de sudoare de pe şaua nasului.

— Ştii, Hiko, cred că ni s-a cam terminat sorocul.

— Şi eu cred la fel.

— Mă întreb dacă ucigaşii plătiţi ajung vreodată la bătrâneţe.

— Mă îndoiesc.

— Şi eu.

## Secretarul lordului Arima

Reşedinţa lordului Arima era în oraş, în zona cu multe alte locuinţe ale persoanelor sus-puse, dar aceasta ieşea în evidenţă prin dimensiuni şi aspect.

Viitoarea victimă a lui Baian, Ito, locuia în această clădire. Ca secretar personal al lordului Arima, avea o poziţie în care se bucura de mare influenţă. Oriunde se ducea lordul Arima era însoţit de Ito. Avea de-a face cu oameni care doreau o audienţă, primea daruri în numele stăpânului său şi organiza toate ceremoniile necesare. Deşi slujba era ereditară, ea necesita o persoană foarte capabilă pentru a îndeplini toate cerinţele.

---

* sashimi — filé de peşte crud. *(n.t.)*

Având o poziţie atât de importantă, era mereu însoţit de o gardă de corp, când părăsea clădirea, şi, în misiuni oficiale, i se permitea chiar să folosească un palanchin special, rezervat de obicei doar nobililor.

Era foarte greu să asasinezi în secret o persoană ca Ito. Baian n-o putea face nici când acesta era într-o misiune oficială, nici când se afla în clădire. Dacă Ito ar fi fost răpus de vreo boală, Baian s-ar fi putut folosi de avantajele reputaţiei sale în domeniul acupuncturii pentru a pune mâna pe el, dar secretarul părea să se bucure de o sănătate de fier. Avea cincizeci şi trei de ani, era rotofei şi fără nici un fir cărunt în cap. Era un om foarte capabil şi beneficia de încrederea totală a stăpânului său. Soţia îi născuse doi fii şi două fiice şi cu toate că venitul lui oficial nu era prea mare, slujba îi oferea destule ocazii pentru a şi-l rotunji şi a duce un trai îndestulat — chiar foarte îndestulat.

Lui Hikojiro i-au trebuit trei zile ca să afle toate acestea. El abordase chestiunea exact cum ar fi făcut-o şi Baian, colindând restaurantele şi tavernele dimprejurul reşedinţei, mituind pe servitorii lordului Arima pentru a căpăta informaţii. După câteva pahare, servitorii mărunţi erau încântaţi să vorbească despre slujbele lor unui ascultător numai urechi.

*

* *

— Mulţumesc mult, Hiko, spuse Baian.

— Cum adică? Abia am început.

— Chiar vrei să te mai ocupi puţin de afacerea asta?

— Sigur că da, ăsta e doar începutul.

— Mulţumesc, îţi rămân îndatorat. Ştiu că ar trebui s-o fac eu însumi, dar cred că e bine să mai rămân ascuns un timp.

— Chiar crezi că cel care te urmăreşte este soţul femeii pe care ai omorât-o?

— Nu ştiu, dar nu văd alt motiv pentru care cineva m-ar urmări.

— Spui că e un *ronin?*

— Da, şi foarte priceput în mânuirea sabiei.

— Deci aşa...

— Ţi-am povestit despre tinereţea mea, nu-i aşa? Cum am fost adoptat de un doctor din Kyoto, după ce maică-mea m-a părăsit?

— Da.

— Păi, după ce-a murit el, m-am hotărât să merg pe urmele lui şi să devin un doctor bun, dar am făcut o greşală.

— Femeia aia?

— Da. Totul a început când tratam nevasta unui *ronin* sărac, care locuia în spatele templului învecinat.

— Arăta bine?

— Nici nu-ţi vine să crezi! Era nemaipomenită.

— Ce vrei să spui?

— Trupul ei... N-am mai cunoscut vreo femeie cu un corp ca al ei

— Nu pot să cred — tocmai tu! spuse Hikojiro, cu un acces de râs.

— Soţul ei era maestru de scrimă şi o jumătate din lună era plecat la Osaka, unde îşi practica arta, aşa că ea rămânea singură, cu prea mult timp liber la dispoziţie.

— Nu mai spune!

— Da, m-a sedus. Nu i-am putut rezista. M-a ameninţat că-i spune soţului dacă nu devenim amanţi.

— Şi presupun că soţul a aflat.

— Da. Când a întrebat-o, soţia i-a spus că am violat-o.

— Femeile sunt în stare de orice ca să iasă cu faţa curată.

— Eram încă tânăr, asta era acum peste zece ani.

— Ea ce-a păţit?

— Soţul m-a bătut cu un baston — rănile mă mai supără încă pe timp de iarnă. Baian îşi pipăi spinarea şi râse amar. Nu ştiu de ce nu m-a omorât — ar fi avut tot dreptul. Dar, deşi el mi-a arătat milă, eu n-am putut ierta minciunile soţiei lui. Am omorât-o, folosind pentru prima oară ácele ca să iau viaţa cuiva.

— Atunci ai hotărât să devii ucigaş plătit?

— Da.

Cei doi rămaseră tăcuţi.

Începuse să plouă şi, undeva în grădină, un brotac porni să orăcăie.

## Jucătorul de noroc

Baian nu s-a întors acasă timp de zece zile. Casa rămase goală, cu excepţia vizitelor zilnice ale lui Oseki, pentru curăţenie.

Conacul lordului Sendai era la est de casa lui Baian, înconjurat de păduri şi câmpuri. Aceasta nu era reşedinţa lui principală la Edo, ci mai curând un loc de popas în zonă, unde venea foarte rar.

Deşi jocurile de noroc erau interzise în toată ţara, oamenii legii de la oraş nu aveau jurisdicţie asupra proprietăţilor nobilimii. Era lucru obişnuit pentru personalul de la ţară să folosească conacele stăpânilor în chip de localuri pentru astfel de jocuri. Servitorii cu grad superior ştiau cu toţii ce se petrece, dar se făceau că nu observă, în schimbul unei cote din profit.

Stăpânul de la Sendai era unul din cei mai puternici din regiune şi deţinea numeroase proprietăţi în Edo. Fiindcă era peste poate ca el să afle vreodată ce se întâmpla într-una din reşedinţele sale mai mici — precum casa din Shinagawa — servitorii organizau jocuri de noroc la fiecare trei zile.

Un *ronin* singuratic locuia acolo cu servitorii de vreo trei zile. Era un om rotofei de aproximativ treizeci de ani, care avea o recomandare de la alt servitor al lordului să participe şi el la joc.

Nu era lucru neobişnuit ca servitorii să-şi lase prietenii să stea cât voiau, aşa că nu fuseseră deloc surprinşi când în prima zi el spusese:

— Îmi place aici, îmi daţi voie să mai stau câteva zile?

Era un jucător priceput, băutor serios şi foarte darnic cu câştigurile, cumpărând băutură pentru toată lumea şi împrumutând celorlalţi bani, dacă rămâneau lefteri. Se numea Sasaki şi era prietenul şi tovarăşul de călătorie al lui Inoue, *roninul* care jurase să-l ucidă pe Baian.

În fiecare după-amiază, Sasaki pleca de la conac pe o uşă dosnică pentru treburi personale, dar seara, când se întorcea, aducea întotdeauna o sticlă de *sake,* ceea ce-l făcea să fie foarte iubit în rândul servitorilor.

După unsprezece zile, un *ronin* de vârstă mijlocie sosi la poarta din spate a conacului.

— Aveţi aici un samurai pe nume Sasaki? întrebă Inoue.

— Da, intră, spuse paznicul, conducându-l fără şovăială în aripa servitorilor.

Sasaki şi Inoue au stat de vorbă într-un colţ al camerei, împărţind o sticlă de *sake,* în timp ce servitorii jucau.

— Încă nu s-a întors acasă, raportă Sasaki. Am auzit că e doctor bun şi pacienţii îi aşteaptă întoarcerea cu nerăbdare.

— Să fie al dracului! Am cercetat şi eu, dar nici urmă de el. Acum cred că era mai bine dacă-l omoram pe drumul de întoarcere de la Atami.

— Dar ştia că suntem pe urmele lui!

— Exact, ăsta a fost necazul. Dacă încercam să-l prindem pe drum, ar fi putut să scape.

— Da, nu l-am prins niciodată pe picior greşit.

Inoue căzu pe gânduri o vreme.

— Nu cred că e doar un doctor de rând. Îmi pare rău că te-am băgat şi pe tine în chestia asta. După ce am terminat treaba la Kyoto, speram să stăm şi noi şase luni liniştiţi, să ne plimbăm prin Edo şi să ne distrăm.

— Lasă, mă bucur că pot să-ţi fiu de ajutor.

— Ştii...

— Ce?

— Mi-a venit o idee: poate că Baian e şi el ucigaş plătit, ca şi noi.

— Imposibil

— E doar un gând care mi-a venit când îl urmăream de la Atami.

## Norocul lui Hikojiro

În timp ce Inoue stătea de vorbă cu Sasaki, Hikojiro vizita locuinţa lordului Arima, aflată nu departe de acolo. Şi aici se înfiinţase un local pentru jocuri de noroc într-una din clădiri şi Hikojiro aranjase să fie invitat de către un servitor, pe care-l cunoscuse într-o cârciumă din apropiere. Îşi făcuse apariţia cu patru nopţi înainte şi de atunci venea în fiecare

noapte, cu o sticlă mare de *sake*. Era foarte darnic cu banii şi avea întotdeauna câte o poveste plină de haz, astfel că deveni, în scurtă vreme, o figură foarte populară.

Hikojiro jucă o vreme, apoi plecă pe la nouă. Îl întâlnise pe mai-marele servitorilor, Tomezo, în noaptea precedentă. Hikojiro îl înfundase cu băutură şi cei doi ajunseseră să se înţeleagă de minune, dar Hikojiro se hotărî să nu încerce să-i stoarcă informaţii imediat, temându-se de eventuala suspiciune a lui Tomezo. Se gândi să aştepte până ce ajungeau prieteni mai buni şi Tomezo se va simţi în largul său. Când se duse la conac, în acea seară, află că Tomezo era plecat cu o treabă şi nu revenea decât a doua zi.

„N-are nimic, nu e nici o grabă", îşi zise Hikojiro ieşind Începu să-şi deschidă umbrela, dar, privind la cerul nopţii, îşi dădu seama că ploaia încetase.

Suflecându-şi kimonoul, porni să străbată numai în sandale partea de vest a casei clanului Satsuma, în direcţia drumului principal, cu umbrela în stânga şi o lanternă în dreapta.

Casa lui Baian nu era departe de conac, îşi aminti el. Se uită înapoi şi observă conturul unei umbre care urca dealul în spatele lui. Era un *ronin* înalt, bine făcut.

Hikojiro înlemni. N-avea de unde şti că acesta era Inoue — care tocmai ieşise din casa lordului Sendai — şi nici Inoue n-avea de unde şti că Hikojiro era singurul prieten al lui Baian. Stătură o clipă în mijlocul străzii neluminate, privind unul la altul, cu fiecare nerv încordat la maximum. Singura explicaţie posibilă pentru comportamentul lor era că, fiind ucigaşi plătiţi, aveau simţurile mai ascuţite decât oamenii obişnuiţi.

Deodată, Inoue înaintă, trecând în dreapta lui Hikojiro. Privirea din ochii lui, pe când trecea, a fost suficientă ca Hikojiro să strângă mai tare mânerul umbrelei. Nu se mişcă până ce silueta lui Inoue nu dispăru în noapte, apoi începu să tremure din cap până-n picioare.

„Mă întreb dacă el era spadasinul care-l urmăreşte pe Baian“, îşi spuse deodată în gând. „Probabil spiona casa lui Baian“.

A doua zi, Hikojiro se duse la restaurantul Izutsu ca să-l vadă pe Baian şi-i povesti întâmplările din seara precedentă. După ce descrisese trăsăturile şi îmbrăcămintea *roninului*, Baian aprobă:

— Deci am avut dreptate.

Nu părea prea surprins.

— De data asta însă rolurile se inversează şi eu sunt cel care trebuie ucis.

— Nu părea un *ronin* oarecare. Cred că a omorât mulţi la vremea lui.

— Asta nu m-ar mira.

— Poate că mă înşel, dar cred că e ucigaş plătit ca şi noi.

— Tot ce se poate.

— Ce ai de gând să faci?

— Pentru moment, cred că o să rămân în continuare unde sunt.

Nu plouase din noaptea precedentă şi soarele strălucea fără vlagă printre norii zdrenţuiţi. Cei doi beau *sake* în tăcere.

— Hiko, te duci iar diseară la conacul lordului Arima?

— Aşa aveam de gând. Tomezo, mai-marele servitorilor de care ţi-am vorbit, trebuie să se întoarcă în seara asta. Dacă reuşesc să-l îmbăt şi-i împrumut nişte bani pentru joc,

sunt sigur că o să-mi servească pe tavă tot ce se vorbeşte despre Ito.

*

* *

După trei zile, Hikojiro se întoarse la Izutsu. Baian îşi curăţa cu alcool ácele pentru acupunctură şi le punea la uscat.

— Ştii, de la o vreme mişc greu un umăr şi mă supără spatele, spuse Hikojiro.

— De ce nu mi-ai spus mai demult? Vino încoace, să mă uit.

Baian îi spuse să se întindă. Palpându-i spatele cu mâna, îi introduse câteva ace de-a lungul şirei spinării.

— Cum e? întrebă. Nu doare, nu-i aşa?

— Nu. Ştii, e prima dată când mi se face acupunctură.

— Nu mănânci cum trebuie. Trăieşti singur şi mănânci când şi ce ai chef. Stomacul tău nu poate suporta aşa ceva la infinit, să ştii.

— Cum adică?

— Faptul că-ţi place *tofu* nu înseamnă că trebuie să mănânci numai asta dimineaţa, la prânz şi seara. Trebuie să mănânci şi multe legume, pentru a echilibra regimul.

— Chiar aşa?

— Aşa, te simţi mai bine, nu?

— Da, mulţumesc.

— Hai să ne îmbătăm diseară.

— Bine, hai. Apropo, am mai aflat câte ceva despre Ito.

— Bine.

Începuse să plouă iar.

Baian se ridică şi se duse la bucătărie ca să comande nişte mâncare şi *sake*. Când reveni în cameră spuse:

— E foarte răcoare azi. Nu pot să sufăr anotimpul ploios.

— Da, şi pe mine mă deprimă al dracului de tare.

— Am ceva pentru tine, Hiko. Am comandat tot ce nu mănânci în cantităţi suficiente.

După puţin timp, o chelneriţă intră aducând o farfurie de pământ, pe un foc mic de cărbune. În ea era o mâncare din ridiche albă, tăiată în felii groase şi *tofu* fript.

— Supa e din pui, spuse Baian. Gust-o şi spune-mi ce părere ai.

— Mmm... nu-i rea.

— O schimbare plăcută, ce zici?

— Da. Ştii, e chiar foarte bună, spuse Hikojiro, punându-şi o porţie mare.

— Ei, ce-ai reuşit să afli?

— Păi, Ito ăsta, pe care trebuie să-l asasinezi, e o persoană foarte puternică acolo. E favoritul lordului Arima şi nici şambelanul nu îndrăzneşte să-l supere. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta, mi-a spus chiar mai-marele servitorilor. Iar Ito nu şovăie să profite şi să-şi facă de cap.

Se părea că Ito îi şantaja pe negustorii care aveau de-a face cu lordul Arima. Ei erau obligaţi să-i dea bacşişuri mari pentru a avea dreptul să mai facă negoţ cu membrii clanului. În condiţii normale, şambelanul şi celelalte persoane sus-puse, care de obicei erau aleşi din rândul membrilor familiei lordului, ar fi pus capăt unei purtări atât de scandaloase. Totuşi, în ultima vreme, corupţia se întinsese ca un cancer în casa lui Arima.

Ito moştenise rangul de secretar de pe vremea când tatăl actualului lord mai era în viaţă şi se dăduse peste cap ca să câştige favorurile tânărului lord. Când bătrânul lord a murit,

Ito a devenit peste noapte una dintre cele mai influente persoane în clanul Arima, dar nu umbla după o avansare. Se mulţumea cu slujba pe care o avea, strângând avere pentru sine.

Mulţi alţi slujbaşi aveau de-a face cu negustorii, dar Ito era singurul care avea legătură directă cu stăpânul, de aceea negustorii erau gata să plătească oricât pentru a-i obţine favorurile. El îl mai ajuta uneori pe lord să se furişeze din casă incognito, pentru a gusta din anumite plăceri care erau interzise celor de rangul lui. Aceasta nu făcea decât să sporească aprecierea de care se bucura Ito în ochii stăpânului său. Deşi şambelanul şi cei mai în vârstă erau la curent cu ce se petrecea, nu puteau face nimic, deoarece Ito era destul de şiret ca să împartă din câştiguri cu ceilalţi slujbaşi.

— Cam atât până acum, spuse Hikojiro.

— Mulţumesc foarte mult. Acum încep să înţeleg despre ce e vorba.

— Apropo, Ito vine adesea la restaurantul Suigetsuro de la Kobikicho.

— Da... foarte interesant.

— Te-ai gândit cum s-o faci?

— Mai mult sau mai puţin.

— Asta voiam să aud.

— Nu-mi place să mă rog de cineva, dar ai putea totuşi să mă mai ajuţi puţin?

— Sigur că da. Am ajuns până aici şi, ca să fiu cinstit, nu-mi displace deloc.

— Ştii ce? După ce terminăm treaba asta şi iau restul de şaptezeci şi cinci de galbeni de la Kahei, ce-ar fi să facem noi doi un pelerinaj până la Marele Altar de la Ise?

— Vorbeşti serios?

— Şi de ce nu? Mai facem o schimbare. Plecăm şi uităm de toate, o vreme.

— Mie mi-ar plăcea grozav, dar tu chiar vrei să prăpădeşti în felul ăsta tot ce-ai câştigat?

— Să prăpădesc? Ce-am avut şi ce-am pierdut! În ceea ce priveşte societatea, meseria noastră oricum înseamnă să distrugi ceva.

— Asta cam aşa e, spuse Hikojiro şi zâmbi, ridicând ceaşca de *sake*. Totuşi, ar trebui să fii atent cu Inoue ăsta.

— Da, că veni vorba de Inoue...

— Dacă vrei, mă ocup eu de treaba cu Ito, se oferi Hikojiro.

— Nu, lasă. Am eu grijă de el, dar te superi dacă-ţi mai cer o favoare?

— Ia spune.

## Stratagema

În timp ce Baian era plecat, Oseki venea în fiecare zi să aibă grijă de casă. Era măritată cu un ţăran din partea locului, dar cum noră-sa făcea menajul acasă, ea avea o grămadă de timp liber. Baian o plătea bine şi ea era foarte mulţumită să aibă grijă de el, spălând rufele şi făcând curat în casă.

Venea dimineaţa şi rămânea până seara, cosând şi făcând tot felul de treburi. Nu ştia când poate apărea Baian, dar avea întotdeauna la îndemână apă proaspătă şi lemne pentru a-i putea pregăti baia imediat.

Vecinii aşteptau cu toţii nerăbdători întoarcerea lui, iar printre ei Kinzo, meşterul pantofar. Baian îl lecuise în acel an de friguri, dar anotimpul ploios îi venise din nou de hac.

Afurisitul de Baian, blestema Kinzo. Ar merita să mor până vine el înapoi.

Facea atâta tevatură, încât nevastă-sa era la capătul răbdării.

*

* *

Într-o zi, norii s-au spart şi soarele a reuşit să răzbată. Era una din acele zile minunate, calde şi însorite care se întâlnesc atât de rar în anotimpul ploios. În casele ţărăneşti de la sud, ca şi în cele ale negustorilor, înghesuite între conacele samurailor, femeile erau toate foarte ocupate, bucuroase că li s-a oferit acest prilej pentru a spăla câteva rufe.

Oseki se dusese acasă curând după prânz şi nu se întoarse până aproape de două. Când ajunse la altarul de lângă casa lui Baian, un *ronin* scund şi îndesat trecu pe lângă ea, îndreptându-se în direcţia opusă. Ea îl văzuse de mai multe ori învârtindu-se prin împrejurimi în ultimele zile, dar nu se mai gândise la asta. Era bine îmbrăcat şi nimic din comportamentul lui nu-i stârnise bănuiala.

Privirile li s-au întâlnit, dar el părea destul de liniştit, şi ea s-a gândit că poate locuieşte într-una din casele învecinate.

— E o vreme foarte frumoasă, spuse ea, cu o înclinare a capului încărunţit. *Roninul* zâmbi drept răspuns şi îşi continuă drumul.

Oseki grăbi pasul spre casă printre copaci şi găsi un bărbat care o aştepta afară.

— Tu eşti, Oseki? întrebă el. Era Hikojiro.

— Da.

— Am un mesaj de la doctorul Baian, spuse el cu voce tare.

— Zău? Şi unde e doctorul acum?

— A avut nişte treburi la Fugakawa, dar m-a rugat să-ţi spun că vine poimâine, la şase, şi te roagă să-i pregăteşti baia.

— Bine, spune-i să n-aibă nici o grijă.

— M-a mai rugat să-ţi spun să cumperi o sticlă de *sake* pentru seara.

— Deci ora şase, poimâine, repetă Oseki.

— Exact, vine acasă cam pe la ora aceea.

— Poţi să-i transmiţi că jumătate din vecini îl aşteaptă cu nerăbdare.

— Sigur că da, acuma plec.

Hikojiro plecă în grabă.

Peste vreo două ceasuri, când Oseki tocmai se gândea să se ducă acasă, la uşă se auzi o voce:

— E cineva acasă?

Oseki ieşi în grabă şi dădu peste *roninul* grăsuliu pe care-l văzuse în acea după-amiază în faţa intrării.

— Bună, zise Oseki.

— Mi s-a spus că aici găsesc un doctor bun.

— Aşa e.

— Locuiesc la conacul lordului Arima, dar de câtăva vreme mă cam supără stomacul.

— Îmi pare rău, dar doctorul nu-i aici încă, însă mi-a transmis că vine poimâine.

— Poimâine zici?

— Da, nu se întoarce înainte de şase, dar, fii liniştit, te consultă seara, dacă îl rogi.

— Aşa o să fac, mulţumesc.

*Roninul* plecă.

*Roninul* era desigur Sasaki. Din ascunzătoarea lui în interiorul altarului, îl văzuse pe Hikojiro venind şi plecând.

Intrebându-se pentru ce venise omul, Sasaki se hotărâse s-o întrebe chiar pe Oseki, să vadă ce-i poate spune ea. În seara aceea, în aripa servitorilor din conacul lordului Arima, îi spuse lui Inoue tot ce reuşise să afle.

Inoue rămase tăcut, pe gânduri.

— Crezi că-şi închipuie că am renunţat şi se poate întoarce acasă fără grijă?

— Habar n-am.

— În locul lui aşa aş crede. N-am de gând să-l mai las să scape iar. Asta dacă omul pe care l-ai văzut spune adevărul şi Baian chiar vine acasă.

— Poţi conta pe mine, spuse Sasaki.

— Dacă nu suntem cu băgare de seamă, poate să ne scape iar. Ar fi trebuit să-l omor acum zece ani, când am aflat ce făcuse. Dar nu, eu m-am îndurat şi el m-a răsplătit ucigând-o pe ea. Îl urăsc. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

— Cred că ţi-ai iubit foarte mult soţia.

Inoue nu răspunse.

*

* *

În căsuţa din grădina restaurantului Izutsu, Baian şi Hikojiro discutau liniştiţi, în timp ce împărţeau o sticlă de băutură. Baian scoase un pachet micuţ înfăşurat într-o cârpă.

— Ţi-am pus aici tot ce-ţi trebuie, Hiko, spuse el în timp ce i-l dădea.

— De mult n-am mai folosit aşa ceva, spuse Hikojiro, luând pachetul.

Noaptea, târziu, Hikojiro părăsi restaurantul şi închirie o barcă pentru a-l duce în josul râului. După plecarea lui Hikojiro, Baian chemă chelneriţa.

— Mâine nu mă trezi, te rog, spuse el. După ce plecă, scoase trei ace ucigătoare de zece centimetri şi începu să le ascută.

Ploaia pornise din nou, dar Baian nu aruncă nici măcar o privire în direcţia uşii. Era foarte preocupat de ceea ce făcea, iar ochii îi deveniseră două crăpături înguste sub fruntea bombată.

## Omon

În ziua următoare, Baian nu se trezi până la prânz.

Îndată ce fu sigură că e treaz, Omon, una din chelneriţe, veni în fugă din clădirea cea mare, aducându-i apă caldă să se spele. Până atunci Baian nu-i dăduse vreo atenţie, dar deodată o chemă la el şi o apucă de mână.

— E bine, nu-i aşa? întrebă el privind-o intens. Ea nu făcu nici o mişcare.

Omon avea treizeci şi cinci de ani. Avea un fiu de nouă ani care stătea la tatăl ei, când lucra la Izutsu. Soţul îi murise, şi ea lucra cu îndârjire, vorbind puţin şi ţinând foarte multe pentru ea.

— Dar... dar... spuse, încercând să scape, însă privind în jos spre pieptul lat al lui Baian şi umerii lui puternici, simţi cum hotărârea începe să-i slăbească.

Baian nu scoase un cuvânt. Stătea şi o privea, iar ochii îi ardeau. Omon simţi cum rezistenţa i se topeşte.

Baian o trase spre el, strângând-o cu un braţ puternic, în timp ce mâna cealaltă alunecă pe sub kimonoul ei ca să-i mângâie sânii. Erau mai plini decât se aşteptase.

— Nu, te rog...

— Lasă, e bine.

— Dar...

— Lasă, stai liniştită.

Puterea părea să se scurgă părăsind membrele lui Omon şi ea nu mai putu să reziste.

Când Baian îi dădu în sfârşit drumul, ea ieşi în fugă, ascunzându-şi faţa cu mâneca de la kimono. Îşi netezi îmbrăcămintea şi se grăbi să plece spre clădirea principală, fără o vorbă.

O altă chelneriţă îi aduse masa de prânz, dar Baian n-o întrebă ce se întâmplase cu Omon.

Ploaia continuă toată ziua şi Baian rămase în cameră, întins pe saltea, fără să facă nimic.

Seara, Omon fu cea care-i aduse *sake*.

Baian rămase în pat şi nu se întoarse spre ea.

— Eşti supărată pentru azi-dimineaţă? întrebă el.

— A fost cam pe neaşteptate, răspunse Omon. Vocea îi era mai plină ca înainte şi părea acum cu totul alt om.

— Aşa, deodată... eu... murmură Baian.

— Ce e?

— Când m-am trezit azi-dimineaţă, am simţit deodată că sunt pe cale să mor.

— Ce tot spui? N-ai nici patruzeci de ani.

Baian era uluit că Omon a devenit deodată aşa vorbăreaţă.

— De aceea... ştii... de data asta Baian era prea tulburat ca să poată vorbi. De aceea te-am dorit. Simţeam sfârşitul aproape şi eram atât de singur.

— Ce tot vorbeşti? Omon se aşează lângă el şi-şi lipi trupul de al lui. Vrei nişte *sake*?

Baian se ridică şi o sărută pe ceafă. Mirosea a fard, iar el ştia că femeia nu folosise aşa ceva până atunci.

În toiul nopţii, Omon se strecură în camera lui Baian. Ardoarea ei îl ului şi îşi dădu atunci seama cât ţinuse pentru sine de la moartea soţului.

*

* *

În timp ce Baian era cu Omon la restaurant, Hikojiro se furişă în casa acestuia. Oseki încuiase la plecare, dar n-a fost greu pentru el să desfacă unul din obloanele de la bucătărie, cu ajutorul unui cuţit cu lama îngustă.

E limpede că Baian trăieşte în lux, îşi zise.

Deşi casa nu era mare, cu bucătăria şi cele două camere aşternute cu *tatami* în partea din spate, despărţite de holul de la intrare, cu pământ pe jos, de o cămăruţă cu podele de lemn, Hikojiro îşi dădu seama că întreaga clădire fusese construită cu mult gust, rafinament şi cele mai bune materiale.

Dădu la o parte una din scândurile tavanului din camera cu podea de lemn, aprinse o lumânare şi deschise geanta pe care o adusese. Înăuntru era pachetul dat de Baian la restaurant, în seara precedentă, o sabie scurtă, cinci turte de orez înfăşurate în frunze de bambus şi un recipient din bambus pentru apă. Se urcă pe un scaun şi aşeză totul cu grijă în pod, apoi trase patul lui Baian şi se culcă.

A doua zi dimineaţă, după ce strânse aşternutul, luă un vas gol din bucătărie, apoi se căţără în pod folosind o frânghie pe care o legase de două grinzi cu o seară înainte. Trase frânghia după el, fără a lăsa vreo urmă a prezenţei sale.

După ce termină să se instaleze, mâncă două din turtele de orez şi bău puţină apă. Pe la prânz o auzi pe Oseki sosind

şi făcând curăţenie în casă. Ploaia făcea un zgomot surd căzând pe acoperişul de paie.

Hikojiro moţăi şi nu se trezi până n-o auzi pe Oseki mişcându-se prin casă, sub locul unde se afla el.

„Cred că Baian trebuie să apară din clipă în clipă," îşi spuse, făcând o grimasă. Mai mâncă trei turte de orez şi bău iar puţină apă. Apoi folosi ligheanul de lemn ca să se uşureze, cu atenţie ca să nu facă vreun zgomot care ar putea da de bănuit. În sfârşit, deschise pachetul dat de Baian şi începu să-i sorteze conţinutul.

Puţin mai târziu îl auzi pe Baian care venea cu un palanchin.

— Doctore, unde ai umblat atâta vreme? întrebă Oseki.

— E gata baia?

— Da, într-o clipă.

— Îmi pare rău că am lipsit aşa mult. Uite, ia asta. Un mic dar ca să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de casă pentru mine.

— Mulţumesc, doctore.

Oseki mai rămase în casă până ce Baian intră să facă baie. Pregăti cina şi încălzi o sticlă de *sake* pentru când avea să termine.

— Atunci ne vedem mâine, strigă ea în timp ce pleca.

Baian aşteptă să se îndepărteze, apoi se duse în camera cu podea de lemn şi chemă în şoaptă:

— Eşti acolo, Hiko?

— Da, nici o grijă.

— Îmi pare rău că trebuie să înduri atâtea din cauza mea.

— Lasă, nu-i nimic. Oricum, n-a fost decât o singură zi.

— De ce nu vii jos puţin?

— Nu, trebuie să fim pregătiţi în orice clipă, nu se ştie când au de gând să ne atace.

— Ai dreptate, dar sper că nu te superi dacă eu iau o cină caldă aici, jos.

— Deloc.

— La noapte o să dorm pe podeaua de scânduri.

— Perfect, acolo te văd foarte bine.

— Mulţumesc, Hiko.

— Pentru nimic, îmi face chiar plăcere.

— Dacă mi se întâmplă ceva, vreau ca tu să încerci să scapi, bine?

— Cum zici tu.

## Oaspeţi neinvitaţi

Pe măsură ce noaptea devenea mai adâncă, ploaia cădea cu şi mai multă putere.

Baian îşi trase aşternutul, târându-l în camera podită cu lemn, chiar sub ascunzătoarea lui Hikojiro, şi se întinse în pat complet îmbrăcat. Aprinse o lampă în cea mai mare din camere, unde dormea de obicei, dar nici în camera în care era acum, nici în vestibulul cu pământ pe jos, din dreptul intrării, nu ardea lumina. Odaia podită cu lemn era despărţită de vestibul prin uşi din hârtie translucidă. Alte uşi identice duceau spre camera luminată; pe acestea Baian le lăsase deschise.

Timpul trecea, dar nu se întâmpla nimic.

— Hiko, zise Baian, privind spre tavan.

— Sst! Nu mai trebuie să vorbim. Trebuie să vină, sunt sigur.

— Crezi?

— Da, o simt în oase.

— Şi eu.

— Atunci asta e.

— Mă înşel foarte rar la astfel de lucruri.

— Şi eu la fel.

— Sunt cât se poate de pregătit.

— Nu trebuie să mai vorbim.

Într-un târziu, chiar şi sunetul ploii se opri.

Deodată, se auzi o ciocănitură din tavanul de deasupra patului lui Baian. Era Hikojiro care-l făcea atent.

Două din scândurile tavanului alunecară fără zgomot într-o parte. Podul era întunecat, dar Baian putea vedea albul ochilor lui Hikojiro sclipind în umbră.

Baian simţise şi el venirea lor. Sunetul a două perechi de picioare încălţate în sandale străbătu noaptea. Cei doi se despărţiră: unul o luă prin spate, iar celălalt îşi continuă drumul prin faţă. Trupul lui Baian se încordă pe când ciulea urechile.

Dacă ar fi dormit n-ar fi auzit nimic. Era doar sunetul sandalelor pe pământul muiat de ploaie şi numai anii mulţi de experienţă permiteau simţurilor ascuţite astfel ale lui Baian şi Hikojiro să simtă ceva.

Paşii se opriră.

A urmat un moment de linişte, în care nici respiraţia nu se mai auzea, apoi noaptea fu sfâşiată de zgomotul produs de cele două uşi, cea din faţă şi cea din spate, care fură deschise simultan cu câte un brânci. Intruşii se trântiseră probabil cu toată greutatea pentru a smulge uşile.

Sasaki, cel ce intrase prin faţă, deschise cu o buşitură a piciorului uşile de hârtie dinspre camera cu podea de lemn,

dar nu se aştepta câtuşi de puţin să-l găsească pe Baian acolo.

Chiar în clipa când *roninul* strigă ceva, Baian zvârli cât colo aşternutul şi se aruncă asupra lui, apucându-l cu o forţă neaşteptată.

Strigătul deznădăjduit al lui Sasaki izbucni în momentul când cel de la doilea *ronin*, care spărsese uşa din spate, se repezi drept prin mijlocul panourilor care duceau spre camera luminată. Silueta i se profila în contra luminii şi Hikojiro văzu că era Inoue.

*Roninul* înjură. Prada lui nu era acolo unde se aştepta el şi acum stătea expus în lumină. Şovăi câteva clipe, cu sabia ridicată, căutând o ţintă să lovească. Pe când făcea asta, auzi cum Baian şi Sasaki se prăbuşesc pe podea, luptându-se. Se întoarse în direcţia respectivă, dar deodată auzi un şuierat ascuţit din tavan. Raze de lumină scânteiară în întuneric şi ceva îl lovi în ochi şi în gât.

Hikojiro folosea un tub special prin care arunca în el cu săgeţi, din ascunzătoarea sa din pod.

Inoue ţipă de durere. Încercă să găsească adăpost în umbră, dar săgeţile plouau fără încetare, până ce, în sfârşit, două îl loviră în ceafă. Inoue scăpă sabia şi se prăbuşi pe podea. Pe când cădea, din camera alăturată un geamăt surd anunţa că Baian îi venise de hac lui Sasaki.

*

* *

În dimineaţa următoare, la o oră înaintată, Oseki veni şi găsi totul la locul său.

— Poţi pleca acasă după ce termini curăţenia, spuse Baian din patul aşezat în camera mai mare.

— Mulţumesc. Apropo, doctore, a venit aseară un *ronin* grăsuţ la dumneata?

— Cum? sări Baian surprins. N-a venit nimeni.

— Ciudat, zicea că-l doare stomacul şi vine să-l consulţi.

— Zău?

— Spunea că stă în aripa servitorilor în conacul lordului Arima.

— Conacul lordului Arima?

— Mă tot întreb ce i s-o fi întâmplat. Cred că stomacul nu l-a mai supărat.

— Cred că aşa a fost, spuse Baian râzând.

## Ultima cină a lui Ito

Secretarul lordului Arima a murit într-o seară, curând după terminarea anotimpului ploios.

Un negustor îl invitase la cină la restaurantul lui favorit, Suigetsuro, la Kobikicho. Gazda trimisese un palanchin ca să-l ia şi Ito sosi puţin după ora patru după-amiază.

Cei doi bărbaţi discutară despre afaceri cam o oră, dar după aceea, se apucară să bea. Aveau gheişe pentru a-i distra şi Ito era foarte bine dispus când se ridică să meargă la toaletă.

Una din gheişe porni să-l conducă pe coridor, dar el îi făcu semn că nu e nevoie. Cunoştea bine clădirea.

Ito nu s-a mai întors la petrecere.

— Ce i s-o fi întâmplat? spuse negustorul, după mai multă vreme. Una din voi mergeţi să vedeţi.

O fată se duse repede la toaletă, la capătul culoarului.

Era o toaletă foarte îngrijită. O anticameră cu piatră pe jos ducea spre o uşă delicată, jumătate lemn, jumătate hârtie translucidă. Toaleta era de cealaltă parte a uşii şi aerul din

micuţa încăpere pătrată era parfumat încontinuu cu miros de tămâie.

Nu se zărea nimeni în anticameră, dar când împinse uşa şi o deschise, scoase un ţipăt şi leşină.

Ito zăcea cu faţa în sus pe podea. Când au cercetat cadavrul, au găsit o rană mică — care putea fi făcută de un ac — chiar deasupra inimii.

*

* *

Două săptămâni mai târziu, Baian şi Hikojiro mergeau pe Tokaido, drumul principal care lega Edo de Kyoto. Amândoi aveau haine de călătorie şi făcuseră aproape două sute de mile de la Edo până în satul Chiriu. Cerul era albastru, iar norii, se îngrămădeau în înaltul cerului, undeva departe.

Mergeau până la Atsuta, de unde urmau să ia un feribot spre Kuwana, apoi să se îndrepte spre Marele altar de la Ise. După vizitarea altarului, plănuiau să treacă prin Nara, Osaka şi Kyoto, bucurându-se de priveliştea ce li se oferea pe drum.

— Baian! zise Hikojiro.

— Ce-i?

— De ce naiba facem noi pelerinajul ăsta la Ise?

— Habar n-am.

— Nici eu.

— Mâinile noastre sunt atât de pătate cu sângele altora, încât nu cred că vom putea să le curăţăm vreodată, nici chiar în apele de la Ise.

— Asta-i sigur.

— Deci am sfârşit prin a-i omorî şi pe Inoue şi pe nevastă-sa.

— Ce tot spui? Eu l-am nimerit cu săgeata.

— Da, cred că aşa e.

— Până la urmă totul a mers strună. Am fost surprins însă auzind că ai terminat cu Ito aşa repede. Cum Dumnezeu ai reuşit?

— N-a fost prea greu. Şi banii pe care i-am luat de la Kahei pentru treaba asta trebuie să ne ajungă cel puţin şase luni.

— E prima oară când vin la Kyoto.

— Mi-ai spus.

Chipul lui Baian se întunecă brusc şi spuse:

— Hiko, simt că voi muri în curând.

— Şi eu la fel. Probabil că toţi ucigaşii plătiţi simt acelaşi lucru.

Înaintară în tăcere un timp, apoi Baian glăsui din nou:

— Tăiţeii din satul ăsta sunt într-adevăr ceva cu totul deosebit, spuse el cu un zâmbet amar.

# O CĂLĂTORIE TOAMNA

FLORILE DE TOAMNĂ DE PE MARGINEA DRUMULUI înfloriseră. Începea să se lase întunericul. Baian se opri şi se întoarse spre Hikojiro.

— Vara e pe sfârşite, zise el trist.

— Da, dar ce vară!

— Cât e de când am plecat de la Edo?

— Vreo patruzeci de zile, cred.

— Aşa e, răspunse Baian, numărând pe degete.

— Cam greu să ţii socoteală, nu? Cum am trăit noi...

— Da, dar nu cred că a fost vreodată mai bine.

— Ai dreptate, şi eu cred la fel.

Aşa cum stăteau acolo şi priveau florile de toamnă, nu ţi-ai fi putut închipui că erau ucigaşi plătiţi. Baian avea un kimono scump, cu o sabie scurtă împodobită cu modele, vârâtă la brâu, şi un baston din lemn de bambus. Era ras în cap cu îngrijire şi purta o pălărie conică, lăcuită, care îl făcea să arate exact ca un doctor ce era. Deşi Hikojiro era la fel de bine îmbrăcat, toţi cei ce-i vedeau presupuneau automat că el e servitorul lui Baian.

Erau pe drum de la începutul verii, delectându-se cu specialitățile locale și *sake* oriunde se opreau. Luaseră o barcă să traverseze Golful Ise, apoi se îndreptaseră spre Marele Altar al Zeiței Soarelui. După pelerinaj făcuseră o vizită la faimosul cartier al felinarelor roșii din Furuichi, unde rămăseseră zece zile.

Hikojiro se distrase de minune.

— E clar că vizita la altar n-a fost în zadar, spunea el, afișând un zâmbet desfrânat. Zeița mi-a ascultat cu siguranță rugăciunile!

După popasul la Furuichi și-au reluat călătoria spre Kyoto, mergând până la Kameyama, de unde s-au abătut spre provinciile Iga și Yamato.

Localitatea Yamato era vestită nu numai pentru numeroasele altare și temple, dar și pentru minunatul peisaj care n-avea pereche în Japonia. Ținutul era situat într-o vale nu prea adâncă, înconjurată de munți semeți. Hikojiro vedea locurile pentru prima oară și găsea totul nou și minunat. Baian, în schimb, crescuse în Kyoto și străbătuse întreaga regiune cu profesorul său Etsudo. Era în stare să indice toate locurile demne de a fi vizitate.

Se bucurau de această călătorie și, deși posedau amândoi un foarte bine dezvoltat al șaselea simț când era vorba de pericol, nici unul nu și-a dat seama de existența lui și de faptul că destinul, chiar pe când vorbeau, zorea pe drum în spatele lor.

S-au oprit să-l vadă pe uriașul Buddha la Templul Todaiji și Altarul Kasuga de la Nara, apoi și-au urmat calea spre Trecătoarea Utahime, preferând drumul vechi de la Nara la Kyoto celui mai aglomerat și mai modern.

— Acum înţeleg ce-i în mintea ta, Baian, spuse Hikojiro privind împrejur. Drumul ăsta e exact ceea ce trebuie pentru oameni ca noi, care nu vor să fie remarcaţi.

Erau foarte puţini călători pe şoseaua cea veche şi vegetaţia crescuse bogată pe margini, aşteptând să pună din nou stăpânire pe drum.

— S-a făcut târziu. Unde înnoptăm? întrebă Hikojiro.

— Am putea s-o luăm pe calea principală şi să rămânem la Kizu dacă vrei, dar ştiu eu un loc mai încolo, în drum. N-o să te poţi bucura nici de femei, nici de *sake,* dar poţi în schimb să tragi un somn bun.

— Un templu vrei să zici?

— Exact.

— E departe?

— Nu, într-un sătuc foarte aproape de aici.Templul se cheamă Jonenji, iar pe preotul care a murit acum câţiva ani l-am tratat odată. Am locuit acolo de multe ori de-a lungul timpului, dar niciodată de când mi-am început cariera actuală.

Soarele era spre asfinţit, dar se mai simţea încă arşiţa verii.

— Ar cam trebui să ne grăbim, dacă vrem să nu ne apuce noaptea pe drum, spuse Baian.

Se pregăteau s-o ia din loc, dar un samurai de vârstă mijlocie trecu pe lângă ei, luându-le-o înainte. Hikojiro îi aruncă o privire pe când trecea şi în ochi îi apăru o undă de surpriză. Se opri în loc şi privi lung după acesta.

— Hai, spuse Baian, întorcându-se. Ce-i, Hiko?

Hikojiro nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat? Dându-şi seama că ceva nu e în regulă, se grăbi să vină lângă prietenul lui. Samuraiul îşi urma calea, fără a le arunca nici măcar o privire.

— Hikojiro?

— Ticălosul ăla... Vocea îi ieşea lui Hikojiro din gâtlej atât de sugrumată de emoţie, încât aproape că părea a altcuiva.

— Ticălosul ăla? Vorbeşti de samurai?

Hikojiro aprobă.

— Trebuie să moară.

## Povestea lui Hikojiro

Nu era momentul ca Baian să afle despre ce era vorba, dar îl cunoştea pe Hikojiro îndeajuns pentru a-şi da seama că era un lucru serios. Samuraiul se îndepărta repede şi cei doi prieteni porniră pe urmele lui, fără să mai piardă o singură clipă.

Mergeau fără o vorbă.

— Probabil că nu-şi mai aduce aminte de mine, zise Hikojiro grăbind pasul, până ce ajunse aproape în spatele bărbatului.

Noaptea era din ce în ce mai neagră, dar după ce mai merseră încă aproape o leghe, prada lor nu dădea nici un semn că s-ar opri.

— Unde dracu, vrea să stea ticălosul ăsta?

— E târziu, deci cred că are de gând să se oprească la Tanabe.

— E departe?

— Cam la o leghe.

Mergeau fără să scoată un cuvânt.

— Ce ţi-a făcut? întrebă Baian, cu o voce liniştită.

— Mi-a omorât soţia şi fiica.

— Cum? se încordă Baian. Încă nu cunoştea amănuntele, dar începea să înţeleagă. Hikojiro avea dreptate, samuraiul trebuia să moară.

Noaptea se lăsase la vremea când ajunseră la Tanabe. Deşi era doar un sătuc de pe vechea şosea ce lega Nara de Kyoto, se mândrea cu două hanuri şi un producător de *sake*.

Samuraiul intră într-unul din hanuri.

— Ce vrei să faci? întrebă Baian, gândindu-se dacă ei ar trebui să stea în celălalt han.

Hikojiro scutură din cap:

— N-are importanţă. Chiar dacă mă vede, mă îndoiesc că m-ar putea recunoaşte acum.

Hanul era o clădire nu prea mare, cu un singur etaj şi numai cinci camere. Samuraiul avea o cameră în partea din spate, iar Baian şi Hikojiro primiseră odaia ce se afla la două uşi distanţă. Samuraiul se duse mai întâi la baie şi ei aşteptară ca el să termine, înainte de a intra.

Revenind în camera lor se destinseră şi se aşezară să ia masa de seară. Ştiau că samuraiul n-o să plece nicăieri în acea noapte şi aveau timp până a doua zi pentru a hotărî ce vor face în continuare.

În noaptea aceea, Hikojiro începu să-i spună lui Baian povestea lui.

Se născuse în casa unui ţăran sărac din Matsudo, nu departe de Edo. Tatăl îi murise când avea 6 ani, iar maică-sa găsise curând alt bărbat care să vină să locuiască cu ea.

— Nu te-am vrut de la început, i-a spus ea lui Hikojiro într-o zi, ca şi cum el ar fi fost vinovat că se născuse.

A suportat acest tratament până la vârsta de zece ani, după care a fugit de acasă. La acea vreme maică-sa mai

dăduse naştere la încă doi copii de la cel de al doilea soţ şi situaţia lui Hikojiro în casă se înrăutăţea pe zi ce trecea.

— E prima dată când îmi povesteşti de trecutul tău, zise Baian cu un zâmbet de simpatie. Seamănă al naibii cu al meu, nu ţi se pare?

Hikojiro nu i-a spus cum şi-a petrecut restul copilăriei şi adolescenţa, dar când a împlinit douăzeci şi unu de ani, şi-a găsit, în sfârşit, liniştea.

Un negustor pe nume Sakubei l-a cules de pe străzi şi a aranjat ca să fie primit într-un templu din Magome.

— Îi datorez totul, spuse Hikojiro cu mâhnire în glas.

Hikojiro locuia într-o căsuţă aparţinând templului şi muncea din greu ca să-şi răsplătească binefăcătorii, făcând curăţenie şi îngrijind domeniile din jur. I-a impresionat pe preoţi aşa de mult, încât în anul următor, când a împlinit douăzeci şi doi de ani, aceştia au pus la cale să-l însoare cu fiica unui ţăran din partea locului, o fată de optsprezece ani, pe nume Ohiro. În anul ce-a urmat, cei doi au avut o fiică.

— Când mă gândesc la acea perioadă de doi sau trei ani, mi-e greu să cred că asta mi s-a întâmplat mie cu adevărat. Era prima dată când cunoşteam şi eu fericirea.

Cu toate acestea, bunăstarea lui urma să ia curând sfârşit; tragedia l-a împins pe Hikojiro pe drumul mare, pentru a deveni ucigaş plătit.

Într-o zi, muncea la câmp încă din zori. Pământul din ţinutul Magome era plin de râpe, iar câmpul unde trudea se afla într-o vale adâncă, înconjurată de stânci ascuţite şi copaci înalţi. Pe la amiază, nevastă-sa i-a adus nişte turte de orez şi murături pentru prânz.

La începutul căsniciei lor ea era aşa de subţire, încât Hikojiro se temea să nu sufere de ceva, dar

după primul copil, bustul şi şoldurile au început să i se împlinească şi era greu de crezut că nu avea decât nouăsprezece ani.

— Unde e fetiţa?

— Dormea aşa adânc, încât am lăsat-o în casă.

Cei doi se aşezară unul lângă altul la umbra copacilor şi începură să mănânce. Ohiro şi-a desfăcut gulerul de la kimono lăsând aerul s-o răcorească puţin şi el îi putea zări partea de sus a sânilor. Gâtul şi braţele îi erau bronzate, iar prin comparaţie, sânii îi păreau aproape translucizi în albeaţa lor. Ţinând încă o turtă de orez într-o mână, Hikojiro s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

— Termină, mă gâdili.

— Ohiro...

— Da?

— Sper că data viitoare o să avem un băiat.

— Putem avea câţi vrei tu. Potoleşte-te! Nu aici.

— De ce?

— Păi...

— Nu ne vede nimeni.

Din păcate, nu era aşa.

Doi *ronini* săriră fără veste de pe o stâncă din spatele lor. Miroseau a sudoare, aveau hainele murdare, iar părul le era îngălbenit şi răvăşit.

— Ia dă-ne femeia aia puţin, a cerut unul din ei, cu un rânjet ameninţător.

— Fugi! Repede! a strigat Hikojiro, albindu-se la faţă pe când se ridica în picioare.

— Tu nu te băga dacă vrei să rămâi în viaţă, spuse celălalt *ronin*, apropiindu-se ameninţător, cu o sclipire ca de câine turbat licărindu-i în ochi.

— Ajutor! Ohiro a încercat să fugă, dar primul *ronin* a lovit-o în burtă, făcând-o să se prăvălească pe jos.

— Ce te-a apucat? strigă Hikojiro şi se repezi la ei, dar *roninul* scoase sabia şi-l lovi cu latul tăişului.

A fost ultimul lucru de care îşi mai aducea aminte. Când şi-a revenit, Ohiro zăcea pe jumătate goală sub unul dintre cei doi *ronini,* care intra în ea fără încetare, încântat de suferinţa pe care i-o producea.

— Ticălosule! Hikojiro a încercat să se ridice, dar braţele şi picioarele nu-l ascultau, iar capul părea că e pe cale să-i explodeze. Când a încercat să se mişte, celălalt bărbat care îşi aştepta rândul, l-a bătut până a leşinat iar.

— Eram alt om pe vremea aceea, Baian. Nu puteam face nimic, explică Hikojiro. Nimic n-a mai fost ca înainte după asta. După şase zile... după şase zile ea s-a spânzurat.

— S-a sinucis?

— Da, şi asta nu e totul. Înainte de a muri a omorât-o şi pe fiica noastră.

Baian a pălit.

— Înnebunise. Au făcut mai mult decât s-o violeze.

Când termină de vorbit în ochii lui nu erau lacrimi — doar ură.

— Şi omul din camera din spate e unul din cei doi *ronini*?

— Da.

— Care din ei?

— Cel cu ochi de câine turbat.

— Mă întreb dacă mai are acelaşi prieten.

— Ar trebui să încercăm să aflăm. Mi-ar plăcea să le-o plătesc cu vârf şi îndesat amândurora pentru ce-au făcut, dacă e omeneşte posibil.

— Atunci n-ar trebui să facem nimic în seara asta. Hai să-l urmărim să vedem dacă nu ne conduce la complicele lui.

— Bine.

— Data trecută m-ai ajutat, acum mi-a venit rândul să mă revanşez.

— Mulţumesc. Suntem departe de Edo şi n-aş fi ştiut să mă descurc fără tine.

Data trecută Hikojiro îl ajutase pe Baian să omoare un *ronin* care voia să răzbune moartea soţiei sale şi acum Baian urma să-l ajute pe Hikojiro să se răzbune pentru acelaşi lucru.

— O lume, ciudată, nu ţi se pare? Până la urmă toate par să ajungă la femei, zise Baian, sorbind din *sake*-ul rece. Îmi pare teribil de rău să aud de soţia şi fiica ta, adăugă el. Vocea îi tremura şi ochii lui aruncau fulgere de ură.

## Urmărirea

A doua zi dimineaţă, Hikojiro şi Baian mâncară devreme şi-şi strânseră lucrurile ca să poată pleca la moment. Stăteau în cameră cu uşile închise, aşteptând ca samuraiul să treacă pe coridor spre ieşire. Sunetul paşilor lui arăta că nu se ştia urmărit.

— Să mergem, spuse Hikojiro ridicându-se.

— Nu-i nici o grabă, răspunse Baian. Bătu din palme ca să cheme servitoarea. Asta-i pentru tine, spuse el, dându-i un bacşiş generos, deşi îi mai dăduse şi în seara precedentă. Îi ceru să aducă registrul şi aşteptă ca ea să iasă, apoi îl deschise.

Nu erau decât doi oaspeţi sosiţi la han în seara care trecuse, un negustor şi samuraiul. Nu le-a fost greu să descopere numele celui vânat de ei. Semnase sub numele de Mineyama Matajuro, însoţitor din suita lordului Matsudaira din Wakayama, şi avea un scris hotărât şi curgător.

— Eşti sigur că el e omul pe care-l cauţi? întrebă Baian liniştit, închizând registrul.

— Crezi că m-aş putea înşela în astfel de lucruri?

— Sigur că nu, doar că...

— Baian, ar trebui s-o luăm din loc, altfel l-am putea pierde pe ticălos.

— Nici o grijă, cunosc regiunea, las' pe mine.

Părăsiră hanul şi-l zăriră curând pe Mineyama pe drum înaintea lor.

— Hiko, ştiu că asta a fost acum douăzeci de ani, zise Baian mergând pe drum, dar tot nu pot să-l văd pe omul ăsta în legătură cu bestia care ţi-a violat soţia.

— Şi de ce, mă rog?

Lordul Wakayama era unul din cei mai puternici stăpâni din ţinut şi Mineyama arăta exact ca unul din oamenii lui. Baian nu-l văzuse niciodată pe omul care o violase pe Ohiro, dar Hikojiro spusese că era o fiară; şi totuşi omul pe care-l urmăreau era îmbrăcat îngrijit, se comporta civilizat, fiind, fără îndoială, o persoană bine educată. Se întreba dacă un om se poate schimba aşa mult, chiar şi după douăzeci de ani.

„Hikojiro e foarte sigur, deci nu încape nici o îndoială", îşi spuse Baian. Dar a trebuit să şi-o repete de mai multe ori înainte de a se convinge pe el însuşi.

Mineyama nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată.

Paşii samuraiului păreau puţin mai grei decât în ziua precedentă, dar Hikojiro nu părea să observe nimic. Pur şi simplu îşi fixa prada, cu ochii arzând de ură.

Mergeau pe un drum foarte îngust şi puţin circulat, aşa că trebuiau să păstreze o oarecare distanţă între ei şi samurai. Uneori îl pierdeau chiar din vedere cu bună ştiinţă pentru o vreme, ştiind că nu avea unde se duce, şi el reapărea.

Baian încerca să pălăvrăgească, dar Hikojiro era atât de absorbit de urmărirea lui, încât nici nu observă. Baian era surprins: îl cunoştea pe Hikojiro de mulţi ani şi trecuseră prin multe împreună, dar nu-l mai văzuse niciodată atât de pornit. Atunci şi-a dat el seama ce ură nemăsurată clocea Hikojiro de atâta vreme.

Au ajuns la vestitul Altar Hachiman, la circa şase mile nord de Tanabe. Acesta era clădit pe vârful unui munte, unde râurile Katsura, Uji şi Kizu se uneau pentru a forma râul Yodo.

La mijlocul secolului IX, un om sfânt, pe nume Gyokyo, a avut un vis. Se făcea că zeul războiului, Hachiman, i-a spus să ridice un altar pe locul acela. Toţi membrii curţii imperiale se rugau acolo şi, curând, acesta deveni al doilea loc sfânt important în ţara întreagă, după Marele Altar de la Ise. Un oraş înfloritor răsărise dincolo de porţile altarului, cu nenumărate restaurante şi hanuri pentru a-i îndestula pe toţi cei care veneau acolo în pelerinaj.

Mineyama ajunse puţin înainte de prânz. După ce se odihni într-o ceainărie cam o oră, îşi lăsă bagajul acolo, traversă podul de peste râu şi începu să urce spre altar. Era limpede că intenţiona să se roage acolo înainte de a-şi relua călătoria.

La pândă într-o ceainărie învecinată, Baian fu din nou incapabil să împace imaginea *roninului* bestial cu acest bărbat bine crescut.

— Hiko...

— Da?

— Eşti sigur că nu te laşi purtat de prea multă emoţie?

— Poate că ai dreptate, dar mă tem că n-am ce face.

— Crezi că samuraiul îşi dă seama că-l urmărim?

— Nu ştiu.

— Nu s-a uitat în spate nici măcar o dată şi nu ne-a văzut aseară la han.

— Ai dreptate, eu nu prea m-am gândit.

— Tu stai aici, bine?

— Ce ai de gând?

— Las' pe mine. Am o idee.

Privirile li se încrucişară o clipă, apoi Hikojiro aprobă:

— Bine, te aştept aici.

## Bănuiala lui Baian

Baian l-a urmat pe Mineyama sus pe munte, până la altar. Se mai îngrăşase şi gâfâia în timp ce zorea în spatele samuraiului, care avea o condiţie fizică mult mai bună.

Ajuns în sfârşit la vechiul altar, Mineyama îşi înclină capul rugându-se. Cum termină, se întoarse şi începu imediat să coboare muntele.

Baian făcu şi el o rugăciune scurtă înainte de a continua urmărirea. Numărul de pelerini pe scări se mărise, iar soarele dogorea aşa de tare, încât Baian era năduşit tot

când ajunse la jumătatea coborâşului. El sperase să vorbească cu Mineyama fără să-l vadă Hikojiro, dar se trezi la poalele muntelui fără a fi avut norocul s-o facă.

Hikojiro era la ceainărie când Baian sosi gâfâind de oboseală.

— Cum a fost?

— Încă nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? Nu-i nimic de ştiut în afară de faptul că mi-a omorât soţia şi fiica.

— Da, îmi dau seama.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, n-ai decât să mă laşi în pace, bine? spuse Hikojiro, cu o privire mânioasă. El simţea fără îndoială că Baian nu era pe deplin convins de ceea ce trebuia să facă.

Baian zâmbi amar şi Hikojiro regretă pe loc ceea ce zisese:

— Iartă-mă! N-am vrut să spun asta.

— Bine, nu-i bai.

Mineyama prânzea la ceainărie, iar Baian şi Hikojiro mâncau într-un local învecinat.

Mineyama îşi făcu apariţia din nou după ora unu. O luă peste râul Yodo spre Fushimi.

— Se pare că se duce la Kyoto, spuse Baian.

Nu erau decât vreo patru mile de la Altarul Hachiman până la Fushimi, vecinul dinspre vest al oraşului Kyoto. Pe atunci, Fushimi era un oraş-port înfloritor, prin faţa căruia se desfăşura un trafic constant de vase care treceau pe râul Yodo, în drum spre Osaka. Iniţial, Fushimi se dezvoltase în jurul castelului unui războinic, Toyotomi Hideyoshi, care unise ţara după ani îndelungaţi de război civil. Originea sa de oraş de pe lângă castel se remarca încă din dimensiunea

străzilor. Dar acum, pretenţia de renume a oraşului o constituia cartierul plăcerilor, cel plin de freamăt.

Mineyama străbătu în grabă centrul, o luă spre poarta nordică şi ajunse la Templul Gonjoji.

Baian îl văzu pe Mineyama intrând în templu. Etsudo, profesorul şi binefăcătorul lui Baian, era înmormântat în cimitirul Gonjoji.

Etsudo îl crescuse pe Baian de mic şi îi fusese mai mult tată decât profesor. După moartea acestuia, Baian aranjase să fie înmormântat în templul de familie de la Etsudo. El se întorsese acolo de mai multe ori de-a lungul anilor ca să viziteze mormântul, devenind prieten cu preoţii.

— Iartă-mă, Hiko, dar am să te rog să mă aştepţi aici, spuse Baian, arătând spre o ceainărie micuţă din dreptul porţii principale. Stai aici până mă întorc.

— Dar...

— Te rog să mă laşi pe mine.

Ceva din expresia de pe chipul lui Baian arăta că n-ar fi acceptat un refuz. Hikojiro oftă adânc, apoi fu de acord.

Soarele asfinţea purpuriu în timp ce Baian intra pe poarta cimitirului, dar, apropiindu-se de mormântul profesorului său, păli puternic.

Aproape că nu-şi credea ochilor: Mineyama era în genunchi la mormântul lui Etsudo, rugându-se cu mâinile împreunate şi cu ochii închişi. Baian se pitulă în spatele unui copac, în vreme ce un om din serviciul templului trecu prin cimitir, cu flori şi tămâie pentru alt mormânt.

Singura mişcare din cimitir era fâlfâitul aripilor unui fluture.

Desigur, mormântul nu conţinea doar cenuşa lui Etsudo, ci şi pe cea a soţiei sale, a părinţilor şi bunicilor. E posibil ca Mineyama să nu-l fi cunoscut personal. Se poate ca el să fi venit pentru una din rudele doctorului.

După ce servitorul dispăru, Baian se îndreptă în tăcere spre silueta îngenuncheată. Mineyama se întoarse şi Baian se închină politicos.

— Mă numesc Fujieda Baian. Sunt fostul ucenic al lui Etsudo; pot să ştiu cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el, cu voce scăzută.

Samuraiul se ridică în grabă.

— Numele meu e Mineyama Matajuro, în slujba lordului Matsudaira, din Wakayama. Răspunsul lui nu era mai puţin politicos.

În clipa când l-a auzit pe samurai vorbind, Baian a fost încredinţat că el nu poate fi omul care a provocat moartea soţiei lui Hikojiro. Deoarece era clar că Hikojiro nu minte, el făcea, nu se ştie cum, o greşeală teribilă. Baian era ferm convins că omul din faţa lui n-ar fi putut face niciodată lucrurile descrise de Hikojiro.

Hikojiro rămase mut de uimire văzându-i pe cei doi cum ies din templu împreună, stând de vorbă. Trecând pe lângă ceainărie, Baian aruncă o privire spre tovarăşul său şi lăsă să cadă ceva pe jos, în spatele lui.

Hikojiro se repezi în stradă şi ridică o foaie împăturită bine. O desfăcu şi citi:

*Urmează-mă şi trage la acelaşi han diseară. S-a întâmplat ceva ce schimbă totul.*

— Tata era maestru spadasin al stilului Ittoryu şi conducea o şcoală mică la Osaka, începu Mineyama să-i spună lui Baian, în timp ce stăteau amândoi la mormântul lui Etsudo. Când am împlinit paisprezece ani şi fratele meu Soichi avea numai doisprezece, tata s-a îmbolnăvit foarte grav. Un negustor de ulei, prieten din Osaka, ne-a prezentat doctorului Etsudo şi astfel tata s-a făcut bine complet. El spunea întotdeauna că doctorul Etsudo e cât se poate de priceput la acupunctură şi că îi datorează viaţa.

Baian şi-a dat seama că asta trebuie să fi fost înainte ca Etsudo să-l adopte, dar îşi amintea ca prin ceaţă de un *ronin* care venea la maestrul său cam o dată pe an. Vizitele bărbatului au continuat vreo cinci ani, apoi s-au oprit brusc. Baian nu se mai gândise la el de atunci, dar acum îşi dădea seama că acela era probabil tatăl lui Mineyama.

Asta a fost tot ce a aflat la mormânt, dar voia să ştie mult mai multe. Mineyama amintise de un frate cu doi ani mai mic şi, fiind fraţi, existau şanse ca ei să semene. Baian începu să bănuiască că fratele lui Mineyama fusese cel care o violase pe soţia lui Hikojiro.

Hotărât să afle adevărul, Baian luă o foaie de hârtie şi scrise repede biletul către Hikojiro, în timp ce Mineyama se dusese să le prezinte respectele sale preoţilor.

Auzise pentru prima dată de moartea lui Etsudo cu şase ani mai devreme, îi spuse Mineyama lui Baian, când era la Kyoto cu treburi. Se hotărâse să-l viziteze pe bătrânul doctor, dar vecinii îi spuseseră că Etsudo a murit şi l-au îndreptat spre templul unde era înmormântat.

Când l-a întrebat despre tatăl său, Mineyama a răspuns, fără să se gândească în mod special, că a murit.

— Şi eu merg la Kyoto. Poate călătorim împreună. Asta dacă nu vă incomodez. Aş fi bucuros să vă însoţesc, spuse Baian.

La început, Mineyama nu păru prea dornic să accepte.

— Desigur, dacă credeţi că e vreun impediment...

Mineyama păru să se răzgândească.

— Nu, nici vorbă, spuse el. Să mergem împreună şi puteţi să-mi povestiţi pe drum despre doctorul Etsudo.

Astfel Baian şi Mineyama deveniră tovarăşi de drum, iar Hikojiro venea pe urmele lor. Între Fushimi şi Kyoto erau cam opt mile şi noaptea începuse să devină din ce în ce mai întunecată la vremea când ajunseră în oraş. Mineyama se opri la un han la nord de podul Gojo. Când ajunseră în partea de sud a podului, Baian îşi luă rămas bun.

— O să stau în apropiere şi, dacă se iveşte ocazia, sper să ne mai întâlnim, spuse Baian.

— Spuneţi că locuiţi la Edo? întrebă Mineyama.

— Da.

— În ce parte?

— Aş vrea să mă mut.

Mineyama nu făcu propunerea să se mai întâlnească la Kyoto.

Baian îl însoţi pe Mineyama până la intrarea în han, apoi plecă să se întâlnească cu Hikojiro.

— Ce naiba se întâmplă?

— Îţi explic mai târziu.

Au poposit la hanul de lângă cel al lui Mineyama. După ce făcură o baie, se aşezară să cineze. De îndată ce chelneriţa îi lăsă singuri, Baian îi spuse lui Hikojiro:

— Ghici ce-am aflat azi.

— Ei?

— Mineyama are un frate mai mic.

— Cum? Hikojiro nu-şi putu ascunde surpriza.

— Cred că tu pe frate-său îl cauţi.

— Şi unde-i ticălosul ăla de frate-său?

— Asta-i întrebarea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, de fiecare dată când încercam să aduc vorba de frate-său, schimba subiectul. Sunt sigur că aici se ascunde ceva.

După moartea tatălui lui Mineyama, acelaşi negustor care-l prezentase pe Etsudo tatălui său, aranjă ca Mineyama să fie adoptat de un om din suita lordului Matsudaira. Acesta era doar un slujbaş mărunt în clan, dar cu toate acestea era foarte neobişnuit în acele zile ca un samurai de orice rang să adopte pe fiul unui *ronin* şi să-l lase moştenitor. Era foarte grăitor pentru firea tatălui lui Mineyama. Cu toate acestea, Baian nu reuşise să afle ce s-a întâmplat cu fratele mai tânăr, Soichi, şi ce devenise el.

După ce au terminat cina, Baian sugeră să facă o plimbare. Au cutreierat grădina hanului şi au descoperit că pot vedea de acolo ferestrele de la etaj ale hanului în care locuia Mineyama. Una din ele era luminată.

Adierea nu se mai simţea şi noaptea era neobişnuit de liniştită.

Baian îl trase de mânecă pe Hiko, arătând spre acea fereastră. Se ascunseră după un tufiş din grădină.

Seara fiind caldă şi umedă, jaluzelele de hârtie de la ferestre erau trase. Ca şi cum ar fi fost un făcut, Mineyama însuşi se uită afară. El vorbea, dar nu-l putură vedea pe interlocutor.

Baian şi Hikojiro schimbară o privire. Mineyama venise la han singur, deci asta nu însemna decât că are un musafir.

Samuraiul dispăru de la geam pentru a fi înlocuit aproape imediat de un alt bărbat, al cărui profil era luminat de lampa din cameră. Baian cu greu reuşi să-şi înăbuşe un strigăt de surpriză la vederea acestuia.

Semăna cu un negustor gras de vârstă mijlocie, dar Baian îl recunoscu pe dată. După ce aruncă o privire în grădină, omul trase jaluzelele.

— L-ai văzut, Hiko?

— Da, dar de ce eşti aşa tulburat?

— M-a plătit odată să ucid pe cineva.

— Ce?...

— Da, acum cinci ani.

## Oferta lui Kikuemon

Cu cinci ani mai devreme, Baian îşi făcuse deja un nume în lumea interlopă, ca ucigaş plătit. Venise la Kyoto de vreo şase ani ca să viziteze pe un prieten al fostului său învăţător. Când era acolo, cineva l-a contactat pentru un asasinat. Mijlocitorul în acea ocazie era omul pe care tocmai îl văzuse vorbind cu Mineyama.

Numele lui era Kikuemon şi avea un restaurant mare la Osaka, fiind, în acelaşi timp, şi un şef de bandă puternic, care ţinea sub control principalele cartiere pentru plăceri din oraş, deşi acest lucru nu era cunoscut de majoritatea lumii. Era atât de puternic, încât până şi magistraţii din oraş se temeau să nu-l supere. Amanta lui conducea un restaurant în cartierul gheişelor din Gion.

Din când în când aranja câte un omor. Se angaja numai în treburi foarte importante şi sumele de bani implicate erau uriaşe. Se mai spunea totuşi că accepta contracte numai dacă era convins că societatea ar fi câştigat prin moartea victimei. Avea la dispoziţie mai mulţi asasini pe care-i folosea în mod obişnuit, dar cu cinci ani înainte fusese contactat pentru o treabă urgentă şi nici unul din ei nu era disponibil. Se dusese la alt şef şi-i ceruse să-l prezinte unuia din oamenii lui.

— Ai noroc, răspunse omul, se întâmplă să cunosc o persoană foarte pricepută care se află acum la Kyoto.

Aşa s-a cunoscut el cu Baian. I-a plătit cincizeci de galbeni ca să omoare pe cineva din suita unui nobil de la curte şi Baian a făcut-o cu un singur ac. Kikuemon fusese foarte impresionat şi-l lăudase.

— Dacă eşti liber, aş vrea să lucrezi pentru mine tot timpul. Îţi promit că merită efortul.

Kikuemon se purtase foarte bine cu el şi Baian n-a uitat niciodată amabilitatea lui.

Dar ce făcea acolo cu Mineyama? Nici Hikojiro n-avea habar.

— Cred, cel puţin, că putem fi siguri pentru noaptea asta că Mineyama va rămâne la hanul de alături. De ce nu ne-am duce înapoi în cameră şi n-am sta la un pahar de băutură?

— Dar ce facem?

— Asta-i întrebarea.

Baian dădu pe gât o ceaşcă de *sake,* apoi se hotărî:

— Stai aici, eu ies puţin.

— Unde pleci noaptea, la ora asta?

— La Gion. Sunt sigur că Kikuemon o sa vină la restaurantul amantei sale.

— Ai de gând să stai de vorbă cu el?

— Da. Fii cu ochii pe Mineyama, bine?

— N-ai nici o grijă.

— Dă-i fetei un bacşiş şi vezi dacă ne poate muta într-o cameră de la etajul doi. Caută una care dă spre fereastra lui Mineyama.

Baian plecă apoi spre Gion, cartierul pentru plăceri.

— Eram în oraş şi m-am gândit să trec să vă văd. Şeful bine? zise Baian, sosind la restaurant.

Dându-şi seama cine e, amanta lui Kikuemon a ieşit ea însăşi să-l întâmpine.

— Doctore Baian, ce surpriză! Aveţi noroc, şeful e la Kyoto în seara asta.

— Adică aici? spuse Baian, mimând surpriza.

— Da, ştiu că va fi încântat să vă vadă, spuse ea şi-l târî pur şi simplu înăuntru şi apoi în apartamentul pe care Kikuemon îl ocupa întotdeauna când stătea la Kyoto. Cu cinci ani înainte, Baian folosise acupunctura pentru a o vindeca şi de atunci ea îi purta un adânc respect.

— Ce surpriză, spuse Kikuemon pe când Baian intra. Osaki, dă ceva de mâncare musafirului nostru.

Ea veni cu *sake* şi comandă la bucătărie o masă pe cinste. Toţi trei mâncară şi stătură de vorbă.

— Ce te aduce la Kyoto?

— Nimic special. Am avut puţin timp liber şi m-am gândit să fac o vizită la mormântul doctorului Etsudo.

— E plăcut să ştii că un om îşi respectă strămoşii, dar spui că n-ai nici o treabă în momentul ăsta?

— Exact, sunt liber, răspunse Baian zâmbind, şi aş putea să te servesc dacă ai ceva pentru mine.

— Cum? spuse Kikuemon încurcat. Trebuia să-mi închipui că pe tine nu te pot păcăli.

— Dar ce, e o treabă grea?

— Da, dar nu cred că te-ar interesa.

— Spune, oricum.

— Omul care trebuie lichidat e întruchiparea răului: nu aduce decât nenorocire şi cu cât e anihilat mai repede, cu atât mai bine. Singura problemă e că, deşi nu va fi o treabă uşoară, nu pot plăti prea mult.

— E chiar aşa periculos?

— Da, dar suma e... ştiu că în tine pot avea încredere, deci voi fi cât se poate de sincer. De regulă, nu accept să lucrez la preţul ăsta, dar am fost rugat de un negustor, un vechi prieten, şi n-am avut inimă să-l refuz.

— Şi pentru negustorul ăsta o faci?

— Nu tocmai. Omul care a comandat treaba e un samurai, în slujba unui mare lord. Nu poate dezvălui că e implicat în asta şi, din păcate nici nu poate să-l omoare chiar el pe omul ăla. Deci n-a avut încotro, a trebuit să apeleze la mine.

— Spune mai departe.

— Samuraiul nu-i bogat şi mă tem că e vorba de o sumă foarte mică. Nu-l pot plăti pe asasin cu mai mult de douăzeci de galbeni.

— N-are importanţă, m-ai stârnit.

— Vrei să spui că o faci?

— Da.

Kikuemon făcu o grimasă:

— Eşti un tip ciudat.

Baian rămase la restaurant cam două ore ca să pună operaţia la punct. Taxa fiind aşa mică, Kikuemon hotărî să-i spună lui Baian toată povestea.

Când Baian se întoarse la han, îl găsi pe Hikojiro aşteptându-l cu nerăbdare. Se mutase la al doilea etaj de unde se vedea direct în camera lui Mineyama.

— Cred că Mineyama s-a culcat deja.

— Da. Ce ai reuşit să afli?

— Bine că nu l-am ucis până n-am aflat mai multe. Nu Mineyama ţi-a violat soţia, ci fratele lui, Soichi.

— Cum? Faţa lui Hikojiro se albi şi îl năpădi o sudoare rece.

— N-o să crezi, spuse Baian.

— Ce?

— Mineyama a venit aici tocmai de la Wakayama special ca să-l roage pe Kikuemon să aranjeze asasinarea fratelui său.

— Nu vorbeşti serios!

— Lucrează printr-un intermediar, un negustor, prieten foarte bun al decedatului său tată şi care i-a aranjat să fie adoptat de o familie de samurai de la Wakayama.

Kikuemon n-ar fi acceptat niciodată un contract prin intermediul altcuiva. Întotdeauna a insistat să cunoască pe omul care comanda asasinatul şi să discute de-a fir-a-păr înainte de a lua o hotărâre. Se spune chiar că ar fi refuzat o afacere după discuţia amănunţită cu clientul şi de aceea avea nume bun printre ucigaşii plătiţi.

— Soichi e acum în Kyoto. E ca un şarpe veninos, n-are nimic bun în el. Chiar fratele lui, nemaiputându-l ignora, a fost obligat să acţioneze, dar asta n-o s-o crezi niciodată, spuse Baian, bătându-l pe spate pe Hikojiro; am acceptat un contract cu Kikuemon obligându-mă să-l omor. Din păcate, e vorba de numai douăzeci de galbeni, dar totuşi ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta.

## Povestea celor doi fraţi

Satul Yamabana era la nord de Kyoto, pe drumul spre Wakasa. Deoarece capitala era departe de mare, tot peştele care se consuma acolo era transportat pe acest drum. În Yamabana se găseau două sau trei restaurante la care cunoscătorii veneau special, numai pentru a mânca peşte proaspăt.

În imediata vecinătate, la vest de Yamabana, pe malul celălalt al râului Takano, era cătunul Matsugasaki. Fratele lui Mineyama, Soichi, locuia acolo, într-o casă de ţară părăsită.

Soichi nu semăna cu fratele său, moştenind de la tatăl lui curajul în mânuirea armelor. Fusese un spadasin priceput încă din copilărie şi la vârsta de şaisprezece ani nu putea fi

întrecut în meşteşugul spadei de nici unul din elevii tatălui său.

— Aici e fondul problemei, i-a spus Mineyama lui Kikuemon. Se spune că o supraevaluare a calităţilor unui tânăr nu duce la nimic bun şi e foarte adevărat.

După plecarea lui Mineyama la Wakayama, Soichi a preluat conducerea şcolii tatălui lor. La început, totul părea să meargă de minune. Problemele au început mai târziu. La numai douăzeci de ani, aroganţa lui alungase toţi elevii. Şcoala a dat faliment şi el a început să-şi petreacă toată vremea cu băutura şi femeile. Pentru a face rost de bani s-a apucat de crime. Treaba a mers până ce, într-o zi, s-a bătut în duel cu un samurai şi l-a omorât. Silit să părăsească Osaka, a pornit să cutreiere prin ţară. După un timp a apărut la Edo cu un alt *ronin*. Atunci a violat-o pe nevasta lui Hikojiro.

Mineyama stătea liniştit câtă vreme Soichi era departe, dar din când în când acesta îşi făcea apariţia la Wakayama ca să ceară bani. Mineyama era doar fiu adoptiv şi noua sa familie nu era nicidecum bogată, aşa că aceste vizite îi provocau multe necazuri.

Cu doi ani înainte, Soichi se mutase la Kyoto. Scandalul în legătură cu duelul de la Osaka se potolise şi, spre deosebire de poliţia din Edo sau Osaka, autorităţile de la Kyoto acţionau foarte puţin eficient. Kyoto era reşedinţa Curţii Imperiale şi cetăţenii oraşului respectau legile, în general. Şeful magistraţilor avea tendinţa să evite confruntările, deci unul ca Soichi putea să facă aproape orice voia.

Se înhăitase cu un vechi prieten, un *ronin* din Edo, pe nume Kimura, şi cu alţi patru *ronini* de teapa lui, pe care îi cunoscuse prin călătorii. Au dat de o casă ţărănească

părăsită, la Matsugasaki, şi s-au mutat acolo, fără a cere voie nimănui. Sătenii au încercat să-i gonească, dar ei nici n-au vrut să audă; ba mai mult, făceau adesea scurte expediţii pe la casele din jur ca să fure mâncare şi să violeze femeile.

Sătenii s-au plâns autorităţilor, iar acestea au trimis poliţişti la faţa locului să rezolve, dar văzând cu cine aveau de-a face, au bătut grăbiţi în retragere.

Mai apoi, Soichi era văzut des la Kyoto, mâncând în restaurante fără să plătească, furând şi silind negustorii să-i dea bani. Trăia în acest fel de peste douăzeci de ani şi devenise specialist. Oamenii legii nu puteau aduce nici o dovadă împotriva lui, fiindcă victimele erau prea îngrozite pentru a mărturisi ceva.

Într-o zi, negustorul care aranjase adoptarea lui Mineyama venise la Kyoto, cu treburi. Auzind de isprăvile criminale ale lui Soichi, s-a întristat nespus şi s-a grăbit să ajungă la Wakayama să-i povestească totul lui Mineyama.

— Dacă se află că ţi-e frate, situaţia ta aici e serios periclitată. Trebuie să faci ceva cu el.

Mineyama şi-a dat seama că nu are de ales, dar el însuşi nu putea face nimic cu Soichi. Nu-l interesase niciodată arta luptei cu spada sau celelalte arte marţiale, preferând să-şi petreacă timpul cu cititul şi studiul.

— Cred că ar trebui să-i fac felul chiar eu, dar nu ştiu dacă am să pot. Oricum, nu-l pot lăsa să se mai poarte aşa.

Era desperat, dar negustorul i-a şoptit:

— Ştiu că nu e cazul să mă amestec, dar poate că ar fi mai bine să plăteşti pe altcineva să smulgă din rădăcini necazul tău.

— Altcineva?

— Mă ocup eu.

Negustorul se dusese la Kikuemon să vadă ce se poate face, şi, deşi acesta fusese de acord că treaba se rezolvă, spusese totodată că va fi foarte greu să găseşti un om care s-o facă pentru mai puţin de o sută cincizeci de galbeni.

Nici negustorul, nici Mineyama nu puteau strânge o sumă atât de mare. Au încercat amândoi tot ce le-a stat în putinţă ca să adune banii, dar în final au reuşit să strângă doar patruzeci şi cinci de galbeni şi asta fu tot ce luă Mineyama cu el când a plecat să-l întâlnească pe Kikuemon la Kyoto.

— N-o să fie o treabă uşoară, să ştii, îl avertiză Baian pe Hikojiro, după cercetarea casei. Sunt acolo şase *ronini* de care trebuie să scăpăm şi toţi sunt periculoşi. Trebuie să ne punem serios capul la contribuţie, fiindcă nu ne putem măsura cu ei om la om.

Hikojiro răspunse cu un râs neglijent.

— Nu fi aşa temător! Dacă ne punem mintea, găsim noi ceva, fără doar şi poate.

— Bine, bine, dar nu te pripi!

— Fii liniştit, sunt în stare să pierd oricât timp pentru asta.

Îndată ce Mineyama a primit confirmarea de la Kikuemon că sarcina va fi îndeplinită, s-a întors la Wakayama şi a început să aştepte.

## Îndepărtarea treptată a adversarilor

În după-amiaza aceea, doi dintre *roninii* care locuiau cu Soichi mergeau prin mulţime pe strada Shijo, de lângă râul Kamo. Amândoi erau tineri şi foarte beţi. În ochi aveau aceeaşi privire bestială ca şi Soichi când o violase pe soţia

lui Hikojiro în urmă cu douăzeci de ani, dar croiala hainelor lor arăta că o duceau bine la Kyoto.

Această porţiune din strada Shijo era una din cele mai populate zone din întregul oraş şi în acea zi însorită de toamnă era înţesată de lume şi tarabe.

— La o parte!

— Unde dracu' te bagi? zbiera *roninul* la trecători.

Traversau podul ca şi cum ar fi fost doar al lor, împingând lumea la o parte şi pocnindu-i dacă se mişcau prea încet.

Deodată, Baian şi Hikojiro au apărut în celălalt capăt al podului şi au luat-o în grabă spre cei doi *ronini*. Pe la jumătatea drumului i-au înghiontit special.

— Tâmpitule! răcni unul din ei.

— Ai să plăteşti pentru asta! zbieră celălalt.

Cei doi spadasini ridicară pumnii ca să-i lovească pe Baian şi Hikojiro, dar dintr-o dată amândoi *roninii* îngheţară pe loc şi-şi dădură ochii peste cap.

— Ce au păţit? întrebă un om.

— Le e rău?

Lumea de pe pod privea uluită la cei doi *ronini*, dar Hikojiro şi Baian dispăruseră imediat după ce înfipseseră ácele în inimile lor, trecând pe lângă ei.

Cei doi se clătinară câţiva paşi, apoi se prăvăliră cu faţa în jos, pe scândurile podului.

Când veni, în sfârşit, poliţia luă cele două cadavre, dar nu mai făcu mare lucru. Se vedea uşor ce fel de oameni erau şi autorităţile nici nu s-au mai deranjat să afle dacă cineva are de gând să reclame cadavrele.

Au trecut câteva zile fără ca ei să se întoarcă la casa din Matsugasaki, iar Soichi a presupus pur şi simplu că s-au săturat de traiul cu el şi au plecat altundeva. La scurt timp

după aceea, totuşi, unul din ceilalţi *ronini* tineri din banda lui Soichi s-a întors de la Kyoto cu noutăţi:

— Se spune că doi *ronini* au fost implicaţi într-o bătaie pe podul Shijo şi au fost ucişi amândoi. Crezi că au fost ei? întrebă tânărul.

— Tot ce se poate, răspunse Soichi, destul de detaşat. Nu-ţi face griji, şi-au căutat-o cu lumânarea. Nici unul nu era grozav în lupta cu sabia, dar se băgau tot timpul peste tot. Mă mir că n-au păţit-o mai demult.

Acum mai erau doar patru *ronini* în casă.

Trecu încă o săptămână. Într-o zi, Soichi îi chemă pe cei doi mai tineri.

— Vreau să vă duceţi la Heishichi, în Yamabana, şi să-mi aduceţi peşte şi *sake*. Dacă proprietarul face scandal, rupeţi-i mâna. Asta îi va da de gândit.

Cei doi ieşiră în ploaie.

Heishichi era un han din apropiere, pe care îl terorizau în mod regulat. Furau mâncare şi *sake* şi dacă proprietarul îndrăznea să se plângă, îi băteau pe clienţi.

După plecarea celor doi *ronini*, Soichi se întinse pe aşternutul de pe podea şi se întoarse spre Kimura, omul cu care călătorea în ultimii douăzeci de ani.

— Ştii, Kimura, spuse, cred că e timpul să plecăm de aici.

Amândoi aveau acum în jur de patruzeci de ani.

— Cred că ai dreptate. Până acuma am scăpat de multe, dar n-o să ţină la nesfârşit.

— De ce nu ne-am duce să-i facem iar o vizită lui frate-meu, la Wakayama? Îmi place grozav să-i văd mutra când dă cu ochii de noi. A fost totdeauna galanton când i-am cerut bani, deşi nu erau prea mulţi.

— Mai bine am pune mâna pe nişte bani ca lumea, înainte de a pleca.

— Ai dreptate, las' pe mine, zise Soichi, cu un rânjet.

În vreme ce ei stăteau de vorbă, cei doi *ronini* se apropiau de podul de peste râul Takano. De fapt, era o punte rudimentară, din câteva scânduri prinse laolaltă, care traversa râul.

Doi ţărani veniră din partea cealaltă şi se îndreptară spre ei.

— Scuzaţi, spuse unul din ei, înclinându-se adânc.

Aveau pălării cu boruri late şi pelerine de pai ca să-i apere de ploaie. Unul dintre *ronini* ducea o umbrelă pe umăr şi o ridică ameninţător, fulgerându-l cu privirea.

— Mocofane, scoate pălăria când te adresezi unora mai răsăriţi ca tine.

Ţăranii nu făcură nici un gest de supunere, ci priviră în sus la cei doi *ronini*. Deodată se auzi un sâsâit puternic. Cei doi *ronini* îşi duseră mâinile la faţă, încercând să se ferească de săgeţile care ţâşneau spre ei, dar ele îi izbiră în ochi şi în gât. În clipa următoare, Baian şi Hikojiro se întinseră, le acoperiră gura şi îi înjunghiară în inimă.

Cei doi *ronini* muriră pe loc. Baian şi Hikojiro îngropară trupurile în pădure. Sângele care acoperise drumul fu în curând spălat de ploaie.

Mai târziu, în acea seară, Soichi vorbea cu Kimura. Deşi era întuneric, nu se obosiseră să aprindă lampa.

— Au întârziat.

— Poate au fugit.

— Crezi?

— Asta fiindcă te porţi aşa urât cu ei.

— Dar cel puţin e sigur că nu le lipsesc băutura şi femeile. Le dau chiar şi bani de cheltuială. Când i-am întâlnit prima dată n-aveau casă, n-aveau masă. Aşa că nu văd de ce s-ar plânge.

— Oricum, se pare că acum am rămas iar numai noi doi.

— Ca să fiu sincer, e o uşurare că am scăpat, în sfârşit, de ei. Dar vocea îi suna ciudat şi nostalgic.

Chiar şi atunci când se odihneau în casă, săbiile nu le părăseau niciodată şoldul — o reflectare a felului de viaţă pe care-l duseseră în toţi aceşti ani. Baian şi Hikojiro îi spionau adeseori. Şi-au dat seama curând că nu erau o pradă la fel de uşoară ca ceilalţi patru. Dar, deşi nu rămâneau niciodată cu garda descoperită, nici măcar o clipă, până la urmă asta nu i-ar fi putut salva. Din clipa când Hikojiro a dat cu ochii de ei, a fost sigur că aceştia erau cei care-i distruseseră viaţa cu douăzeci de ani în urmă.

## Răzbunarea lui Hikojiro

Trecură trei zile şi tot ploua. dar, spre deosebire de ploaia puternică ce cădea în ziua în care cei doi *ronini* mai tineri muriseră, aceasta era o ploaie măruntă, ca o ceaţă, căzând continuu, încă de dimineaţă. Două femei goale erau în casă — chelneriţe de la Heishichi.

În acea după-amiază, Soichi îi spusese camaradului său:

— Încă mai plouă. Ce ai zice de niţică distracţie?

Năvăliseră în restaurant şi înşfăcaseră primele femei tinere care le ieşiră în cale lovindu-le până ce leşinară şi luându-le apoi cu ei. Proprietarul restaurantului fusese

martor la toate cele întâmplate, dar nu putuse face nimic pentru a-i opri.

Când se întoarseră acasă, băură *sake*-ul furat şi apoi începură să-şi facă de cap cu femeile. Dar ce făceau ei victimelor era mult mai mult decât viol. Cei doi *ronini* cunoscuseră atâtea lucruri oribile în viaţă, încât faptul că provocau durere nu-i impresiona nici cât negru sub unghie. Repertoriul lor de perversiuni era nesfârşit.

Kimura spunea uneori că simte cum porţile iadului se deschid ca să-l înghită, ceea ce demonstra cât de profunde îi erau spaima şi nesiguranţa. Numai atunci când chinuia femeile reuşea să scape de spaima asta pentru scurtă vreme.

Fetele nu se puteau apăra. Hainele le erau sfâşiate şi fuseseră bătute aşa de crunt, încât după o oră nici nu mai simţeau chinurile la care erau supuse. Trupurile le erau năclăite de transpiraţie, iar sânii brăzdaţi de sânge, acolo unde bărbaţii le rupseseră carnea cu dinţii.

— Hai, căţea ce eşti, văd că nu mai ai chef! răcni Soichi şi, scoţându-şi sabia cea scurtă, tăie părul fetei.

Ea era atât de copleşită de ce i se întâmpla, încât nu era în stare nici măcar să strige.

Lumina pâlpâindă a lămpii dădea încăperii aerul unei peşteri sau al unui bârlog de animal şi mirosea a sex şi transpiraţie. Kimura era extenuat şi moţăia cu capul odihnindu-i-se în poala uneia dintre fete.

— Căţea afurisită, zbieră Soichi la trupul zăcând inert pe podea.

Înşfăcă un smoc din părul ei pubian şi începu să-l smulgă. Fata ţipă şi încercă să fugă, dar el o lovi în faţă. Apoi se urcă pe spinarea ei şi începu s-o călărească.

— Afurisito! Afurisito!

Râse spart, apoi reîncepu să smulgă părul pubian al femeii. Ea leşină, cu sângele şiroindu-i pe burtă şi coapse.

Într-un târziu, Soichi se plictisi şi se duse la bucătărie să bea apă. Apucă polonicul din polobocul plin şi bău mai multe înghiţituri. Kimura se împleticea spre el.

— După atâta *sake,* puţină apă nu mi-ar strica, spuse el.

— Chiar că e bună.

— Sunt la pământ.

Kimura bău îndelung. Amândoi purtau săbiile scurte la şold, obicei de o viaţă care nu-i părăsea nici măcar o clipă.

— Ce facem cu femeile?

— Lasă-le acolo, o să le mai folosim şi mâine.

Le împinseră cu piciorul într-o parte a camerei şi se răsturnară din nou pe paturi.

Trecu câtăva vreme.

— Soichi! strigă Kimura deodată, ridicându-se în capul oaselor. Mi-e rău. Tu cum te simţi?

— Ce, ce s-a întâmplat?

— Pieptul... îmi arde. Se văita, apucându-şi pieptul cu mâinile şi strângându-l sălbatic.

— Ce e? Nu te simţi bine?

— Nu, numai că... Aaah! Nu mai pot!

— Kimura! Faţa lui Soichi avea toate trăsăturile încordate de spaimă. Dintr-o dată simţi şi el o durere în piept, o durere ca şi cum ace încinse la roşu i se înfigeau în inimă.

Se rostogoliră pe jos în agonie, scuipând cantităţi mari de sânge până ce înţepeniră. Baian şi Hikojiro urmăreau întreaga scenă printr-o gaură din peretele casei.

— Lucrurile au mers bine, nu-i aşa, Hiko?

— Da, nu şi-au închipuit că apa fusese otrăvită pe când erau plecaţi să-şi ia *sake* şi femei. Au avut chiar amabilitatea să bea multă ca să fim siguri că doza de otravă va fi mortală.

— Da, am avut mare noroc. Nici n-am visat că or să bea amândoi odată. Mă gândeam că va trebui să inventăm ceva ca să-l dovedim şi pe ultimul.

Mergeau în noaptea umedă şi întunecoasă fără nici o lumină călăuzitoare.

— Dar dacă femeile alea au încercat să bea din apă? întrebă Hikojiro.

— Nici o grijă, răspunse Baian, arătându-i o bucată de frânghie pe care o avea la el. Am legat-o de ciubăr şi, dacă vreuna din ele ar fi încercat să bea, l-aş fi răsturnat. L-am şi vărsat, de altfel, după ce otrava a început să-şi facă efectul.

— Te gândeşti la toate, Baian, spuse Hikojiro, cu o undă de admiraţie în voce.

— Da, dar otrava a fost scumpă. A trebuit să cheltui tot ce am primit pentru treaba asta.

Hikojiro nu răspunse şi, în vreme ce mergeau, Baian îşi dădu seama că plânge.

Când se întoarseră la han, Hikojiro îngenunche şi se închină spre Baian.

În acea noapte, ploaia se opri, în sfârşit.

— Ce zici, Hikojiro, nu e cazul să ne îndreptăm înapoi spre Edo? întrebă Baian.

— Cum doreşti.

Stătură şi băură *sake,* mâncând din vinetele murate lăsate de chelneriţă de cu seară, pentru noapte.

— Grozav de bun, remarcă Hikojiro, lingându-se pe buze.

— Am citit undeva că vinețele de toamnă răcesc intestinele și sunt otrăvitoare.

— Știi prea multe ca să-ți fie bine, Baian.

— Nu, serios. Sunt așa bune, încât lumea mănâncă fără măsură și tot ce e în exces face rău.

— Ca cei doi *ronini*, precis au băut prea mult, nu? Și uite ce au pățit!

Se întinse, râzând încă, și în câteva minute începu să sforăie. De regulă, nu adormea niciodată așa ușor. Baian se ridică și-și acoperi prietenul cu o cuvertură.

Într-o zi de toamnă, doi ani mai târziu, Baian fu acostat de un samurai de vârstă mijlocie. Privindu-l mai atent, își dădu seama că e Mineyama. Venise la Edo cu treburi, dar se îngrășase așa de tare, încât Baian nu-l mai recunoscu.

— Ce ar fi să stăm puțin la taclale la câteva cești de *sake?* spuse Baian, luând-o înainte spre o cârciumă din apropiere. Pălăvrăgiră o vreme, apoi Baian zise ca din întâmplare:

— Data trecută ziceai că ai un frate. Totdeauna mi-am dorit și eu unul, fiindcă am fost singur la părinți.

Mineyama îl întrerupse cu un gest:

— Greșești. E mult mai bine fără frați, spuse el încruntat.

— Chiar așa?

— Da.

— Apropo, ce mai face fratele dumitale? Sper că e bine.

— Nu — spuse el cu un zâmbet satisfăcut lățindu-i-se pe chip. A murit mai demult.

# SĂ-L LĂSĂM ÎN PLATA DOMNULUI

TRECUSERĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE CÂND BAIAN ŞI HIKOJIRO îl omorâseră pe *roninul* Soichi şi pe cei cinci oameni ai lui, dar încă nu dădeau nici un semn că ar vrea să plece din Kyoto. Autorităţile nu se obosiseră să ancheteze morţile celor şase *ronini*. Făcuseră atâtea rele în Kyoto, încât nimănui nu-i păsa cine i-a omorât; oamenii erau pur şi simplu uşuraţi să ştie că sunt morţi. În orice caz, Baian şi Hikojiro erau curaţi. Chiar în cazul unei anchete, nimic nu indica vreo legătură a lor cu asasinatele.

Vara se transforma în toamnă, pe zi ce trecea. Pe măsură ce copacii se împodobeau în culorile toamnei, vechea capitală căpăta un aspect din ce în ce mai plăcut. Baian şi Hikojiro erau încântaţi să viziteze împrejurimile oraşului, mai ales Hikojiro care le vedea pentru prima dată. Reuşiseră aproape să uite că sunt ucigaşi plătiţi, până când Hikojiro sugeră că n-ar fi rău să se gândească la întoarcerea la Edo.

— Vreau să vizitez mormântul lui Ohiro, zise el, să-i spun că, în sfârşit, am răzbunat-o.

Baian numără banii rămaşi.

— În ritmul ăsta, va trebui să ne apucăm de lucru chiar în clipa în care ajungem acasă. Avem foarte puţini bani.

— Ştiu, răspunse Hikojiro cu un oftat resemnat.

În acel moment veni un om să-i spună lui Baian ca Kikuemon vrea să-l întâlnească la restaurantul Izutsu.

— Mă simt vinovat că ţi-am încredinţat o treabă aşa prost plătită, îi spuse Kikuemon lui Baian. Aş vrea să mă revanşez oferindu-ţi alta. De data asta foarte bine remunerată. Când voiai să te întorci la Edo?

— Păi, zise Baian, cu ochii sclipind glumeţ, am terminat banii şi sunt obligat să lucrez aici ca doctor ca să adun alţii pentru drum.

— Oseki mi-a spus că mai eşti în oraş, aşa că am trimis să te cheme imediat, explică Kikuemon. Suma plătită e mare, dar nu va fi treabă uşoară.

— Cât se plăteşte?

— O sută de galbeni.

Preţul plătit pentru un omor varia în funcţie de identitatea victimei, iar cincizeci de galbeni se considera în general un preţ bun. Pentru a valora o sută, victima trebuia să fie într-adevăr o persoană ieşită din comun. Baian rămase tăcut. Nu era treaba lui să întrebe despre motivele pentru care victima merita să moară, aceasta îl privea pe mijlocitorul care oferea slujba. Implicit, avea încredere în Kikuemon. Lucrase pentru el de trei ori în trecut şi încrederea nu-i fusese înşelată. Atunci se hotărî:

— Foarte bine, o fac.

— Perfect.

— Povesteşte-mi.

— Ca să fiu sincer, îţi ofer treaba asta după ce am văzut felul în care tu şi Hikojiro v-aţi ocupat de acei *ronini*. Nu cred că vei putea să te descurci singur.

— Cine e? Unde stă?

— Îl cheamă Kaneko Matazo. E *ronin* şi un spadasin excelent.

— Şi eu nu trebuie decât să-l omor pe acest *ronin*, nu?

— Da. Eşti sigur că vrei să te implici?

Baian simţi că entuziasmul pentru misiunea sa îi creşte. Dacă acel Kaneko era aşa puternic şi rău precum îi spusese Kikuemon, ar fi o provocare bine venită să-şi măsoare ascuţimea minţii cu puterea trupului lui.

— Şi unde locuieşte?

— Într-un sat aproape de Kyoto.

## Ciuperci fierte în abur

O mulţime de insecte bâzâiau în grădina hanului, în timp ce Baian şi Hikojiro stăteau la un pahar. Aroma ciupercilor fierte în abur umplea încăperea.

— Miroase foarte bine, Baian, spuse Hikojiro, lingându-şi buzele.

Baian se întinse să ia o ciupercă cu beţişoarele, oferindu-i-o lui Hikojiro.

— Sunt şi mai gustoase dacă se prepară imediat după ce au fost culese, explică Baian.

— Să ne întoarcem la treaba cu Kaneko, zise Hikojiro. Suntem amândoi terminaţi după ce am avut de-a face cu acei *ronini* şi avem destui bani ca să ne întoarcem la Edo fără probleme. Eşti sigur că nu e prea mult pentru noi?

— Ştiu, Hiko, dar e vorba de o sută de galbeni.

— Da, n-ai oferte din astea chiar în fiecare zi, aprobă Hikojiro.

— De ce să n-o facem împreună? Putem câştiga fiecare câte cincizeci de galbeni şi apoi să plecăm acasă liniştiţi.

Hikojiro clătină din cap aprobator.

— Las la aprecierea ta.

— Nu poţi face aşa ceva.

— Nu, m-am hotărât ca de acum înainte să fac tot ce spui tu.

Baian nu mai insistă.

— Deci o facem împreună.

— Mie îmi convine.

Privirile li se întâlniră o clipă.

— De data asta va fi bine, spuseră ei într-un glas. Cel de-al şaselea simţ, pe care îl au toţi ucigaşii profesionişti, le spunea că vor duce treaba la bun sfârşit fără nici un impediment, dar amândoi ştiau că acest simţ nu e infailibil.

După ce Baian îl ajutase să-şi răzbune soţia şi copilul, Hikojiro hotărâse să facă absolut orice pentru prietenul său, chiar cu preţul vieţii.

— Deci unde îl găsim pe Kaneko ăsta?

— Într-un sat numit Mekawa, nu departe de Kusatsu. Se pare că se ascunde împreună cu un tânăr de cincisprezece sau şaisprezece ani.

— Se ascunde?

— Kikuemon nu mi-a dat amănunte, dar mi-a spus că acest Kaneko fusese în suita unui lord din vestul ţării.

— Tânărul îi e fiu sau frate?

— Nu ştiu.

— Îl ucidem pe Kaneko pentru fostul lui stăpân?

— Kikuemon n-a spus şi nici eu n-aveam de gând să întreb. Baian îşi ţuguie buzele şi scoase pipa, pe care o ţinea într-o cutie agăţată în partea din spate a brâului. Pipa de argint masiv era făcută de unul din cei mai pricepuţi meşteri din ţinut. O păstra ca amintire a profesorului şi binefăcătorului său, Etsudo.

— Acest Kaneko a fost atacat de şase ori de spadasini şi de fiecare dată şi-a omorât atacatorii.

— Pare un adversar demn de toată atenţia, spuse Hikojiro, cu o privire cruntă.

— Nu numai atât, dar e şi foarte voinic.

— În cazul ăsta poate ar trebui să-l provoci la o partidă de sumo.

Baian luă cei cinzeci de galbeni primiţi ca avans, numără douăzeci şi cinci şi-i puse în faţa lui Hikojiro. Apoi suflă un fuior de fum din gură.

— Când plecăm? întrebă Hikojiro. Mâine?

Baian dădu din cap.

Nu erau decât şase leghe de la Kyoto până la Kusatsu, iar de acolo numai o aruncătură de băţ până în satul Mekawa. Au hotărât să găsească mai întâi un han la Kusatsu şi să-l folosească ca bază de unde să spioneze prada. Baian scoase harta pe care i-o dăduse Kikuemon şi o desfăcu pentru Hikojiro. Era un plan al străzilor din Mekawa, iar casa în care se ascundea Kaneko era însemnată vizibil.

## Un noroc neaşteptat

Kusatsu era un nod de circulaţie important la est de Kyoto, unde se bifurcau cele două drumuri principale care legau Edo de capitală. Numeroasele hanuri şi localuri se îngrijeau de şirurile nesfârşite de călători şi negustori.

Baian şi Hikojiro părăsiră Kyoto purtând haine uşoare de călătorie. Când ajunseră la Kusatsu, traseră la un han numit Nomuraya. În prima noapte, Baian dădu bacşişuri generoase servitorilor şi se împrieteni cu ei, fiindcă intenţiona să folosească hanul ca bază de operaţii până ce reuşeau să ducă treaba la bun sfârşit.

— Aşteptăm nişte prieteni să vină aici, explică Baian proprietarului. Aşa că o să stăm câteva zile.

A doua zi dimineaţa, târziu, Baian şi Hikojiro, purtând haine obişnuite de orăşeni, porniră spre Mekawa. Baian juca rolul doctorului de la Kyoto, iar Hikojiro se dădea drept servitorul lui.

— Mergem în vizită la un prieten la Ishibe, spuse Baian părăsind hanul. Nu întârziem mult.

Ishibe se găsea la două leghe jumătate distanţă, iar Mekawa era în drum. Nu era un sat prea mare, dar se mândrea cu un han numit Iseya, care servea o specialitate vestită.

Când sosiră la Mekawa era cam devreme pentru prânz, dar Baian arătă spre Iseya şi spuse:

— Ştiai că aici s-a făcut prima dată *tofu* fript, cu sos de fasole dulce?

— Ştii o mulţime de lucruri, Baian.

Intrară şi gustară puţin *tofu,* apoi băură o sticlă de *sake.* Fiind încă devreme, erau singurii clienţi.

Nu bătea vântul şi cerul era acoperit.

— Totul a fost delicios, spuse Baian chelneriţei, zâmbind, pe când îi dădea bacşişul. Cred că un *ronin* voinic stă în sat cu un tânăr. Mi s-a spus că e bolnav şi am venit să-l consult. Îmi spui unde locuieşte?

Cum deschise gura, atitudinea chelneriţei se schimbă.

— Aşteptaţi puţin, vă rog, spuse ea şi se grăbi să intre în bucătărie, lăsându-i pe Baian şi Hikojiro să schimbe priviri mirate.

Foarte curând, proprietarul hanului apăru din spate:

— Scuzaţi, domnule, dumneavoastră sunteţi doctorul de la Otsu?

— Chiar el, răspunse Baian, fără să clipească.

— Un băiat din sat a fost după dumneavoastră azi-dimineaţă, dar a venit înapoi spunând că nu v-a putut vorbi. Sunteţi doctorul Kyoan, nu?

— Aşa e.

Se pare că proprietarul îl cunoştea bine pe Kaneko şi, mai mult, *roninul* sau tânărul său însoţitor era bolnav. Minciuna lui Baian s-a dovedit adevărată. Era un noroc de necrezut.

— Se simte aşa rău?

— Da, spuse proprietarul, cu o privire dezaprobatoare, şocat în mod evident că un doctor mănâncă şi bea când e aşteptat de un pacient. Se pare că deşi Kaneko era acolo de numai trei luni era iubit în sat.

— Păi să mergem să vedem bolnavul, spuse Baian, ridicându-se şi aruncându-i o privire cu înţeles lui Hikojiro.

Chelneriţa îi conduse peste un câmp din spatele hanului la o casă ascunsă într-un crâng de bambus, la poalele unui deal.

— Aicea e, spuse ea, arătând spre casă.

Baian se uită la Hikojiro ca şi cum ar fi spus: „Asta e, cum s-o nimeri acum."

Pe ascuns, Hikojiro începu să-şi pregătească ţeava de suflat săgeţi, în timp ce mergea.

Când intrară în casa întunecată, primul lucru de care dădură cu ochii fu trupul imens al unui bărbat zvârcolindu-se în agonie, pe un pat din colţ. Lângă el era un băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani, care părea că nu ştie ce să facă. Uriaşul era copleşit de durere.

Băiatul se sculă repede.

— Doctorul Kyoan? întrebă el.

— Da, răspunse Baian cu răceală.

— Repede, vedeţi ce puteţi face pentru el.

## Soarta lui Kaneko

Omul întins în pat părea deosebit de puternic. Sabia montată în stilul Satsuma de lângă el era atât de lungă, încât părea mult prea grea pentru a fi mânuită de un om obişnuit.

Acesta era *roninul* Kaneko.

Deşi durerea era suficient de mare spre a-l face să se zvârcolească şi să geamă, se părea că se mai potolise pentru moment.

— Mă numesc Kyuma, spuse tânărul. Hotărât lucru, era foarte îngrijorat, dar vorbea pe un ton calm, măsurat. De

două sau trei ori în dimineaţa asta a avut nişte crize îngrozitoare şi s-a tăvălit pe jos de durere. Eu, împreună cu doi flăcăi din sat, am încercat să-l ţinem, dar e prea puternic pentru noi.

Lui Baian îi venea greu să creadă că acel Kaneko e omul hain descris de Kikuemon. Îl consultă rapid şi, fiind un doctor iscusit, făcu o treabă mult mai bună decât ar fi făcut oricare doctor de ţară. Kyuma stătea şi se uita, strângând pumnii în încercarea de a se opri din tremurat. Doi ţărani zdraveni stăteau în spatele lui. Erau acolo special pentru a-l ţine pe Kaneko atunci când avea crize. Amândoi erau la capătul puterilor.

Trupul uriaş al lui Kaneko era acoperit cu păr negru şi des. Pe umăr avea o urmă de sabie şi încă două pe piept. Rănile erau superficiale şi aparent proaspete.

Baian s-a gândit că rănile trebuie să fi fost făcute în timpul încercărilor nereuşite de asasinat anterioare. Ar fi fost nevoie într-adevăr de un spadasin extrem de abil pentru a-l depăşi pe acest uriaş. De aceea ajunsese Kikuemon să recurgă la ucigaşi profesionişti ca el şi Hikojiro. Deşi ei nu erau deloc pricepuţi în mânuirea sabiei, cunoşteau nenumărate alte metode de a desfiinţa un duşman — ace, ţevi de suflat, otrăvuri — şi, mai presus de orice, ei aveau voinţa nestrămutată de a reuşi.

— Acest om îţi e...? întrebă Baian, privind la Kyuma.

— Prieten... răspunse tânărul, pielea moale de pe gât înroşindu-i-se.

— Prietenul tău?

— Da.

Kaneko cel zdravăn avea vreo treizeci de ani, în timp ce Kyuma era un băiat cu înfăţişare fragilă, cu cel puţin

cincisprezece ani mai tânăr. Lui Baian îi venea greu să creadă că erau numai prieteni.

Baian termină consultul şi-i făcu semn lui Kyuma să vină afară.

— Cum e, doctore?

Baian scutură din cap.

— Nu puteţi face nimic pentru el?

— Mă tem că acum îngrijirea medicală nu-i mai foloseşte la nimic.

Kaneko suferea de apendicită, o boală care în zilele noastre poate fi vindecată printr-o simplă operaţie, dar la vremea aceea nu se putea face mai mult decât să aştepţi şi să te rogi.

În clipa aceea Kaneko scoase un ţipăt îngrozitor. Kyuma se repezi înăuntru. Hikojiro îi urmase afară şi acum se duse lângă Baian.

— Aici nu mai au nevoie de noi, spuse el.

— Cât mai are de trăit?

— Probabil că nu rezistă până la sfârşitul zilei.

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Sunt năimit să ucid un om, ca să aflu că e deja pe moarte când ajung eu acolo.

— Nici mie.

Sunetul care se auzi din casă semăna mai mult cu urletul unei fiare rănite decât cu al unui om.

— Aahhh! Îmi iau foc maţele! ţipa Kaneko.

Convulsiile îi deveniră şi mai violente. Kyuma şi cei doi ţărani nu puteau face decât să încerce să-l ţină.

— Nu mai pot! Nu mai rabd durerea asta! Kyuma, va trebui să te descurci singur... ăsta e sfârşitul!

Se ridică brusc în picioare, scuturându-se de cei trei flăcăi ca de muşte.

— Kaneko, stai, nu!

Auzind durerea din glasul lui Kyuma, Baian şi Hikojiro se repeziră înapoi în casă. Au rămas uluiţi de ce le-au văzut ochii. Cei trei tineri zăceau încă pe podea, acolo unde căzuseră. Kaneko, cu picioarele larg desfăcute, puse mâna pe mânerul sabiei sale scurte. O scoase din teacă şi şi-o împlântă în inimă, împroşcând camera cu sânge.

Baian rămase nemişcat. Kaneko se prăvăli în genunchi. Mâinile i se descleştară de pe mânerul sabiei şi căzu pe spate, cu faţa în sus.

— Kaneko! ţipă Kyuma şi se repezi la el, îngropându-şi faţa în pieptul lui uriaş.

Cei doi ţărani priveau fără să scoată o vorbă.

## Dragoste interzisă

— Eu cred că cei doi, Kyuma şi Kaneko, erau amanţi, îi spuse Baian lui Hikojiro.

— Şi eu am rămas cu aceeaşi impresie, răspunse Hikojiro.

Cei doi se grăbiseră să ajungă la hanul lor şi plecaseră imediat. Kaneko fiind mort, nu aveau nici un motiv să rămână la Kusatsu. În acea noapte plănuiră să doarmă la Otsu.

— Asta înseamnă că-n-o să luăm nici un ban.

— Asta-i situaţia, n-avem ce face.

Kaneko murise de moarte naturală, fără ajutorul lor, deci ei nu trebuiau să fie plătiţi — nu aveau nici un drept.

Dacă Baian îi spunea lui Kikuemon că el pricinuise moartea lui Kaneko, nu numai că putea păstra avansul, dar

trebuia să primească şi restul de cincizeci de galbeni. Dar dacă adevărul ieşea vreodată la iveală, reputaţia lui se ducea de râpă.

Pe când traversau podul Seta, Baian se întoarse spre Hikojiro.

— Îţi spuneam adineauri că păreau amanţi, dar nu cred că e vorba de o relaţie sexuală.

Există două feluri de relaţii între bărbaţi: una e sexuală, ca şi cea dintre bărbat şi femeie, iar cealaltă pur platonică. Cea de a doua era foarte des întâlnită printre samurai în perioada Edo şi Baian îşi închipuia că acesta era tipul de legătură dintre Kaneko şi Kyuma.

— Crezi? replică Hikojiro, zâmbind strâmb. Eu am peste patruzeci de ani, dar mă tem că treaba asta n-o s-o înţeleg niciodată.

— Ştii, Hiko...

— Ce?

Amurgul se transforma în întuneric. Baian, de pe pod, privea râul.

— Ştii...

— Ce vrei să spui, Baian?

— Nu cred că erau oameni răi.

— Şi mie mi s-a părut la fel.

— Nu mă pot opri să mă gândesc că cel care a plătit pentru treaba asta l-a minţit pe Kikuemon în privinţa adevăratelor motive.

— Mă întreb de ce se ascundeau.

— Habar n-am.

— Cine crezi că a plătit pentru treabă?

— N-am idee.

— Dar, oricine ar fi fost, ştia unde se ascund şi, probabil, supraveghea casa.

— Ceea ce înseamnă că ne-a văzut şi pe noi.

— E prima dată când mi se întâmplă aşa ceva.

— Oricum, hai să ne întoarcem la Kyoto, spuse Baian. După ce-i înapoiem banii lui Kikuemon, putem să începem călătoria înapoi spre casă.

— Asta îmi sună cât se poate de bine.

— Ştii, sunt destul de nerăbdător să-mi fac iar meseria de doctor ca să mai câştig şi bani cinstiţi.

— E şi cazul meu.

După o noapte la Otsu, ajunseră la Kyoto în dimineaţa următoare, ducându-se direct la Kikuemon, la restaurantul amantei lui.

Înainte ca Baian să deschidă gura, Kikuemon îl bătu pe spate şi spuse:

— Bravo. Ştiam eu că mă pot baza pe tine. Apoi adăugă, cu surprindere în voce:

— Totuşi, nu-mi închipuiam că poţi s-o faci aşa repede.

Era limpede că primise deja un raport despre moartea lui Kaneko, ceea ce însemna că avusese pe cineva care supraveghea casa *roninului* din Mekawa. Oricine a fost, a crezut că moartea lui Kaneko era opera lui Baian şi a lui Hikojiro.

— Poftim restul de bani, spuse Kikuemon, punând monedele pe masă.

Pe moment, Baian nu spuse nimic. Hikojiro ţinea privirea plecată, un zâmbet slab jucându-i pe buze. Deodată, Baian întinse mâna şi luă banii.

— Mulţumesc, spuse, băgând punga cu bani în kimono.

Hikojiro rămase cu gura căscată. Se uită la Baian ca şi cum i-ar fi spus: „Ce faci? Dacă nu spui adevărul acum, eşti terminat". Dar pe chipul lui Baian nu se citea absolut nimic.

— În noaptea în care am vorbit, începu Baian, ne-am repezit până la Mekawa şi am pus otravă în *sake*-ul lui Kaneko. Vă daţi seama că era o treabă periculoasă, fiindcă trebuia să ne asigurăm că-l omorâm pe Kaneko fără să ne atingem de Kyuma. Trebuie să recunosc totuşi că lucrurile au mers chiar mai bine decât am îndrăznit să sperăm.

Au plecat de la restaurant şi s-au grăbit înapoi la han, unde au început să împacheteze, în vederea întoarcerii la Edo.

Hikojiro rămase tăcut.

Baian îşi puse mănuşile.

— Am hotărât să luăm totuşi banii, spuse el, uitându-se la Hikojiro cu coada ochiului.

Acesta îl privi o clipă în tăcere, apoi spuse:

— E hotărârea ta, eu accept orice spui tu.

Plecară din Kyoto în aceeaşi zi şi la căderea nopţii erau iar la Otsu.

## O schimbare de plan

În aceeaşi noapte, pe la opt, Baian se duse la toaletă, care era lângă grădina interioară. Tocmai se pregătea să se întoarcă în cameră, când auzi paşi pe coridor. Se gândi că e vorba de câţiva oaspeţi întârziaţi, care se întorceau de la baie. Unul din ei spuse:

— Acum că a murit Kaneko, nu mai avem de ce să ne temem.

Cum auzi asta, Baian rămase unde era şi aşteptă. De îndată ce cei trei samurai trecură, se strecură afară şi-i văzu

intrând pe o uşă din capătul coridorului. Apoi se grăbi să ajungă în camera lui de la etajul al doilea, unde Hikojiro încă mai bea.

— Hiko, treaba începe să devină din ce în ce mai interesantă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Baian îi povesti dintr-o suflare ce auzise.

Câteva minute mai târziu, Hikojiro se strecură târâş până sub podelele camerei unde cei trei samurai se apucaseră de băutură. Rămase acolo aproape două ore, ascultând ce vorbeau, apoi plecă şi mai făcu o baie ca să se încălzească, înainte de a reveni la el în cameră. Când Hikojiro intră, Baian începu să-i încălzească o sticlă de sake.

— N-o să-ţi vină să crezi, Baian.

— Ce ai auzit?

— Kyuma era pajul unuia dintre fiii lordului.

— Care lord?

— N-am auzit şi oricum nu are prea mare importanţă.

— Altceva?

— Păi, tânărul lord a încercat să-l silească pe Kyuma să facă amor cu el, dar băiatul a refuzat. Jignit de refuzul lui Kyuma, tânărul lord a hotărât să-l pedepsească, ordonând servitorilor să-i mânjească faţa cu excremente de animal.

— Tânărul lord nu mai e un copil, îl auzise Hikojiro spunând pe unul din samurai. Nu era cazul să meargă aşa departe.

— Dar ce-a urmat e şi mai interesant, continuă Hikojiro. Kyuma nu şi-a putut ierta stăpânul pentru felul în care fusese tratat şi, cu toate că arăta ca un copil, avea o voinţă foarte puternică. A aşteptat cu răbdare până i-a venit rândul să stea noaptea de pază în faţa uşii tânărului lord. În mijlocul

nopţii, s-a furişat în cameră, şi-a înjunghiat stăpânul cu un pumnal şi a fugit din castel.

— Deci de aia îl urmăresc. Dar familia lui? întrebă Baian.

— Au murit cu toţii — s-au sinucis.

— Asta înseamnă că ei ştiau ce are de gând şi s-au sinucis pentru a-i permite să acţioneze în voie.

Din cele puse cap la cap de Hikojiro din discuţia samurailor, reieşea că Kyuma se răzbunase. Kaneko era probabil în suita aceluiaşi lord, dar văzând ce făcuse Kyuma, îşi părăsise stăpânul şi fugise cu băiatul pentru a-l apăra de samuraii care urmau să fie trimişi după el.

Clanul încerca să-l aducă înapoi pe Kyuma pentru a-l pedepsi, dar nu putea acţiona în mod deschis, fiindcă lumea l-ar fi aprobat pe Kyuma dacă ar fi aflat de ce îşi omorâse acesta stăpânul. În acelaşi timp, clanul nu-i putea lăsa pe Kyuma şi Kaneko nepedepsiţi. Trimiseseră mai mulţi spadasini pe urmele lor ca să- i omoare, dar aceştia sfârşiseră cu toţii prin a fi ucişi ei înşişi. În cele din urmă, cineva luase legătura cu Kikuemon şi în acel moment Baian şi Hikojiro intraseră în scenă.

— Aşa le trebuie samurailor! zise Baian, cu dispreţ. Vorbesc de Comportamentul Războinicului, dar nu sunt în stare nici măcar să pună mâna pe un băiat şi pe iubitul lui.

Odată înlăturat Kaneko, nu va fi nici o problemă pentru cei din clan să-l captureze pe Kyuma; fără îndoială, cei trei samurai din camera de dedesubt fuseseră trimişi în acest scop. Li se ordonase probabil să-l aducă înapoi spre a fi pedepsit sau, dacă asta nu era posibil, să-l omoare pe loc.

— Dar Kyuma nu pare să ştie că ei îi cunosc ascunzătoarea, spuse Baian.

— Nu, atâta timp cât Kaneko era cu el, ei n-ar fi avut nici un avantaj lăsându-l pe Kyuma să afle că îl caută.

— Deci totuşi am avut dreptate să iau banii.

— Tu chiar ai fler în chestiile astea, Baian.

— Precis i-au spus lui Kikuemon că acel Kaneko e un om rău care s-a întors împotriva stăpânului său şi el i-a crezut.

— Cum crezi că au luat legătura cu el?

— Probabil printr-un negustor, la Osaka. Kikuemon are o grămadă de cunoştinţe acolo.

— Ce părere ai, Baian?

— Bine, ştiu ce vrei să spui şi cred că probabil ai dreptate.

— Hai să bem ceva mai întâi.

— Da, pe urmă putem discuta în amănunt. Asta ce-a fost?

— Cum?

— Oh, era ploaia.

— Apropo, crezi că tânărul Kyuma le va permite acelor samurai să-l ia fără luptă?

— Nu, aş zice că se va lupta până la sfârşit.

— Atunci va fi omorât.

— Da, aşa se pare.

## Moartea pândeşte în noapte

La ora două noaptea, Baian şi Hikojiro se furişară în camera celor trei samurai care băuseră vârtos şi acum dormeau duşi.

Cei doi ucigaşi îngenunchează lângă pernele celor adormiţi. Hikojiro găsi o carafă cu apă şi o goli într-o tavă. Apoi luă o foaie de hârtie şi o înmuie în apă.

Între timp, Baian îşi puse un inel de piele pe deget, scoase un ac din interiorul gulerului şi-l ţinu între dinţi. Îi făcu semn lui Hikojiro că e gata.

Acesta luă foaia de hârtie udă şi o lipi pe faţa celui mai apropiat dintre cei trei samurai care dormeau. În acel moment, Baian înfipse adânc acul său ucigaş în urechea samuraiului. Omul avu o tresărire, apoi muri fără un sunet.

Al doilea ac se afla deja între dinţii lui Baian şi el îi făcu semn din nou lui Hikojiro.

Hikojiro lipi o foaie de hârtie peste faţa samuraiului care dormea în mijloc, în timp ce Baian îi împlânta acul în inimă. Omul avu o zvâcnire scurtă apoi rămase nemişcat şi el.

Deodată, cel de al treilea samurai mormăi ceva în somn şi se întoarse pe o parte. Baian şi Hikojiro se retraseră în colţul camerei, urmărindu-şi prada îndeaproape.

Când omul se linişti şi începu să sforăie, Hikojiro se întoarse la poziţia sa de lângă pernă. Cel de al treilea ac era pregătit. Hikojiro pregăti hârtia udă şi o ridică cu amândouă mâinile. Baian aprobă pentru a treia oară, întinse mâna stângă şi-l întoarse pe samurai pe spate.

Ochii acestuia se deschiseră, dar înainte ca el să se poată mişca, Hikojiro îi trânti hârtia pe faţă şi acul lui Baian fulgeră în lumina slabă a lămpii.

Dimineaţa, la vremea când cadavrele fură găsite de una din servitoare, Baian şi Hikojiro ajunseseră deja la Kusatsu. Baian lăsase atât banii pentru cameră, cât şi un bacşiş generos.

Nori negri acopereau cerul, iar aerul de dimineaţă era răcoros. Trecură repede prin Kusatsu fără un cuvânt, îndreptându-se spre Mekawa. Când sosiră la hanul unde

mâncaseră *tofu* fript în prima zi, găsiră uşa din faţă închisă încă.

— Te rog aşteaptă aici, Hiko, spuse, Baian. Se duse în spatele clădirii, la bucătărie, şi rugă o servitoare să-l cheme pe proprietar.

— E chiar doctorul Kyoan de la Otsu! spuse bătrânul, bucuros.

— Kaneko a fot îngropat?

— Da.

— Ce legătură avea cu satul?

Îndoiala umbri o clipă faţa bătrânului, dar când hotărî că Baian n-avea nici o intenţie rea, răspunse:

— Mama lui s-a născut aici.

Baian clătină din cap. Ghicise că acel Kaneko fusese fiul nelegitim al unei servitoare care lucra pentru familia Kaneko. *Roninul* moştenise numele de familie fiindcă nu exista un moştenitor legal.

— Kyuma mai e în casa Kaneko?

— Da, de ce?

Baian scoase un pachet din kimono. Conţinea cincizeci de galbeni şi o scrisoare.

— Ţi-aş rămâne recunoscător dacă i-ai da asta.

— Dar dumneata unde vei fi?

— Am o treabă urgentă la Edo, dar va şti el ce să facă cu ele.

Proprietarul nu ştia ce se întâmplă, dar văzu clar că Baian n-ar fi acceptat un refuz. Luă pachetul.

— Mulţumesc şi la revedere.

Baian se îndreptă în grabă spre locul unde îl aştepta Hikojiro.

— S-a făcut.

Îşi puse pălăria şi apoi plecară repede mai departe.

Scrisoarea pentru Kyuma suna aşa:

*Pleacă din casă cât de repede; duşmanii ştiu unde eşti. Foloseşte banii cum crezi de cuviinţă.*

*Omua Kyoan*

Baian şi Hikojiro zoreau pe drum, sperând să depăşească trecătoarea Suzuka înainte de căderea nopţii.

— Hiko, simţi mirosul crizantemelor?

— Nu. Dar tu ai un miros mai ascuţit ca mine.

— De-abia aştept să mă întorc la Edo.

— Şi eu la fel. Dar ce crezi că o să i se întâmple lui Kyuma?

— N-am idee.

— Crezi că or să trimită alţi oameni după el?

— Aşa îmi închipui.

Îşi continuară drumul fără să-şi încetinească paşii.

— Am făcut ce am putut pentru el, spuse Baian, dar n-avea nici un rost să ne mai băgăm nasul în treburile lui. După asta, trebuie să-l lăsăm în plata Domnului.

# TĂIŢEI DE ANUL NOU

ERA O DIMINEAŢĂ DE DECEMBRIE ATÂT DE RECE ŞI mohorâtă, încât Baian se gândi că s-ar putea să ningă mai târziu, în cursul zilei. El şi Hikojiro se întorseseră din călătoria de la Kyoto în seara precedentă.

— De ce nu rămâi peste noapte? îi sugeră Baian.

— Nu, mulţumesc, răspunse Hikojiro. Ştiu că nu-i cine ştie ce casă şi că nu mă aşteaptă nimeni, dar acum că m-am întors la Edo, îmi dau seama ce dor mi-a fost de căminul meu. Şi porni spre căsuţa pe care o închiriase de la un templu din Asakusa.

„Cred că Baian va începe să-şi consulte pacienţii chiar azi," se gândea Hikojiro zâmbind. Pregătea un fel de mâncare care îi plăcea în mod deosebit pentru micul dejun — un castron cu orez fiert cu zeamă de peşte.

La întoarcerea la Edo după călătoria la Kyoto, Baian şi Hikojiro mai aveau cam zece galbeni în pungă.

— Hai să încercăm să-i facem să ne ajungă până la sfârşitul anului, spusese Baian.

— Da, mi-ar plăcea să câştig nişte bani cinstiţi, cel puţin până scap de mirosul de sânge care-mi stăruie pe mâini, fu de acord Hikojiro.

Casa neîncălzită de atâta vreme era îngheţată. Hikojiro se aşeză, dornic să mănânce terciul de orez aburind, în care adăugase puţin sos de soia, găsit în bucătărie, ca să pună în evidenţă aroma zemii de peşte.

Întreaga casă era acoperită de praful adunat de şase luni încoace şi îşi dădu seama că-l aşteptau două zile de muncă grea până ce casa putea deveni din nou locuibilă. Prima lui sarcină totuşi era să se ducă la mormântul soţiei să-i spună că o răzbunase pentru umilinţa care o făcuse să-şi omoare fetiţa în faşă şi apoi să se sinucidă.

Mormântul era la un templu, în Magome. În anii îndelungaţi care trecuseră de la moartea ei, nu uitase niciodată să-l viziteze.

„În curând împlinesc patruzeci şi trei de ani," se gândi el cu uimire. Nu-şi imaginase nicicând că va trăi aşa mult.

Moartea soţiei şi fiicei fusese indirect cauza faptului că devenise ucigaş plătit. Erau mulţi oameni pe lume care meritau să moară — precum cei doi *ronini* care determinaseră sinuciderea soţiei — dar care reuşiseră, nu se ştie, cum, să scape atâta timp de pedeapsă. Acesta era singurul tip de oameni pe care un asasin care se respectă merită să-l omoare, şi aceasta îi satisfăcea simţul dreptăţii.

Plănuia să viziteze mai întâi mormântul soţiei, apoi să facă curăţenie şi cumpărături, înainte de a cere magazinului de alimente să-şi reia livrările regulate de dimineaţă. Se descurca de unul singur de atâţia ani, încât aceste sarcini

domestice nu i se mai păreau o corvoadă; mai curând îi făcea plăcere să intre în rutina zilnică. Spera să se poată concentra asupra negoţului său pentru moment, cel puţin, până reuşea să dea uitării morţile recente pe care le pricinuise.

După micul dejun, îşi puse un kimono cu mâneci înguste şi-şi legă cordonul strâns.

— Scuzaţi că vă deranjez, se auzi o voce din partea din faţă a casei. Hikojiro e acasă?

— Cine e?

— Kyubei m-a trimis.

— E deschis.

Omul care intră avea vreo treizeci şi cinci de ani şi era foarte gras.

— Mi-a spus să vă dau asta, spuse el, întinzându-i lui Hikojiro o scrisoare.

Hikojiro recunoscu scrisul lui Kyubei pe plic şi-şi dădu seama imediat că trebuie să fie vorba de un nou contract pentru un asasinat. Se încruntă înainte de a rupe pecetea. Scurta scrisoare era o invitaţie la restaurantul Tamaya din Asakusa, la două în acea după-amiază. Era clar că acesta nu ştia că Hikojiro lipsise din oraş în ultimele şase luni.

## Oferta lui Kyubei

Specialitatea la restaurantul Tamaya era supa de scoici, dar Hikojiro prefera versiunea aceluiaşi fel de mâncare a restaurantului vecin, Miyoshiya.

Hikojiro hotărî să amâne vizita la mormântul soţiei până a doua zi. Dacă ar fi fost plecat la sosirea mesagerului n-ar fi avut nici o importanţă, dar primind personal scrisoarea, nu-şi putea permite să întârzie la întâlnire.

Kyubei conducea o companie care punea la dispoziţie servitori pentru samuraii şi lorzii din regiunea Kanda. Mai erau şi alte patru firme care făceau acelaşi lucru la Edo, dar cea condusă de Kyubei era de departe cea mai mare şi cea mai veche. Această îndeletnicire aparţinuse familiei lui de cinci generaţii încoace şi multe clanuri de samurai îi folosiseră serviciile încă de la înfiinţare. Avea cam aceeaşi vârstă cu Hikojiro, dar, în timp ce acesta arăta mult mai bătrân decât anii pe care-i avea, Kyubei părea mai tânăr.

Având atâtea legături cu nobilimea, era probabil unul dintre cei mai puternici şefi din oraş. Deşi Hikojiro n-avea cum să ştie acest lucru, nu cuteza să întârzie când era convocat de Kyubei.

Kyubei aştepta într-o cameră privată de la etajul al doilea al restaurantului Tamaya.

— Cum o mai duci, Hiko? întrebă Kyubei, jovial. Se pare că ai mai luat în greutate.

— Crezi?

Hikojiro nu suflă o vorbă despre călătoria lui la Kyoto.

O chelneriţă apăru cu nişte *sake*. Rămaseră tăcuţi până ce ea plecă.

— Ştiu că nu mai trebuie să-ţi spun de ce te-am chemat azi, aici.

— Înţeleg că vrei să fac o treabă pentru dumneata.

— Exact. Ştiu că eşti foarte ocupat, cu sfârşitul anului care se apropie, dar mă tem că clientul meu e grăbit să vadă treaba făcută.

— Speram să-mi mai trag puţin sufletul, dar dacă e vorba de dumneata nu pot să te refuz, n-am dreptate? spuse Hikojiro rânjind. Oricum îţi sunt dator.

— N-am de gând să profit. Atâta că nu cunosc pe altcineva care ar putea s-o facă.

Cu doi ani înainte, Kyubei îi plătise în avans douăzeci şi cinci de galbeni pentru o treabă, dar Hikojiro se îmbolnăvise şi nu fusese în stare să ducă la îndeplinire contractul. Totuşi Kyubei nu-i ceruse avansul înapoi. Din contră, îi spusese lui Hikojiro să păstreze banii pentru cheltuielile pricinuite de boală. Generozitatea lui Kyubei salvase viaţa lui Hikojiro şi acesta îi era profund îndatorat.

— Deci, o faci sau nu? întrebă Kyubei. În ciuda expresiei blânde de pe chip, o luminiţă îi strălucea în adâncul privirii. Puse pe masă între ei o pungă cu douăzeci şi cinci de galbeni.

— Nu-i nevoie. Mai am banii pe care mi i-ai dat data trecută. Plăteşte-mi numai restul când termin treaba.

— Lasă prostiile, ţi-am spus că ăia au fost cadou.

— Dar...

— Haide, ia-i.

— Bine, dacă insişti.

Dacă un ucigaş plătit accepta bani fără să facă nimic, mai târziu se putea simţi obligat să se ocupe de o treabă pe care în alte condiţii ar fi refuzat-o. Dar Kyubei fusese atât de insistent, încât Hikojiro acceptase. Faptul că un ucigaş profesionist de categoria lui Hikojiro îşi permisese să rămână obligat unui mijlocitor arăta câtă încredere avea el în Kyubei.

— Ştiu că nu trebuie să întreb, dar...

— Ce e?

— Victima îşi merită moartea, nu-i aşa?

— Aşa cum ai spus chiar dumneata, e de la sine înţeles. Doar nu-ţi închipui că m-aş băga dacă lucrurile ar sta altfel, nu?

— Îmi pare rău, dar aş vrea să fiu foarte sigur în privinţa asta.

— Înţeleg.

Cei doi petrecură restul după-amiezii stând de vorbă. La căderea serii, un palanchin sosi să-l ia pe Kyubei. Plecând, acesta spuse:

— Victima ta e un om periculos. Fii cu băgare de seamă.

— Parcă ai spus că-i o treabă urgentă.

— Da, clientul o vrea făcută până la sfârşitul anului. De asta am venit la tine. Dar dacă cunoşti pe cineva în care poţi avea încredere, un complice sau doi ţi-ar putea fi de folos.

— Nu, o fac de unul singur.

— Bine, dar mişcă-te cât poţi de repede.

— Las' pe mine.

## O cină de iarnă

Hikojiro plecă de acasă devreme în dimineaţa următoare. Cerul rămăsese acoperit, dar zăpada încă nu începuse să cadă. Se duse mai întâi să viziteze mormântul soţiei la Magome, apoi plecă spre casa lui Baian.

Când sosi Hikojiro, Baian era în camera de zi şi-şi curăţa acele.

— Ştii, cred că aproape toţi pacienţii mei, câţi am avut vreodată, m-au aşteptat să mă întorc. Toată ziua am avut de tras. N-am putut să stau liniştit nici preţ de o pipă. Nu-i lucru uşor s-o iei de la capăt, după o pauză de şase luni.

— Am cumpărat o sticlă de *sake* pe drum.

— Eşti o comoară, Hiko. Nu mai durează mult. De ce nu te încălzeşti puţin lângă foc?

— Nu, lasă, încălzesc *sake*-ul.

— Mulţumesc. Cât eşti în bucătărie, poţi să fierbi nişte zeamă de peşte?

— Sigur. Pentru ce?

— Voiam să fac o mâncare din scoici şi ridiche albă.

Hikojiro se duse în bucătărie şi începu să pregătească fiertura.

— Unde ai fost azi? întrebă Baian.

— La mormântul soţiei.

— Şi după aceea?

— Pe ici, pe colo...

— Te-ai angajat pentru o nouă treabă, nu-i aşa?

— De unde ştii? Se vede chiar aşa?

— Eu pot să-mi dau seama uşor.

— Kyubei mi-a cerut-o, admise Hikojiro. După ce petrecuse şase luni pe drum cu Baian ştia precis că poate avea toată încrederea în el.

— Şi cine e victima?

— Un *ronin* de vreo treizeci de ani. M-am dus să-l văd după-masă. E un zdrahon plin de păr negru şi des. Seamănă grozav cu vestitul hoţ Ishikawa Coemon.

— Pare treabă serioasă.

— Kyubei mi-a spus că era în slujba unui oficial pe nume Shimada, la Hamacho, până vara trecută.

— Bănuiesc că probabil Kyubei l-a cunoscut pe Shimada datorită afacerilor.

— Mai mult ca sigur.

— Şi cum ţi se pare treaba?

— Nu ştiu. Cred că n-ar fi rău să-l mai ţin sub observaţie, până mă hotărăsc.

— Stă singur?

— Da. Într-o căsuţă la Jumokudani, în Shirogane.

— Deci nu departe de aici.

— De aia am trecut pe acolo în drum spre casă. Dar nu mi-am dat seama niciodată ce loc îngrozitor e Jumokudani.

— Era teren de execuţie în trecut. Pe atunci se numea Valea Diavolului.

— Nu ştiam, zise Hikojiro. Asta explică totul.

Noaptea se apropia. Cei doi stăteau lângă vasul cu mangal pe care puseseră o oală de pământ, plină cu fiertura preparată de Hikojiro. Lângă foc erau două coşuri de bambus, unul cu ridichea albă tăiată felii, iar celălalt cu scoici. Când zeama începu să fiarbă, Baian luă o mână de ridiche şi alta de scoici şi le dădu drumul înăuntru. Feliile subţiri de ridiche şi scoicile fură repede gata. Baian puse două cupe pline ochi şi începură să mănânce, suflând în supă ca s-o răcorească.

— E grozav, Baian.

— Greu de găsit ceva mai bun, mai ales iarna.

Băură *sake* din cupele pentru ceai.

— Apropo, Hiko, spuse Baian cu gura plină. Spune-mi mai mult despre treaba ce-o ai de făcut.

— Fiindcă o fac pentru Kyubei, n-am cerut deloc amănunte. Dar dacă te uiţi la mutra tipului, nu-i greu să-ţi dai seama că i-a dat mult de furcă fostului stăpân. Cred că o persoană ca Schimada nu poate risca un scandal omorându-l el însuşi pe *ronin*. Probabil de asta a intrat în legătură cu Kyubei. În felul ăsta scapă de bătaia de cap.

— Probabil că ai dreptate.
— Cred că am băut prea mult.
— Acum vrei nişte orez?
— Da, te rog.
— De ce nu rămâi peste noapte?
— Cred că n-ar fi rău.

Baian pregăti două porţii de orez alb, proaspăt fiert, peste care turnă restul de zeamă. Mâncară cu lăcomie orezul amestecat în supă, împreună cu o garnitură de murături.

— Hiko!
— Ce e?
— A început să ningă.

Simţurile lui Baian erau atât de ascuţite, încât chiar şi căderea silenţioasă a fulgilor de zăpadă nu trecea fără ca el să observe.

## Pacientul misterios

Hikojiro părăsi casa lui Baian a doua zi dimineaţă, târziu. Zăpada se topise în timpul nopţii, stratul depus fiind aproape invizibil. Un soare palid lucea pe cer.

Chiar înainte de plecarea lui Hikojiro, pacienţii începură să apară la uşa lui Baian. I se dusese vestea în regiune că e doctor bun şi, fiindcă lua bani puţini, nu ducea niciodată lipsă de pacienţi.

Baian munci din greu până la ora două, când făcu o pauză de prânz. O trimise acasă pe Oseki, după ce aceasta termină de spălat vasele. Curând după aceea sosi un oaspete.

— Bună ziua, se auzi un glas răguşit.

Baian se duse la intrare şi dădu peste un bărbat scund, în vârstă, care stătea afară, cu capul cărunt plecat. Putea spune dintr-o privire că omul servea într-un templu.

— Cu ce te pot ajuta? Eşti bolnav?

— Nu, nu-i vorba de mine.

— Da? Atunci unde e pacientul?

— Am aflat că eşti un doctor foarte bun şi abatele m-a trimis să te întreb dacă ne poţi ajuta.

— Unde e templul vostru?

— Templul Jozaiji, în Shirogane.

— Pacientul nu poate veni aici?

— Nu, mă tem că nu poate fi mişcat din loc.

— Ce are?

— Mai multe.

Baian ghici în ochii bătrânului o rugăminte neexprimată să nu mai pună atâtea întrebări.

— Bine, aşteaptă-mă.

— Mulţumesc. Îţi sunt foarte recunoscător.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Asta mi-e meseria.

Baian îşi adună lucrurile şi încuie. Bătrânul mergea înainte, ducând geanta lui Baian.

Merseră în tăcere, până ce dădură peste un templu mic, ascuns în spatele unei pădurici de bambus. Când cotiră pe cărarea îngustă ce ducea la poartă, Baian se opri deodată şi privi înapoi.

„E tot pe urmele noastre", îşi zise Baian.

Cineva îi urmărise tot drumul de la Shinagawa, dar nu prea se pricepea şi Baian îi simţise prezenţa imediat. Era un bărbat uriaş, cu o pălărie cu boruri largi, care-i ascundea

faţa. Deşi era îmbrăcat la modă, Baian putu să-şi dea seama imediat că e un *ronin*.

Când Baian privi înapoi, omul se sprijinea de gardul unei case vecine, mimând cu nonşalanţă nevinovăţia.

Trupul lui Baian se încordă. Ca şi Hikojiro, ucisese nenumărate persoane, bărbaţi şi femei, în decursul întregii sale cariere, în momentul de faţă, însă, cineva — nu ştia cine — vroia să-l omoare pe el.

Întorcându-se spre bătrânul servitor care-l aştepta, Baian văzu că şi el se uita cu nelinişte spre *ronin*.

„Bătrânul ştie cine e," realiză Baian.

Părea normal să-ţi închipui că *roninul* avea o legătură oarecare cu templul. Baian se întreba dacă asta avea de-a face în vreun fel cu pacientul lui.

— Să mergem, îi spuse servitorului, urmându-l apoi pe cărarea ce ducea la intrarea în templu.

Toate clădirile din curtea templului, de la poarta şi turnul cu clopot până la clădirea principală şi locuinţele preoţilor, erau acoperite cu stuf, ceea ce le conferea un aspect plăcut, rural. În această parte a regiunii erau case puţine şi templul se ridica singuratic, în mijlocul câmpurilor. Fusese construit acum o sută optzeci de ani, ceea ce însemna mult după standardele din Edo.

Pacientul zăcea într-o cameră întunecată, din spatele sălii principale. Era o tânără femeie. Un alt servitor şi un preot tânăr erau cu ea.

Deşi întuneric, în încăpere era cald şi plăcut, iar mirosul de medicamente plutea în aer. Baian începu consultul.

— De ce a fost lăsată să ajungă în starea asta? întrebă el.

Tânărul preot înclină capul şi schimbă o privire cu bătrânul servitor, dar nici unul nu răspunse.

— E mare păcat.

Fata avea o piele minunată, foarte palidă, dar era în aşa hal de subţire, încât trupul i se topise până la piele şi os. Avea o mulţime de vânătăi pe sânii zbârciţi şi urme de lovituri sălbatice pe spate şi abdomen. Cineva îi pusese alifie pe sâni şi-i dăduse medicamente, dar rănile erau mult prea grave pentru ca asta să aibă vreun efect. Nu ştia de ce nu chemaseră un doctor mai devreme, dar îşi dădea seama că existase precis un motiv serios.

Pacienta avea şi o mulţime de leziuni interne grave, care îi pricinuiau dureri mari. Se încrunta şi închidea ochii strâns în timp ce Baian o examina.

De fiecare dată când el întreba dacă doare, ea răspundea printr-o înclinare uşoară a capului. Când îi palpa rănile cu degetele, un geamăt surd îi scăpa de pe buze, în clipa când nu mai putea suporta durerea.

Baian scoase ácele şi începu să-i îngrijească rănile. Munci mai multe ore. Când termină, era năduşit din cap până în picioare. După tratament fata reuşi să adoarmă. Baian auzi un fluierat de admiraţie venind din spate. Întorcându-se, văzu că tânărul preot şi servitorul plecaseră şi un preot mai în vârstă, cu o barbă lungă şi albă, îngenunchease pe podea, în spatele lui. Baian ghici că era, probabil, abatele templului.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru tot ce ai făcut, spuse bătrânul închinându-se adânc în faţa lui.

— Cum de ai auzit de mine?

— Te-a recomandat abatele de la templul Sofukuji.

Sofukuji era lângă casa lui Baian. De fiecare dată când era bolnav, bătrânul abate refuza să fie tratat de altcineva în afară de Baian.

— Abatele mi-a vorbit foarte frumos de firea şi de priceperea dumitale ca medic, aşa că m-am gândit să risc şi să te chem.

— Să riscaţi?

— Da.

Bătrânul preot nu s-a străduit prea mult pentru a-i adormi bănuielile. Baian ştia că e vorba de un secret, de aceea nu întrebă nimic. N-avea nici o legătură cu el; singura lui grijă era să se asigure că fata se însănătoşeşte cum trebuie. Când părăsi camera bolnavei, se întoarse spre abate zicând:

— Nu voi spune nimănui despre asta.

Bătrânul preot aprobă grav, apoi se înclină din nou, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Baian ieşi urmărit de privirile tânărului preot şi ale servitorului. Ajungând la poarta templului, zări pentru o clipă vârful unei pălării de pai, pe când posesorul ei se pitea după turnul clopotului.

„ Este *roninul.* Tot mă mai urmăreşte."

Prefăcându-se că n-a observat, Baian ieşi pe poartă. Când ajunse la capătul cărării, în loc s-o ia la stânga spre casă, o luă la dreapta.

Dădu colţul, se uită în urmă să vadă dacă nu venea nimeni, apoi o rupse la fugă. Când prinse suficientă viteză, sări peste zidul unei case din apropiere. Ramurile unui copac bătrân se întindeau peste zid şi-i ofereau o ascunzătoare ideală.

Era o zi noroasă de iarnă şi asfinţitul era aproape.

Deodată apăru *roninul.* Presupunând că Baian se ducea acasă, coti la stânga în direcţia drumului principal.

Baian îl urmărea din ascunzătoarea de pe creasta zidului şi de îndată ce omul dispăru, sări jos, în stradă.

„Acum e rândul meu."

## S-au inversat rolurile

Cel mai scurt drum al lui Baian spre casă ar fi fost spre sud, prin Shirogane, până la drumul îngust ducând la Shinagawadai. *Roninul* nu şi-a dat seama că l-a pierdut pe Baian până a ajuns la drumul mare. Atunci s-a oprit o clipă şi a privit în jur. Nu părea foarte necăjit că şi-a pierdut prada şi după puţin timp se întoarse şi o luă înapoi pe unde venise.

Baian văzu toate astea de pe o străduţă situată între două magazine. După ce *roninul* trecu, începu să-l urmărească.

Acum era întuneric, ceea ce făcea urmărirea mai uşoară şi, în acelaşi timp, mai dificilă, pentru că, deşi Baian era mai greu de văzut, prada sa n-avea nici o lanternă şi nu-şi putea permite să lase distanţă prea mare între el şi *ronin.*

Omul înainta fără să arunce măcar o privire înapoi. O ţinu aşa până la capătul drumului, apoi o luă la stânga, spre Jumokudani.

„Nu se poate!" îşi spuse Baian. Dar oricât de greu îi venea, nu-şi putea scoate din cap ideea că acesta era omul pe care Hikojiro fusese plătit să-l omoare. Tot ce-i spusese

Hikojiro despre *ronin* părea să se potrivească. El se îndrepta chiar spre locul unde Hikojiro îi spusese că locuieşte. „Asta nu-i posibil“, îşi spuse Baian din nou.

În ciuda tuturor eforturilor, bănuiala lui Baian se adeverea din ce în ce mai mult. În sfârşit, îl văzu pe omul cel voinic intrând într-o colibă din codrul de la Jumokudani. Nu aprinse nici o lampă după ce intră.

Baian îşi croi drum prin pădure spre locuinţă. Avu grijă să nu facă nici un zgomot care ar fi putut să-i trădeze prezenţa.

„Mă întreb ce se întâmplă. Hikojiro fusese plătit ca să-l ucidă pe acest *ronin*. De ce mă urmăreşte pe mine?“

Dacă omul aflase, nu se ştie cum, că Hikojiro plănuia să-l omoare, ar fi fost normal să-l supravegheze pe acesta, dar de ce s-ar fi încurcat şi cu Baian?

„Nu pot să cred că ar exista doi indivizi ca el care locuiesc pe aici — ceea ce înseamnă că el trebuie să fie ţinta lui Hikojiro“, făcea Baian speculaţii. „Dar eu ce-ar trebui să fac acum? Oricum, cred că o să încerc să arunc o privire la chipul lui, ca să fiu sigur.“

Omul tot nu aprinsese lampa, aşa că Baian nu era prea convins că va reuşi măcar şi-atât. Se furişă fără zgomot spre colibă şi văzu că nu era decât o singură intrare.

Un vânt rece şuiera printre crengile copacilor şi Baian ar fi putut jura că a auzit o voce. Vântul se potoli şi de această dată vocea se auzi limpede:

— Scuză-mă! Tu, cel de afară, strigă omul din casă.

Baian nu se mişcă din ascunzătoare şi nu răspunse.

— Şi tu eşti voinic. Cred că-ţi vine greu să stai aşa ghemuit.

Baian tot nu răspunse nimic.

— Nu te speria, n-am vrut să-ţi fac nici un rău urmărindu-te azi după-masă. Te rog să mă ierţi.

Omul vorbea în şoaptă, dar cuvintele lui ajungeau clare până la Baian.

— Voiam să văd cu ochii mei ce fel de om eşti. înainte de a ajunge s-o tratezi pe fata de la templu.

— De ce? întrebă Baian, vorbind pentru prima oară.

— Te-am pierdut la jumătatea drumului, dar voiam să te urmăresc până acasă.

— De ce? întrebă Baian din nou.

— Pentru mine ar fi cam neplăcut dacă ai spune lumii ce ai văzut azi.

— Zi mai departe.

— Când am ajuns la jumătatea drumului, mi-am dat seama că sunt urmărit şi am ghicit că e vorba de dumneata. Totuşi, de ce nu vrei să vii înăuntru? N-am nimic de câştigat dacă te mai ţin în întuneric şi s-ar putea ca fetei să-i folosească dacă afli ceva mai mult despre ea.

— În cazul ăsta vin înăuntru.

— Îmi pare rău că n-am putut aprinde lampa, chiar dacă aş fi vrut.

— Pentru mine n-are importanţă.

Luând această hotărâre, Baian se ridică şi intră în casă.

Petrecu noaptea în casa *roninului*. Nu dormi deloc, ascultându-i povestea până ce zorii începură să lumineze cerul. În cameră nu mai era altceva decât saltele pentru dormit şi *sake*, iar *roninul* le împărţi pe amândouă cu Baian. Au stat aşa, înfăşuraţi în cuverturi, bând în timp ce vorbeau. A doua zi devreme Baian se întoarse acasă la Shinagawadai.

Când Oseki veni de dimineaţă, îl găsi pe Baian îmbrăcat, gata să plece.

— Nu vin acasă două sau trei zile, îi spuse el plecând.

Merse pe jos până la răscrucea drumurilor principale, unde luă un palanchin.

— La Asakusa, cât se poate de repede, spuse el, dând cărăuşilor un bacşiş zdravăn.

Ei porniră cu toată viteza şi puţin mai târziu ajunseră în faţa casei lui Hikojiro. Acesta mai era încă acasă.

— Hiko! Mi-era teamă că eşti plecat, zise Baian, uşurat că şi-a găsit prietenul.

— Tocmai voiam să ies ca să-l mai supraveghez pe *ronin.*

— Ştie că l-ai urmărit noaptea trecută.

— Cum? De unde ştii tu asta?

— M-am întâlnit cu el azi-noapte.

— Baian, dar tu...

— Ai dreptate, te cam trec fiorii când te uiţi la el. Arată ca o broască râioasă uriaşă. Dar niciodată să nu judeci omul după aparenţe — e de fapt un om de treabă.

— Dar cum...?

— Îţi aduci aminte ce-mi spuneai că ţi se pare a semăna cu vestitul tâlhar Ishikawa? Ei bine, nu te înşelai prea mult. Prenumele lui e într-adevăr Ishikawa.

— Cum?

— Îl cheamă Tomogoro.

— Ce-i cu toate astea, Baian?

— M-a lăsat cu gura căscată, să ştii.

— Hai, dă-i drumul. Ce-a fost în mintea ta?

— Poţi să-mi dai mai întâi ceva de mâncare? M-am grăbit să vin încoace şi n-am luat micul dejun. Mor de foame.

— Bine, stăm de vorbă după aceea.

Hikojiro nu părea să se simtă deloc în largul său când se duse în bucătărie. Încălzi supă, sparse două ouă într-un vas şi aduse totul pe o tavă, cu garnitură de orez şi murături.

— E destul?

— Destul? Un adevărat festin!

Baian puse ouăle peste orez şi înghiţi tot conţinutul castronului într-o clipită. Mâncă al doilea castronel cu orez ceva mai încet, cu supă şi murături.

— Ai şi nişte ceai?

— Hai, spune-mi povestea.

Mai târziu cei doi se duseră la restaurantul Izutsu, în camera folosită de obicei de Baian, şi băură *sake* în timp ce stăteau de vorbă.

La căderea serii, Hikojiro se sculă să plece.

— Pe mâine atunci, spuse el şi-şi croi drum spre casă.

## Povestea lui Kyubei

A doua zi dimineaţă, vremea era frumoasă când Baian se trezi în camera sa de la Izutsu, Omoto nu mai era în pat lângă el. Se culcau prima dată după şase luni. Nici măcar n-o chemase; cum se lăsase întunericul, ea venise direct în camera lui.

— Nu mai puteam aştepta, spuse Omoto. În ultimele şase luni nu m-am gândit decât la tine.

— Am fost plecat.

— Am auzit.

Omoto, care fusese durdulie cândva slăbise şi acum era aproape subţire.

— Ai avut vreo legătură cât am fost eu plecat?

— Mi-ar fi plăcut, dar nu sunt genul ăsta de femeie.

Se întinse şovăitoare, îl îmbrăţişă şi-l muşcă uşor de lobul urechii. Nu rămăsese aceeaşi de când Baian se culcase prima ară cu ea şi bucătăria restaurantului unde lucra era plină e bârfe.

Patul era încă încărcat de mirosul ei şi de parfumul eiului ei de păr. Baian se ridică şi-şi plesni una este frunte. Aproape că uitase de pacientul de la Jozaiji. Sărind din pat, bătu din palme ca s-o cheme pe Omoto.

— Vreau să chemi un palanchin ca să mă ducă la Shirogane. Nu fii îngrijorată, mă întorc repede.

Îşi dădu seama că-i lipsise trupul cald, moale, al lui Omoto, cât fuseseră despărţiţi. De obicei prefera femeile mai tinere, dar mai nou, ele nu-l atrăgeau ca înainte.

Cam pe la ora la care Baian plecă de la Izutsu, Kyubei îl chemă pe Hikojiro în camera lui privată, de la restaurantul Tamaya.

— Eram prin apropiere şi m-am gândit să trec să văd cum mai merge treaba, spuse Kyubei. Ai apucat să-l vezi, Hikojiro?

— Da, puţin.

— Pare o treabă grea?

— Da, n-o să fie uşor.

— De asta am şi venit. Nu contează cum, important e s-o faci. Cunoşti procedee pe care eu nici nu mi le închipui, nu-i aşa?

Cum rămase singur cu fata, Baian îngenunche şi-i şopti la ureche.

— Te cheaamă Ochie, nu-i aşa?

Surprinsă, fata făcu ochii mari.

— Fii liniştită, Tomogoro mi-a povestit tot.

— El...

— Să nu spui nimănui nimic, bine? Tomogoro e în siguranţă, nu-ţi face griji din cauza lui.

— Dar...

— Acum trebuie să dormi, eşti încă foarte slăbită.

Începu să-i şteargă transpiraţia de pe corp cu un prosop alb de bumbac.

„După încă două săptămâni de tratament," se gândi Baian, privind la trupul ei slăbit, „ar trebui să-şi recapete pofta de mâncare. După aceasta, nu va trece mult şi va lua în greutate, iar trupul îi va fi aşa cum trebuie să arate la douăzeci de ani."

Când plecă din templu, abatele se înclină din nou şi, înclinându-se la rândul lui, destul de încurcat, Baian se grăbi să iasă.

Exact când Baian părăsea templul, Kyubei avea o întâlnire secretă cu un samurai bine îmbrăcat, la un restaurant în cartierul de plăceri Yanagibashi. Doi servitori sosiseră împreună cu samuraiul, dar li se ordonase să aştepte în altă cameră.

Samuraiul purta o glugă când intră în cameră, dar o scoase dezvelindu-şi faţa. Era un bărbat înalt, cu o înfăţişare arogantă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Avea sprâncene subţiri deasupra unor ochi mari, pătrunzători, un nas acvilin şi o gură destul de mare, cu buza de jos proeminentă.

— Pot să garantez că treaba va fi făcută până la sfârşitul anului, stăpâne, spuse Kyubei, cu o închinăciune plină de respect.

— Ar fi şi cazul.

Samuraiul era lordul Shimada, unul din cei zece consilieri personali ai shogunului şi deci o persoană deosebit de puternică în regiunea respectivă. Deşi prin naştere rangul nu-i era deosebit de înalt, slujba sa de consilier al shogunului însemna că poate ajunge la o poziţie cât se poate de importantă în societate. Chiar şi cei mai mari demnitari de la curtea shogunului se fereau să-l supere.

— Ce fel de om ai trimis pe urmele lui Ishikawa? întrebă Shimada.

— Fiţi liniştit, înălţimea voastră. Lăsaţi pe mine.

— Dacă mai ai nevoie de bani, pot să-ţi mai dau, dar trebuie ca Ishikawa să moară cât mai repede, spuse el arogant. Dacă faci treabă bună, ai să vezi ce generos pot fi.

— Mulţumesc, luminăţia voastră.

Shimada putea să-i dea lui Kyubei un monopol pentru furnizarea tuturor persoanelor care urmau să lucreze cu contract pentru guvern. Suma de bani implicată era suficientă pentru a-l incita chiar şi pe Kyubei.

— Sper că-ţi dai seama în ce situaţie mă aflu.

— Desigur, stăpâne.

— Din cauza asta nu-mi pot permite nici o greşeală. Atâta timp cât Ishikawa rămâne la Edo nu pot face, eu însumi, nimic. Bineînţeles că dacă ar pleca să se ascundă altundeva în ţară, aş putea să-i vin de hac fără ajutorul tău.

— Înţeleg perfect, stăpâne.

— Stă la Edo numai ca să-mi facă în ciudă.

Chipul i se schimonosi de furie şi bătu furios cu evantaiul în marginea vasului cu mangal:

— Îl urăsc. Nu mai vreau să trăiască nici măcar o zi în plus.

— Lăsaţi totul în seama mea, luminăţia voastră.

După puţină vreme, Shimada plecă, cu faţa ascunsă din nou de glugă. Făcu semn palanchinului lăcuit, ce aştepta mai la o parte, şi porni spre conac.

În dimineaţa următoare, Hikojiro apăru în faţa casei lui Baian.

— L-am găsit pe unul dintre servitorii lui Shimada într-o casă de joc. După ce i-am dat să bea câteva pahare şi i-am împrumutat nişte bani, a devenit foarte vorbăreţ.

— Zău?

— Da, şi am reuşit să scot de la el toată povestea.

— Ce poveste?

— Se pare că lordul Shimada e foarte vicios. Nu-i în stare să-şi stăpânească poftele şi adesea iese travestit şi atacă chelneriţele din restaurante.

— Înţeleg.

— Am mai aflat şi altceva care ar putea să ne fie de folos.

— Ce?

— Pe 28 ale acestei luni e aniversarea morţii tatălui său.

— Da?

— Da, e îngropat la templul din Hijiri şi, dacă Shimada nu e obligat să stea lângă şhogun, ia parte întotdeauna la o slujbă în memoria tatălui său, în acea zi.

— Pe 28, zici?

— Exact.

— Ai de gând să duci treaba la bun sfârşit?

— Nu mai am de ales.

— Zilele astea se pare că am muncit majoritatea timpului pe gratis.

— Da. Îmi pare rău că trebuie din nou să te amestec în treburile mele.

— Trebuie să fim foarte siguri de asta înainte de a ne apuca.

— Ştiu, dar n-avem încotro.

A doua zi, Ishikawa a dispărut din casa din Jumokudani.

A trecut o săptămână. Baian, îngrijindu-şi toţi pacienţii, muncea ca un nebun.

— Ce bine că ai revenit la vechea dumitale meserie, doctore, spuse Oseki. Asta mă face să vin cu plăcere să lucrez aici zilnic.

— Minunat! N-aş putea trăi o singură zi fără dumneata!

— E o alinare pentru inima unei femei bătrâne să audă aşa ceva, chiar dacă nu vorbeşti serios. Am o idee — ce-ar fi să vin diseară pe furiş să te văd — să fim numai noi doi?

— Mi-ar plăcea grozav, dar trebuie să mă gândesc la reputaţia dumitale.

Hikojiro pleca de acasă aproape zilnic şi nu se întorcea până la căderea nopţii. Într-o seară, pe la opt, un băiat de la restaurantul Tamaya apăru în uşă.

— Kyubei vrea să te vadă.

— Spune-i că vin imediat.

Avea capul proaspăt ras şi acoperit cu o pălărie de pânză galben-verzuie. Îşi pusese un fular alb de mătase la gât şi arăta ca un doctor bogat.

Conduse palanchinul pe podul Ryogoku, spre malul de est al râului.

— Merg restul drumului pe jos, mulţumesc.

Aşteptă până când palanchinul dispăru din vedere, apoi traversă râul înapoi spre Asakusa. Ducea un pacheţel sub braţ.

Baian se duse la Yanagibashi, la restaurantul Kameya.

— Pot să vă deranjez pentru puţin *sake* şi ceva de mâncare? întrebă, strecurându-i fetei un bacşiş gras. Tocmai treceam pe aici, sper că nu-i deranj prea mare.

Îşi scoase sandalele scumpe în faţa uşii.

Deşi la Kameya nu erau serviţi de obicei trecătorii ocazionali, erau totdeauna gata să facă o excepţie pentru unul cu averea şi poziţia socială aparente ale lui Baian.

Fu condus într-o cămăruţă de lângă grădină, unde comandă un prânz uşor. Când mâncarea sosi, bău supa şi sorbi puţin *sake,* punând restul într-o cutie pe care o adusese cu el. Nu putea mânca mult de teamă că aceasta ar putea împieta asupra trebii pe care venise s-o facă.

Puţin mai târziu, Baian îl văzu pe Kyubei care era condus spre o cameră din partea opusă a grădinii. Era mulţumit pentru asta, fiindcă îl scutea de corvoada de a-l mai căuta.

După puţin timp se ridică şi ascunse pachetul într-un dulap. Îşi puse o pereche de sandale de

grădină şi traversă spre camera lui Kyubei. Nimeni nu-l observă.

Înăuntru, Kyubei îl aştepta cu nerăbdare pe Hikojiro. Baian întredeschise uşa fără zgomot şi se strecură înăuntru.

— Cine eşti? Ce vrei? întrebă Kyubei punând deoparte cupa de *sake*.

— Hikojiro m-a trimis, răspunse Baian, traversând distanţa dintre ei şi aşezându-se lângă Kyubei. Am ceva confidenţial să-ţi spun.

— Hikojiro? repetă Kyubei, întorcând capul spre el. Pe când făcea asta, mâna dreaptă a lui Baian se întinse, îl apucă de gât şi apăsă un nerv vital.

Kyubei alunecă în inconştienţă, cu un scâncet slab. Baian luă din kimono un ac pe care îl băgă între dinţi. Pusese un inel de piele pe deget înainte de a intra în cameră. Scoţând acul din gură, îl înfipse în ceafa lui Kyubei, împingându-l până atinse creierul. Kyubei se răsuci o dată, apoi rămase nemişcat. Nu era nici un strop de sânge nicăieri.

Baian se întoarse în camera lui, scoase pachetul cu mâncare din dulap şi cheamă chelneriţa să plătească nota. Pe când pleca de la restaurant, primii fulgi de zăpadă începuseră să cadă.

Cu o oră mai devreme, Hikojiro apăruse în biroul lui Kyubei de la Mikawacho.

— Aş vrea să-l văd pe Kyubei cât mai repede. E urgent, spuse el funcţionarului.

— Mă tem că pentru moment lipseşte.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu, dar zicea că se întoarce peste vreo două ceasuri.

Funcţionarul nu părea să ştie de întâlnirea lui Kyubei cu Hikojiro.

— Atunci îl aştept, dacă nu deranjez.

— Sigur, dacă doriţi, spuse el, dar în mintea lui era: ce-o fi vrând de la şefu'? E doar un meşter care face scobitori, nu prea are ce căuta aici.

După ce a aşteptat cam o oră, Hikojiro se ridică.

— Mai vin eu mai târziu.

— Vreţi să lăsaţi vreun mesaj?

— Nu, spune-i numai că am fost aici.

Ştia că trupul lui Kyubei fusese deja găsit şi că la restaurant era o confuzie totală, dar el putea dovedi că nu se aflase în apropierea locului crimei la ora asasinatului.

## Punând totul cap la cap

La opt, în dimineaţa următoare, lordul Shimada a ieşit din reşedinţa sa în palanchinul oficial pentru a face o vizită la templul familiei şi a se ruga pentru sufletul tatălui său. Era urmat de fiul lui, de patru însoţitori şi doi servitori. El venea întotdeauna la templu la aniversările morţilor străbunilor, dacă nu trebuia să-l asiste pe shogun.

Edo era acoperit cu un strat subţire de zăpadă, dar ninsoarea se oprise înainte de a se depune cum trebuie. Cerul era întunecat şi apăsător, iar aerul foarte rece.

În afară de faptul că era foarte ambiţios, lordul Shimada era şi nestăvilit în poftele sale sexuale. Într-o zi dăduse peste nevasta servitorului său — a cărui familie o slujea pe a sa de mai multe generaţii — o târâse într-o magazie şi o violase. Nefiind în stare să-şi revină după nefericita întâmplare, ea se spânzurase. Pe vremea aceea avea patruzeci şi cinci de ani şi nu era deosebit de atrăgătoare, ceea ce demonstra gradul înalt de depravare al lui Shimada.

Servitorul pretinsese că nu ştie ce s-a întâmplat, nu din loialitate, ci pur şi simplu fiindcă nu avea curajul să-şi înfrunte stăpânul.

Apoi, Shimada dăduse de fiica servitorului, Ochie, şi o silise să intre în magazie. Ochie începuse să se zbată şi atunci Shimada o bătuse crunt înainte de a o viola, lăsând-o apoi încuiată în magazie.

Ishikawa Tomogoro o salvase scoţând-o de acolo şi ducând-o în braţe.

În noaptea aceea, în casa din Jumokudani, Ishikawa îi spusese lui Baian toată povestea.

— M-am născut într-o familie de vază, dar tatăl meu era jucător de noroc împătimit. De aceea mama a suferit mult înainte de a muri. Puţin după moartea ei, au ajuns la urechile autorităţilor zvonuri despre datoriile de joc şi bătăile la care lua parte tata şi, în consecinţă, am fost deposedaţi de rang. La scurtă vreme tata s-a sinucis aruncându-se în râu. Eu am fost luat de un preot de la Jozaiji.

Mi-a plăcut să mă bat cu sabia încă din copilărie. Deoarece am dovedit unele aptitudini, abatele a reuşit să-mi

găsească o slujbă la lordul Shimada. Când Shimada a aflat de talentele mele, a început să mă ia peste tot ca să-l păzesc, dar după ce mi-am dat seama ce fel de om era cu adevărat, am început să mă scârbesc.

Când a violat-o şi aproape că a omorât-o pe Ochie, n-am mai putut sta deoparte. Am dus-o pe Ochie la templu şi am venit să locuiesc aici, provocându-l pe Shimada prin prezenţa mea. Voiam să mă bat cu el şi eram conştient că nu se poate duce la poliţie fără să-şi distrugă cariera.

De două ori a trimis spadasini să mă omoare, dar i-am ucis pe amândoi. De curând, un om cu înfăţişare ciudată îşi tot face veacul pe lângă casa mea, dar nu mă tem. Mă voi bate cu toţi până voi ieşi învingător.

Shimada află curând unde se ascundea Ochie, dar era înconjurată de preoţi. Nu-i putea face nimic fără să intre într-o încurcătură şi mai mare, astfel că hotărî să înceapă prin a scăpa de Ishikawa. Atunci a intrat în legătură cu Kyubei.

După slujba de pomenire pentru strămoşi, lordul Shimada se duse la toaletă. În templu era deosebit de frig şi simţea nevoia să se uşureze înainte de a porni înapoi spre conac. Cunoştea clădirea bine şi o luă pe coridor fără călăuză.

După ce termină, deschise uşa, dar calea îi era barată de un uriaş îmbrăcat în veşminte preoţeşti.

— Scuzaţi, spuse preotul, înclinându-se politicos.

Când Shimada trecu pe lângă el, scoase un strigăt slab şi înţepeni, în timp ce Baian îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, fără a privi înapoi.

Baian împlântase adânc un ac în creierul lui Shimada. La vremea când cadavrul a fost găsit, el îşi dezbrăcase veşmintele de preot şi urca dealul din spatele templului.

În ultimii trei ani, Baian mersese la un restaurant vestit din Akabane ca să mănânce tradiţionalii tăiţei de Anul Nou. Anul acesta îl invitase pe Hikojiro să-l însoţească. Hikojiro sosi la casa lui Baian puţin după prânz, dar înainte ca ei să pornească spre restaurant, bătrânul servitor şi unul din preoţii de la Jozaiji sosiră cu un pachet mare.

— Nu-i mare lucru, dar mă tem că e tot ce putem noi să ne permitem, explică preotul.

Scoase o scândură mare pentru frământat aluatul, un făcăleţ, o grămăjoară de făină de hrişcă şi câteva lămâi chinezeşti aromate.

Baian şi Hikojiro rămăseseră cu gura căscată, în timp ce servitorul şi preotul se duceau în bucătărie. Preotul rulă aluatul apoi îl tăie în fâşii subţiri, cu un cuţit mare, făcând nişte tăiţei perfecţi.

— Restul îl lăsăm pe seama dumneavoastră.

— Aşteptăm cu nerăbdare să vă vedem în anul ce vine.

Spunând acestea, cei doi plecară, fără ca Baian şi Hikojiro să fie în stare să scoată vreo vorbă.

— Asta da surpriză!

— Da, cel puţin nu mai trebuie să facem atâta drum până la Akabane.

— A fost foarte frumos din partea lor.

— Oricum, după cum au zis chiar ei, acum e treaba noastră, nu, Baian?

Cei doi începură să muncească şi, mai târziu, în aceeaşi seară, se aşezară în faţa a două porţii de tăiţei aburinzi.

— E grozav!

— E un mod de preparare specific ţinutului. Nu m-aş mira dacă abatele ar fi din Shinsu —locul e vestit pentru tăiţeii de acolo — deşi, acum că mă gândesc la asta, n-avea nici un pic de accent.

— Treaba asta ţi-o las ţie, Baian.

— Cred că şi Ishikawa mănâncă tăiţei la templu acum. Iar Ochie ar trebui să se simtă suficient de bine ca să guste şi ea.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ei?

— Cred că ar trebui să se ducă la Kyoto. Ştiu acolo nişte oameni care pot avea grijă de ei. După vreo doi ani, se pot întoarce în siguranţă la Edo.

— Dar după treaba asta, iar îţi sunt dator.

— Deloc, întotdeauna serviciu contra serviciu.

— Aş vrea să mor pentru tine, într-o zi.

— Termină cu prostiile.

— De ce crezi că lordul Shimada a făcut una ca asta? Un om de rangul lui?...

— Bănuiesc că aşa s-a născut — altfel de ce ar fi violat-o pe nevasta servitorului? Oamenii născuţi răi sunt cei mai de temut. Ei nici nu-şi dau seama că fac rău. E un fel de boală, dar una pe care n-o pot vindeca nici eu, cu acele mele. Dacă l-ai fi văzut rugându-se în templu, n-ai fi crezut niciodată că e în stare de aşa ceva.

Căzu întunericul. Cei doi beau, bucurându-se de liniştea nopţii, până ce aceasta fu brusc sfâşiată de sunetul clopotului de Anul Nou de la templul vecin.

— Hiko!

— Ce-i?

— Am reuşit să mai supravieţuim un an.

— Dar anul viitor?

— E destul de cald în cameră?

— Da, e foarte bine.

— Poţi să dormi unde te afli, dacă vrei.

— Păi...

— A început iar să ningă şi de data asta cred că zăpada o să se aşeze. De ce nu rămâi aici de sărbători?

— Cred că voi face chiar cum spui tu!